DISTINS CU *WILLIAM C. MORRIS DEBUT AWARD* 2016
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN DESTINAT TINERILOR

SIMON și PLANUL HOMO SAPIENS

„Cititorii se vor îndrăgosti nebunește de Simon."
– PUBLISHER'S WEEKLY

de Becky Albertalli

EPICWAVE

Becky Albertalli

Simon si planul homo sapiens

1

E o conversaţie ciudat de subtilă. Durează un pic să-mi dau seama că sunt şantajat.

Ne aflăm în culise, aşezaţi pe scaune pliante din metal, când Martin Addison spune:

— Ţi-am citit e-mailurile.

— Poftim? zic eu, ridicând privirea.

— Mai devreme. La bibliotecă. Evident, n-am făcut-o dinadins.

— Mi-ai citit e-mailurile?

— Ei bine, am folosit computerul imediat după tine, îmi explică el, iar când am intrat pe Gmail, mi-a afişat contul tău. Probabil c-ar fi trebuit să te deloghezi.

Îl privesc perplex. El bate cu călcâiul în piciorul scaunului său.

— Aşadar, care-i faza cu numele fals? mă întreabă.

Ei bine, aş spune că faza cu numele fals era pentru a-l împiedica pe alde Martin Addison să-mi afle identitatea secretă. Deci bănuiesc c-a funcţionat de minune.

Bănuiesc că m-a văzut stând la calculator.

Şi bănuiesc că sunt tare nătâng.

El zâmbeşte.

— În fine, mă gândeam că poate te-ar interesa să afli că frate-meu e gay.

Aăă. Ca să fiu sincer, nu mă interesează.

Se uită la mine.

— Ce insinuezi? îl întreb.

— Nimic. Uite ce e, Spier, eu n-am nicio problemă cu asta. Nu e mare scofală.

Doar că, de fapt, e oarecum un dezastru. Un afurisit de dezastru de proporţii epice, care depinde de capacitatea lui Martin de a-şi ţine gura.

— Mă simt foarte ciudat, zice Martin.

Nici măcar nu ştiu ce să-i răspund.

— În orice caz, zice el, e mai mult decât evident că nu vrei ca oamenii să ştie.

Da. Presupun că nu vreau. Doar că toată treaba asta cu recunoaşterea orientării sexuale nu prea mă sperie.

Nu cred că mă sperie.

E o situaţie destul de stânjenitoare şi n-am să pretind c-o aştept cu nerăbdare. Dar presupun că nu va fi sfârşitul lumii. Nu pentru mine.

Problema e că nu ştiu ce va însemna pentru Blue. Dacă Martin va spune cuiva. Chestia e că Blue e o persoană destul de rezervată. Genul de persoană care n-ar uita să se delogheze. Genul de persoană care n-ar putea niciodată să mă ierte pentru o astfel de neglijenţă.

Aşa încât bănuiesc că ceea ce încerc să spun e că nu ştiu ce va însemna pentru noi. Pentru mine şi Blue.

Dar chiar nu-mi vine să cred că port această conversaţie cu Martin Addison. Dintre toţi oamenii care ar fi putut să se logheze pe Gmail după mine. Trebuie să înţelegeţi că n-aş fi folosit niciodată calculatoarele de la bibliotecă, însă problema e că ne-au blocat accesul la Wi-Fi. Şi era una dintre acele zile când nu mai aveam răbdare să ajung la laptopul de acasă. Vreau să zic, nici măcar nu puteam aştepta să verific pe telefon în parcare.

Fiindcă îi scrisesem lui Blue de pe contul meu secret chiar în această dimineaţă. Şi era un e-mail destul de important.

Iar eu pur şi simplu voiam să văd dacă îmi răspunsese.

— De fapt, cred că oamenii chiar nu vor avea nicio problemă cu asta, continuă Martin. Ar trebui să fii tu însuţi.

Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Un puşti hetero, care de-abia mă cunoaşte, îmi dă sfaturi despre recunoaşterea orientării sexuale. Simt nevoia să-mi dau ochii peste cap.

— OK, păi, în fine. N-am să le-arăt nimănui, spune el.

Sunt atât de prost, încât pentru o clipă îmi permit să fiu uşurat. Şi apoi mă izbeşte din plin.

— Să nu le arăţi nimănui? repet eu.

Se îmbujorează şi începe să se joace agitat cu tivul mânecii. Expresia lui îmi face stomacul ghem.

— Ai făcut… ai făcut un scre*enshot sau* ceva de genul?

— Păi, zice el, voiam să vorbesc cu tine despre asta.

— Scuze… tu *chiar ai făcut un afurisit de screenshot?*

Strânge din buze şi priveşte pe lângă mine.

— În orice caz, zice el, ştiu că eşti prieten cu Abby Suso, aşa că voiam să te întreb…

— Pe bune? Sau poate c-ar trebui să ne întoarcem la momentul în care îmi spuneai de ce ai făcut un *screenshot* e-mailurilor mele.

Martin tace preţ de câteva secunde.

— Vreau să zic, bănuiesc că mă întrebam dacă n-ai vrea să mă ajuţi să vorbesc cu Abby.

Aproape că-mi vine să râd.

— Carevasăzică, tu vrei să pun o vorbă bună pentru tine?

— Ei bine, da, zice el.

— Şi de ce dracu' aş face asta?

Se uită lung la mine şi, brusc, îmi dau seama la ce se referi. Chestia asta cu Abby. Asta vrea de la mine. Ca să nu răspândească afurisitele mele de e-mailuri private.

Şi e-mailurile lui Blue.

Doamne, Dumnezeule! Şi eu, care îl credeam pe Martin inofensiv. Un todlărel cam penibil, ca să fiu sincer, dar nu e ca şi cum ar fi un lucru rău. Şi mereu l-am considerat oarecum haios.

Doar că acum nu prea-mi vine să râd.

— Tu chiar mă obligi să fac asta, îi spun.

— Te oblig? Ei, hai. Nu-i chiar aşa.

— A, da? Atunci, cum e?

— Nu e mare scofală. Vreau să zic, îmi place de fata asta. Pur şi simplu mă gândeam că poate-ai vrea să mă ajuţi un pic. Să mă inviţi acolo unde va fi şi ea. Nu ştiu…

— Şi dacă nu vreau s-o fac? O să-mi pui e-mailurile pe Facebook? Sau pe rahatul ăla de Tumbir?

Dumnezeule! Pagina „Secreteledelacreek" de pe Tumbir: epicentrul bârfelor de la Liceul Creekwood. Toată şcoala va afla în decurs de o zi.

Amândoi rămânem tăcuţi.

— Cred doar că ne aflăm într-o poziţie în care ne putem ajuta reciproc, spune Martin într-un final.

Înghit în sec.

— Am nevoie de Marty! strigă domnişoara Albright de pe scenă. Actul doi, scena trei.

— Aşadar, mai gândeşte-te.

Se ridică de pe scaun.

— A, da. Ce să zic, e de-a dreptul minunat! bombăn eu.

Se uită la mine. Apoi se aşterne tăcerea.

— Nu ştiu ce naiba vrei să spun, adaug într-un târziu.

— Păi, mă rog, zice el, ridicând din umeri.

Nu cred c-am mai fost vreodată atât de pregătit ca cineva să plece. Dar tocmai când degetele lui ating cortina, se întoarce spre mine:

— Sunt curios, zice el. Cine e Blue?

— Nimeni. Locuieşte în California.

Martin e de-a dreptul nebun dacă are senzaţia c-am să-l dau în vileag pe Blue.

Blue nu locuieşte în California, ci în Shady Creek, şi merge la aceeaşi şcoală cu noi. Blue nu e numele lui real.

E cineva. S-ar putea să fie cineva pe care îl cunosc. Dar nu ştiu cine. Şi nu sunt sigur că-mi doresc să aflu.

Şi chiar n-am dispoziţia necesară pentru a-mi suporta familia. Probabil că am aproximativ o oră până la cină, ceea ce înseamnă o oră în care să încerc să-mi transform ziua de la şcoală într-o serie de anecdote haioase. Aşa sunt părinţii mei. Nu poţi pur şi simplu să le povesteşti despre chiloţii prea strânşi ai profesoarei de franceză sau despre cum şi-a scăpat Garrett tava la cantină. Trebuie să interpretezi scena. Să vorbeşti cu ei e mult mai obositor decât să scrii pe un blog.

Totuşi, e amuzant. Cândva îmi plăcea sporovăială şi haosul de dinaintea cinei. Acum de-abia aştept să se termine. Mai ales ari. Mă opresc suficient cât să-i pun lesa lui Bieber şi să-l scot afară.

Încerc să mă relaxez cu Tegan & Sara pe iPod. Dar gândurile îmi zboară întruna la Blue şi la Martin Addison şi la dezastrul de la repetiţiile de azi.

Carevasăzică, lui Martin îi place de Abby, la fel ca tuturor celorlalţi tocilari hetero de la clasa de avansaţi. Şi, pe bune, tot ce vrea e ca eu să-l invit cu noi atunci când ies cu ea. Dacă stau bine să mă gândesc, nu e mare scofală.

Excepţie făcând faptul că mă şantajează. Şi, indirect, îl şantajează şi pe Blue. Asta e partea care mă face să vreau să trag cu şutul în ceva.

Însă Tegan & Sara mă ajută. Să mă îndrept spre casa lui Nick mă ajută. Aerul dă acea senzaţie rece de toamnă timpurie, iar oamenii îşi înşiruie deja pe trepte bostanii. Ador asta. Îmi place de când eram mic.

Eu şi Bieber traversăm curtea din spate a casei lui Nick şi coborâm la subsol. Acolo, îndreptat cu faţa spre uşă, se află un televizor imens, pe care templierii sunt maltrataţi. Nick şi Leah au pus stăpânire pe o pereche de scaune-balansoar pentru sistemele de jocuri video. Arată ca şi când nu s-au ridicat de pe ele toată după-amiaza.

Când intru, Nick pune jocul pe pauză. Asta e unul dintre lucrurile pe care le apreciez la el. N-ar lăsa chitara din mână pentru tine, dar pune jocul video pe pauză.

— Bieber! strigă Leah.

Cât ai zice peşte, Bieber îşi suie fundul în poala ei într-o poziţie stângace, cu limba scoasă şi dând întruna din laba din faţă. N-are nicio ruşine când vine vorba de Leah.

— Zău, nu e nicio problemă. Salută câinele. Prefa-te că eu nu exist.

— Ooo, vrei să-ţi scarpin şi ţie urechile?

Schiţez un zâmbet. Asta e bine; lucrurile par să fie în regulă.

— Aţi găsit trădătorul? întreb.

— L-am omorât, răspunde Nick, mângâind telecomanda.

— Super!

Zău aşa, sub nicio formă nu-mi pasă de bunăstarea asasinilor, templierilor sau a oricăror altor personaje de

jocuri. Dar cred că am nevoie de asta. Am nevoie de violenţa jocurilor video, de mirosul acestui subsol şi de familiaritatea pe care mi-o conferă

Nick şi Leah. De ritmul discursurilor şi de tăcerile noastre. De lipsa de ţel a după-amiezilor de octombrie.

— Simon, Nick n-a auzit despre le chiloţii strâmţi.

— Ohhhh! *Le chiloţi strâmţi*. *Cest une histoire touchante*.

— Pe limba noastră, te rog? spune Nick.

— Sau în pantomimă, sugerează Leah.

Se pare că mă pricep de minune la reconstituirea legendarilor chiloţi strâmţi.

Se prea poate să-mi placă interpretările. Un pic.

Cred că mă cuprinde acel sentiment cu Nick şi Leah de la excursia noastră din clasa a şasea. Nu ştiu cum să explic. Dar când suntem numai noi trei, avem parte de nişte momente perfecte şi stupide. Martin Addison nu există în acest tip de momente. Secretele nu există.

Stupid. Perfect.

Leah rupe ambalajul de hârtie al unui pai şi ambii ţin în mână pahare imense cu ceai dulce de la Chick-fil-A. Ca să fiu sincer, n-am mai trecut de mult pe la Chick-fil-A. Sora mea mi-a povestit că aceştia donează bani pentru a le face rău homosexualilor şi bănuiesc c-am început să mă simt aiurea ca să mai mănânc acolo. Chiar dacă milkshake-urile lor cu Oreo sunt un deliciu cremos într-un recipient uriaş. Nu că aş putea aduce vorba despre asta într-o discuţie cu Nick şi Leah. Nu prea vorbesc cu nimeni despre lucruri gay. Doar cu Blue.

Nick ia o gură de ceai şi cască, iar Leah încearcă imediat să arunce un cocoloş de hârtie în gura lui. Însă Nick o închide iute, blocându-l.

Leah ridică din umeri.

— Continuă să căşti, somnorosule.

— De ce eşti atât de obosit?

— Fiindcă petrec. Toată noaptea. Zi după zi, spune Nick.

— Dacă prin „petrecere” te referi la temele pentru algebră.

— CUM ZICI TU, LEAH.

Se reazemă la loc, căscând din nou. De data asta, cocoloşu] de hârtie al lui Leah îi atinge colţul gurii.

El îl aruncă înapoi spre ea.

— Hei, am început să am nişte vise ciudate, spune el.

Ridic din sprâncene.

— Îhh. N-am nevoie să ştiu toate detaliile.

— Aăă. Nu vise din acelea.

Chipul lui Leah se face roşu ca sfecla.

— Nu, sunt vise cu adevărat ciudate, zice Nick. Adică, visam că eram la baie, punându-mi lentilele de contact, şi nu-mi puteam da seama care era ordinea lor.

— Aha. Şi apoi ce se întâmpla?

Leah are faţa ascunsă în blana lui Bieber, iar vocea îi este înăbuşită.

— Nimic. Mă trezeam, îmi puneam lentilele ca de fiecare dată şi totul era OK.

— Ăsta e cel mai plictisitor vis din lume, spune ea. Şi apoi, o clipă mai târziu, adaugă: Nu ăsta e motivul pentru care se pun etichete cu „stânga” şi „dreapta” pe recipiente?

— Şi nu ăsta e motivul pentru care oamenii ar trebui şi poarte doar ochelari şi să înceteze să-şi mai atingă globii oculari?

Mă aşez turceşte pe covor. Bieber sare de pe Leah şi porneşte spre mine.

— Şi fiindcă ochelarii tăi te fac să arăţi ca Harry Potter, nu-i aşa, Simon?

O singură dată. Am spus-o o singură dată.

— Ei bine, cred că subconştientul meu încearcă să-mi spună ceva.

Nick poate fi destul de tenace când se simte intelectual.

Evident, tema visului e viziunea. De ce nu văd? Unde îmi sunt lipsurile?

— În colecţia ta de muzică, sugerez eu.

Nick se lasă pe spate în scaunul lui şi mai ia o gură de ceai.

— Ştiaţi că Freud îşi interpreta propriile vise atunci când a dezvoltat această teorie? Şi era de părere că toate visele sunt un mecanism inconştient pentru a ne satisface toate dorinţele?

Eu şi Leah facem schimb de priviri şi îmi dau seama că ne gândim la acelaşi lucru. Nu contează că cel mai probabil îndrugă rahaturi, deoarece Nick devine un pic irezistibil atunci când intră într-una dintre stările lui filosofice.

Fireşte, am o politică strictă de a nu mă îndrăgosti de băieţii heterosexuali. Cel puţin nu de băieţii heterosexuali neconfirmaţi, în orice caz, am o politică de a nu mă îndrăgosti de Nick. Dar Leah a făcut-o. Şi asta a cauzat tot felul de probleme, mai ales acum, când Abby e în peisaj.

La început, n-am înţeles de ce Leah o ura pe Abby, iar faptul c-am întrebat-o direct nu m-a ajutat deloc.

— O, e cea mai *tare*. Vreau să zic, e majoretă. Şi e atât de drăguţă şi de slabă. N-o face asta atât de uimitoare?

Trebuie să înţelegeţi că nimeni n-a reuşit până acum să stăpânească arta replicilor însoţite de expresii faciale impasibile aşa cum o face Leah.

Dar, de la un timp, am observat că Nick face schimb de locuri cu Bram Greenfeld la prânz – schimburi calculate, menite a-i creşte şansele de a sta în apropierea lui Abby. Iar apoi privirile. Faimoasele priviri galeşe ale lui Nick Eisner. Mai fuseserăm pe acel drum greţos de plictisitor şi înainte, cu Amy Everett, la sfârşitul clasei a noua. Totuşi, trebuie să recunosc că există ceva fascinant în legătură cu intensitatea sentimentelor lui Nick atunci când îi place de cineva.

Când Leah vede acea privire trecând peste chipul lui Nick, pur şi simplu se închide în sinea ei.

Ceea ce înseamnă că există şi un motiv bun pentru ca eu şi devin târfa peţitoare a lui Martin Addison. Dacă Martin şi Abby s-ar combina, poate că problema lui Nick pur şi

simplu va dispărea. Şi apoi Leah se va putea relaxa naibii, iar totul va fi la fel ca înainte.

Aşa că nu e vorba doar despre mine şi despre secretele mele. De-abia dacă are ceva de-a face cu mine.

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com
CĂTRE: bluegreen181@gmail.com
DATA: 17 octombrie la 12:06 AM
SUBIECT: Re: când ai ştiut

Asta e o poveste destul de sexy, Blue. Vreau să zic, gimnaziul e ca un film de groază fără sfârşit. Ei bine, poate că nu chiar fără sfârşit, fiindcă s-a terminat, dar chiar te face la psihic. Nu-mi pasă cine eşti. Pubertatea e nemiloasă.

Sunt curios – l-ai mai văzut de la nunta tatălui tău?

Chiar nu ştiu în ce moment am ştiut Au fost câteva lucruri. De pildă, un vis ciudat pe care l-am avut odată cu Daniel Raddiffe. Sau cum eram obsedat de cei de la Passion Pitân gimnaziu, după care mi-am dat seama că nu muzica lor era cea care mă interesa.

Iar apoi, în clasa a opta, am avut o prietenă. Ştii cum sunt relaţiile alea: „ieşi" cu cineva, dar nu te duci nicăieri în afâra şcolii. Şi nici în interiorul şcolii nu prea faci mare lucru. Ne ţineam de mână. Aşadar, am fost la balul din clasa a opta împreună, dar prietenii mei şi cu mine am petrecut întreaga seară mâncând Fritos şi spionându-ne colegii de sub tribune. Şi, la un moment dat, apare o fată

care-mi spune că prietena mea mă aşteaptă în faţa sălii de gimnastică. Bănuiesc că trebuia să mă duc acolo s-o caut şi bănuiesc că trebuia să ne sărutăm. Cu gura închisă, aşa cum se face la vârsta aia.

Prin urmare, iată momentul meu de glorie: am dat bir cu fugiţii ţi m-am ascuns în baie, ca un adevărat preşcolar. Adică, în cabină, cu uşa închisă, cocoţat pe toaletă, astfel încât să nu mi se vadă picioarele. O «parcă fetele aveau de gând să dea buzna în baie şi să mă scoată cu forţa, îţi jur, am stat acolo pe toată durata serii. Şi n-am mai vorbit niciodată cu prietena mea.

De asemenea, era şi Ziua îndrăgostiţilor. Da, sunt o persoană foarte manierată. Aşa că dacă e să fiu sincer cu mine însumi, cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama cum stau lucrurile. Doar ca după aia am mai avut două prietene.

Ştii că ăsta e oficial cel mai lung e-mail pe care l-am scris vreodată? Nu glumesc. S-ar putea să fii singura persoană care primeşte mai mult de 140 de caractere de la mine. Interesant, nu-i aşa?

În fine, cam atât pe azi. N-am să te mint Am avut o zi cam ciudaţi.

— Jacques

DE LA: bluegreen181@gmail.com
CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com
DATA: 17 octombrie la 8:46 PM
SUBIECT: Re: când ai ştiut

Sunt singurul? Asta chiar e mişto. Sunt de-a dreptul onorat Jacques. E amuzant fiindcă nici mie nu prea îmi place să trimit e-mailuri. Şi nu vorbesc niciodată cu altcineva despre astfel de lucruri. Doar cu tine.

Dacă te ajută cu ceva, cred că ar fi incredibil de deprimant dacă adevăratul tău moment de glorie ar fi avut loc în gimnaziu. Nici nu-ţi poţi imagina cât de tare am urât generala. Îţi aduci aminte când oamenii se uitau în gol la

tine şi spuneau „Ăăă, biiine” după ce terminai de vorbit? Toată lumea trebuia să-ţi dea de înţeles că, indiferent de ceea ce gândeai sau simţeai, erai complet singur. Desigur, partea cea mai rea e că şi eu făceam asta altor oameni. Mi se face greaţă numai când îmi amintesc.

Aşadar, în esenţă, ceea ce încerc să spun e că ar trebui s-o laşi mai moale. Cu toţii eram îngrozitori atunci.

Ca să-ţi răspund la întrebare, l-am mai văzut de câteva ori după nuntă– probabil de vreo două ori pe an. Se pare că mama mea vitregă are multe reuniuni de familie şi alte lucruri de genul ăsta. El s-a căsătorit şi cred că soţia lui e însărcinată acum. Nu e ciudat, ca să fiu sincer, fiindcă toată treaba asta s-a petrecut în capul meu. Chiar e uimitor, nu-i aşa? Cum cineva îţi poate declanşa criza identităţii sexuale fără măcar să aibă habar că a făcut-o. Zău aşa, el probabil că încă mă consideră fiul vitreg în vârstă de doisprezece ani al verişoarei lui.

Bănuiesc că asta e o întrebare evidentă, dar am să ţi-o pun oricum: dacă ştiai că eşti gay, cum de-ai sfârşit prin a avea iubite? îmi pare rău c-ai avut o zi ciudată.

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com
CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com
DATA: 18 octombrie la 11:15 PM
SUBIECT: Re: când ai ştiut

Blue,

Dap, îngrozitorul „biiine”. Mereu însoţit de sprâncene arcuite şi de o gură ţuguiată sub forma unui mic anus condescendent şi da, am spus-o şi eu. Cu toţii am fost naşpa în gimnaziu.

Bănuiesc că treaba cu prietenele e puţin cam greu de explicat Pur şi simplu aşa a fost să fie. Evident relaţia din clasa a opta a fost un adevărat dezastru, aşa că nu o punem la socoteală. Cât despre celelalte două: în esenţă, ele erau prietene, am aflat că mă plac şi am început să

ieşim. După care ne-am despărţit ambele mi-au dat papucii şi nu prea a durut încă mă înţeleg cu fata cu care am fost în clasa a noua.

Vrei să ştii adevărul? Cred că adevăratul motiv pentru care am avut prietene e fiindcă nu credeam sută la sută că sunt gay. Sau poate că nu credeam că e permanent

Ştiu că probabil acum gândeşti: „Biiiiiiine.”

— Jacques

DE LA: bluegreen181@gmail.com
CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com
DATA: 19 octombrie la 8:01 AM
SUBIECT: Obligatoriul…

Biiiiiiiiiiiiiiiiiineeeeeeeeeeeee.
(Sprâncene, gura în formă de anus, toate alea.)
– Blue

Cel mai nasol lucru în legătură cu „problema Martin” e că nu îi pot povesti nimic lui Blue. Nu sunt obişnuit să am secrete faţă de el.

Vreau să zic, există o mulţime de lucruri pe care eu şi el nu ni le spunem. Vorbim despre toate lucrurile importante, dar evităm să menţionăm anumite detalii – numele prietenilor noştri şi alte lucruri mult prea specifice în legătură cu şcoala. Toate chestiile care credeam că mă definesc. Dar nu consider că acele lucruri sunt secrete. E mai mult o înţelegere tacită.

Dacă Blue ar fi un elev real de clasa a unsprezecea la Creekwood, cu un dulap personal, număr matricol şi profil de Facebook, sunt destul de sigur că nu i-aş mai spune nimic. Vreau să zic, da, el e în clasa a unsprezecea la Creekwood. Ştiu asta. Dar, într-un fel, locuieşte în laptopul meu. E dificil de explicat.

Eu am fost cel care l-am găsit pe el. Pe Tumbir, dintre toate locurile. Era august, tocmai când începea şcoala. Se presupune că „Secreteledelacreek” e locul în care poţi posta în mod anonim confesiuni şi tot felul de gânduri care îţi trec prin cap, iar oamenii comentează fără să te judece cu adevărat. Doar că toată treaba asta s-a transformat într-un canal de bârfe, poezii prost scrise şi pasaje din Biblie

pline de greşeli. Şi bănuiesc că într-un fel sau altul creează dependenţă.

Acolo am găsit postarea lui Blue, care pur şi simplu mi-a ajuns la suflet. Şi nu cred că asta s-a întâmplat datorită faptului că vorbea despre homosexualitate. Nu ştiu. Serios, erau doar vreo cinci rânduri, însă scrise corect gramatical şi straniu de poetice, pur şi simplu complet diferite de tot ceea ce mai citisem până atunci.

Cred că vorbea despre singurătate. Şi e amuzant, întrucât eu nu mă consider neapărat o persoană singuratică. Dar m-am regăsit în cuvintele lui. Era ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

Ca atunci când poţi memora gesturile cuiva, fără să le afli vreodată gândurile. Şi senzaţia că oamenii sunt ca nişte case cu încăperi vaste şi ferestre mici.

Felul în care te simţi atât de expus, orice-ar fi.

Felul în care el se simte atât de expus în ciuda eforturilor de a ascunde că e gay.

M-am simţit ciudat de panicat şi de ruşinat când am citit acea parte, dar, de asemenea, m-a cuprins şi o senzaţie de încântare.

El vorbea despre oceanul dintre oameni. Şi despre cum întregul scop al tuturor lucrurilor e de a găsi un mal spre care să merite să înoţi.

Vreau să zic, era musai să-l cunosc.

Într-un târziu, mi-am făcut curaj şi am postat singurul comentariu care mi-a trecut prin minte: EXACT. Cu majuscule. Apoi mi-am scris adresa de e-mail. Contul meu secret de Gmail.

Mi-am petrecut următoarea săptămână întrebându-mă în mod obsesiv dacă avea sau nu să mă contacteze. Şi apoi a făcut-o. Mai târziu mi-a spus că mesajul meu îl făcuse să se simtă agitat. E foarte precaut cu astfel de lucruri. Evident, e mai precaut decât mine. În esenţă, dacă Blue află că Martin Addison are *screenshot-uri* cu e-mailurile noastre, sunt destul de sigur c-o să-şi piardă cumpătul. Însă îşi va pierde cumpătul în felul lui tipic.

Adică n-o să-mi mai scrie.

Îmi aduc aminte exact cum m-am simţit când am văzut primul lui mesaj în inboxul meu. Era oarecum ireal. Voia să ştie mai multe despre mine. După aceea, pentru următoarele câteva zile la şcoală, m-am simţit de parcă eram un personaj într-un film. Aproape că-mi imaginam un prim-plan cu chipul meu, proiectat pe un ecran mare.

E ciudat, deoarece, în realitate, eu nu sunt personajul principal. Mai degrabă, sunt cel mai bun prieten al personajului principal.

Bănuiesc că nu mă consideram interesant până ce nu am fost interesant pentru Blue. Aşa că nu-i pot spune. N-aş vrea să-l pierd.

L-am tot evitat pe Martin. Toată săptămână, la ore şi la repetiţii, îl văd încercând să îmi atragă atenţia. Ştiu că mă comport ca un laş. Toată situaţia asta mă face să mă simt ca un laş. E absurd, mai ales că deja am hotărât că-l voi ajuta. Sau că voi ceda şantajului său. Numiţi-o cum vreţi. Chiar mă face să-mi fie un pic scârbă.

Pe tot parcursul cinei, atenţia îmi este distrasă. Părinţii mei sunt extrem de veseli în seara asta, întrucât urmează să ne uităm la *Burlăciţa*. Da, pe bune. Ne uităm la emisiunea aia. Cu toate că am văzut-o deja ieri, în seara asta vom sta pe Skype cu Alice, care e la Universitatea Wesleyan, pentru a putea s-o comentăm împreună. Este noua tradiţie a familiei Spier. Sunt perfect conştient că e un lucru ridicol.

Ce ştiu eu. Ai mei mereu au fost aşa.

— Şi ce mai fac Leo şi Nicole? întreabă tata, schiţând un zâmbet cu furculiţa în gură.

Să schimbe sexele lui Leah şi Nick este apogeul umorului patern.

— Sunt bine, răspund eu.

— LOL, tată, intervine Nora monoton.

Surioara mea. În ultima vreme a început să folosească abrevierile de pe internet cu voce tare, chiar dacă nu le

foloseşte niciodată când scrie mesaje. Cred că vrea să fie ironică. Se uită la mine.

— Şi, l-ai văzut pe Nick cântând la chitară lângă amfiteatru?

— Se pare că Nick încearcă să-şi facă o prietenă, spune mama.

Asta-i amuzanţi mamă, *fiindcă*, *fii atentă*: *eu încerc să-l împiedic pe Nick să se combine cu fata de care îi place*, *as fel încât Martin Addison să nu dezvăluie întregii şcoli că suntgay*. *Am menţionatei suntgay*?

Vreau să zic, cum abordează oamenii acest subiect?

Poate că ar fi fost diferit dacă am fi locuit la New York, dar nu ştiu cum să fiu gay în Georgia. Ne aflăm fix lângă Atlanta, aşa încât ştiu c-ar putea fi şi mai rău. Însă Shady Creek nu e chiar un paradis progresiv. La şcoală există vreo doi băieţi care şi-au recunoscut orientarea sexuală şi vă asigur că oamenii le-au făcut viaţa un infern. Nu au fost violenţi, dar cuvântul „poponar" e la ordinea zilei. Şi bănuiesc că sunt câteva fete lesbiene şi bisexuale, dar cred că pentru ele e diferit. Poate că e mai uşor. Dacă e un lucm pe care l-am învăţat de pe Tumbir, acela e că multor băieţi li se pare sexy când o fată e lesbiană.

Totuşi, bănuiesc că se întâmplă şi pe dos. Există fete ca Leah, care fac tot felul de desene yaoi[1] şi le postează pe internet.

Ceea ce mie mi se pare fenomenal. Desenele lui Leah sunt bestiale.

Iar Leah e amatoare şi de fanficţiune *slasb*[2] lucru care vara trecută mi-a stârnit curiozitatea suficient de tare cât să intru pe internet şi să caut câteva. Nu mi-a venit să cred

---

[1] Termen popular pentru mijloacele media ficţionale (îndeosebi manga) adresate femeilor, care se concentrează pe relaţii romantice şi sexuale între bărbaţi, fiind create de obicei de femei. Deşi publicul ţintă sunt persoanele de sex feminin, acest gen atrage şi persoane de sex masculin (desenele manga care se adresează publicului format din bărbaţi gay se numesc *bard*).

[2] Gen de fanficţiune care se axează pe relaţii sexuale şi atracţii interpersonale dintre două personaje de acelaşi sex.

câte puteam alege: Harry Potter şi Draco Reacredinţă f&cându-şi de cap în fel şi chip în fiecare debara de la Hogwarts. Le-am căutat pe cele fără prea multe greşeli gramaticale şi am stat treaz toată noaptea ca să citesc. Au fost câteva săptămâni tare ciudate. Aceea a fost vara în care am învăţat să-mi spăl singur rufele. Există nişte şosete pe care n-ar trebui să ţi le spele mama.

După cină, Nora instalează programul Skype pe desktopul din camera de zi. La webcam, Alice pare puţin neîngrijită, dar probabil că e din cauza părului– blond-alună şi ciufiilit. Toţi trei ne-am ales cu un păr ridicol. În fundal, patul lui Alice e nefacut şi plin de perne, iar cineva a cumpărat un covor rotund şi lăţos, pentru a acoperi cei câţiva metri de spaţiu. Tot e ciudat să mi-o imaginez pe Alice împărţind un dormitor cu o fată oarecare din Minneapolis. Adică, cine ar fi crezut că voi vedea vreodată articole sportive în camera lui Alice? Minnesota Twins[3], într-adevăr.

— OK, sunteţi pixelaţi. Am să… nu, staţi, e bine. O, Doamne-Dumnezeule, tată, ăla e un trandafir?

Tata ţine în mână un trandafir roşu şi chicoteşte la webcam. Nu glumesc. Familia mea o ia razna când vine vorba de *Burlăciţa*.

— Simon, imită-l pe Chris Harrison.

Informaţie: felul în care îl imit pe Chris Harrison e pur şi simplu genial. Cel puţin e aşa în condiţii normale. Dar azi nu sunt în cea mai bună formă.

Sunt tare îngrijorat. Şi nu e doar din cauză că Martin mi-a salvat e-mailurile. Ci e-mailurile în sine mă îngrijorează. De când Blue m-a întrebat care-i faza cu prietenele, mă simt puţin ciudat. Dacă mă consideră fals? Am senzaţia că din momentul în care şi-a dat seama că e gay, nu a mai ieşit cu fete, simplu ca bună ziua.

---

[3] Echipă americană de baseball profesionist din Minneapolis, Minnesota.

— Aşadar, Michael D. Pretinde c-a folosit apartamentul fanteziilor pentru a sta la discuţii, zice Alice. Să credem asta?

— Sub nicio formă, fetiţă, răspunde tata.

— Ei mereu spun asta, intervine Nora.

Îşi înclină capul într-o parte şi abia acum observ că urechea ei are cinci piercinguri, de sus până jos.

— Nu-i aşa? zice Alice. Bubu, tu n-ai de gând să-ţi dai cu părerea?

— Nora, când ţi-ai făcut asta? o întreb, atingându-mi lobul urechii.

Ea se îmbujorează.

— Weekendul trecut.

— Vreau să văd, cere Alice. Nora îşi întoarce urechea spre webeam. Uau!

— Vreau să zic, de ce? întreb eu.

— Fiindcă aşa am vrut.

— Dar, de ce atât de multe?

— Putem să vorbim acum despre apartamentul fanteziilor? întreabă ea.

Nora nu se simte în largul ei când e în centrul atenţiei.

— Vreau să zic, e apartamentul fanteziilor, spun eu. Clar au făcut-o. Sunt destul de sigur că fanteziile nu implică şi discuţii.

— Dar asta nu înseamnă neapărat că au avut raporturi sexuale.

— MAMĂ! Dumnezeule!

Bănuiesc c-a fost uşor să am relaţii în care nu prea eram nevoit să mă gândesc la toate micile umilinţe care vin atunci când eşti atras de cineva. E ceva de genul, mă înţeleg bine cu fetele. N-am nicio problemă să le sărut. Cu întâlnirile mă puteam descurca.

— Ce ziceţi de Daniel F? întreabă Nora, dându-şi o şuviţă de păr pe după ureche.

Pe bune, pierdngurile. N-o înţeleg.

— OK, Daniel F. E cel mai sexy, zice Alice.

Mama şi Alice folosesc mereu cuvântul „bunăciune” pentru a vorbi despre oamenii ăştia.

— Glumeşti? face tata. Tipul gay?

— Daniel nu e gay, obiectează Nora.

— Fetiţă, el e sufletul paradelor gay. O flacără eternă.

Tot trupul mi se încordează. Leah a spus odată că ar prefera mai degrabă ca oamenii s-o numească grasă pe faţă decât să stea acolo şi să-i audă vorbind urât despre greutatea altei fete. Cred că sunt de acord cu asta. Nu e nimic mai rău decât umilinţa secretă de a fi insultat de cei apropiaţi.

— Tată, încetează! exclamă Alice.

Aşa că tata începe să cânte „Eternal Flame” a celor de la The Bangles.

Nu ştiu niciodată dacă tata spune astfel de lucruri fiindcă vorbeşte serios sau pur şi simplu încearcă s-o necăjească pe Alice. Vreau să zic, dacă asta e ceea ce simte el, bănuiesc că e bine de ştiut. Chiar dacă n-o pot ignora.

Aşadar, cealaltă problemă e la masa de prânz. A trecut mai puţin de-o săptămână de când am fost şantajat, însă Martin mă interceptează când mă întorc de la coadă.

— Ce vrei, Martin?

Aruncă o privire spre masa mea.

— Mai aveţi loc pentru o persoană?

— Ăăă. Îmi cobor privirea în pământ. Nu chiar.

Urmează un moment de tăcere stânjenitor.

— Avem deja opt oameni.

— Nu ştiam că locurile sunt rezervate.

Habar n-am ce-aş putea să-i răspund. Oamenii se aşază acolo unde stau mereu. Credeam că asta e practic o lege a universului.

Nu poţi pur şi simplu să schimbi mesele de la cantină la mijlocul lui octombrie.

Şi grupul meu e ciudat, dar funcţionează. Nick, Leah şi cu mine. Cele două prietene ale lui Leah, Morgan şi Anna,

care citesc manga, se dau cu dermatograf negru şi sunt practic interschimbabile.

Apoi îi avem pe cei doi prieteni ai lui Nick de la fotbal, o situaţie pur întâmplătoare: Bram alias „tăceri incomode” şi semienervantul Garrett. Şi Abby. S-a mutat aici din Washington chiar înainte de începutul anului şcolar şi bănuiesc că ne-am atras reciproc. A fost o combinaţie între puterea destinului şi repartizarea alfabetică a sălilor de clasă.

În orice caz, noi suntem cei opt. Şi nu mai avem locuri disponibile. Şi-aşa înghesuim două scaune în plus la o masă de şase persoane.

— Da, bine. Martin se lasă pe spate în scaunul său şi îşi ridică ochii înspre tavan. Credeam că suntem pe aceeaşi lungime de undă în ceea ce o priveşte pe Abby, dar…

Apoi îşi ridică sprâncenele spre mine. Pe bune.

Aşadar, nu am stabilit exact termenii acestei înţelegeri de şantajare, dar e evident că funcţionează în felul următor: Martin cere ce vor muşchii lui. Iar eu trebuie să execut.

E al naibii de minunat.

— Uite ce e, vreau să te-ajut.

— Cum spui tu, Spier.

— Ascultă. Îmi cobor glasul până ce devine o şoaptă. Am să vorbesc cu ea şi tot tacâmul. OK? Dar trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de asta.

El ridică din umeri.

Îi simt privirea ucigătoare tocmai până b masa mea.

Trebuie să mă port normal. Nu e ca şi când pot spune ceva. Adică, acum bănuiesc că trebuie să-i spun lui Abby ceva despre el. Dar va fi exact opusul a ceea ce vrea să-i spun.

Va fi puţin cam greu s-o fac pe Abby să-l placă pe puştiul ăsta. Fiindcă eu nu-l suport.

Deşi, acum, asta nu mai contează.

Numai că zilele trec şi eu încă nu m-am ocupat de asta. Nu am vorbit cu Abby, nu l-am invitat pe Martin cu noi ca să

ne enerveze şi nici nu i-am încuiat împreună în vreo clasă. Ca să fiu sincer, nici măcar nu ştiu ce vrea.

Sper într-un fel să pot evita aflarea acestui lucru atâta cât este omeneşte posibil. Bănuiesc că în ultima vreme am tot dispărut. Sau am stat lipit de Nick şi Leah, astfel încât Martin să nu încerce să vorbească cu mine. Marţi trag în parcare şi Nora coboară – dar când vede că n-o urmez, bagă capul înapoi în maşină.

— Ăăă, nu vii?

— Vin acuşi, zic eu.

— OK. Tace o clipă. Eşti bine?

— Ce? Da.

Se uită lung la mine.

— Nora. Sunt bine.

— OK, zice ea, făcând un pas înapoi.

Închide portiera uşor şi se îndreaptă spre intrare. Nu ştiu. Uneori, Nora e ciudat de atentă la detalii, dar să vorbesc cu ea despre anumite lucruri poate fi cam stânjenitor. Nu prea mi-am dat seama de asta până ce Alice n-a plecat la facultate.

Sfârşesc prin a mă juca pe telefon, verificând întruna e-mailul şi urmărind videoclipuri pe Youtube. Dar aud un ciocănit în geamul din dreapta şi aproape că mor de spaimă. Cred că am început să mă aştept să-l zăresc pe Martin peste tot. Doar că e Nick. Îi fac semn să urce.

Se aşază pe scaun.

— Ce faci?

A

Îl evit pe Martin.

— Mă uit la videoclipuri, zic eu.

— O, frate. Perfect! Am un cântec în minte.

— Dacă e al celor de la Who, îl informez eu, sau Def Skynyrd sau alţii de genul, las-o baltă.

— Am să mă prefac că n-ai spus „Def Skynyrd”. Îmi place să-l necăjesc pe Nick.

Sfârşim prin a ne pune de acord asupra unui episod *âinâdventure Time* şi e fix divertismentul de care am

nevoie. Stau cu ochii pe ceas, fiindcă nu vreau să ratez ora de engleză. Vreau doar să reduc intervalul de timp înainte de începerea orei, când Martin ar putea încerca să vorbească cu mine.

Şi e amuzant. Ştiu că Nick îşi dă seama că nu sunt în apele mele, dar nu încearcă să pună întrebări sau să mă facă să vorbesc. Aşa suntem noi. Îi cunosc vocea, expresiile şi micile lui obiceiuri. Monologurile existenţiale pe care le toarnă când nu te aştepţi. Obsesia lui de a-şi lod degetele de cel mare când e agitat. Şi bănuiesc că probabil ştie aceleaşi lucru despre mine. Vreau să zic, ne cunoaştem de când aveam patru ani. Dar, zău aşa, n-am nici cea mai vagă idee ce-i trece prin cap în cea mai mare parte a timpului.

De fapt, îmi aminteşte mult de chestia pe care Blue a postat-o petumbir.

Nick îmi ia telefonul şi începe să deruleze lista de videoclipuri.

— Dacă putem găsi unul cu desene creştine, vom avea o scuză fiindcă am lipsit de la ora de engleză.

— Ăăă, dacă găsim desene creştine, am să folosesc *Adventure Time* la eseul meu cu subiect la alegere.

Se uită la mine şi râde.

Chestia e că, atunci când sunt cu Nick, nu mă simt niciodată singur. Cu el, totul e uşor. Aşa că poate e un lucru bun.

*

E puţin cam devreme pentru repetiţiile de joi, aşa că mă strecor pe uşa laterală a amfiteatrului şi ocolesc clădirea şcolii până ajung în spate. E puţin cam frig pentru Georgia şi se pare că la un moment dat după prânz a şi plouat. Zău aşa, există numai două tipuri de vreme: vreme de hanorac şi vreme în care oricum porţi un hanorac.

Mi-am lăsat căştile în rucsacul din amfiteatru. Urăsc să ascult ceva la difuzorul telefonului, dar muzica e întotdeauna mai bună decât nimic. Mă reazem de peretele din cărămidă aflat în spatele cantinei, căutând prin biblioteca muzicală un album al trupei Leda. Încă nu l-am

ascultat, dar faptul că Leah şi Anna sunt obsedate e un semn bun.

Brusc, nu mai sunt singur.

— Bine, Spier. Care-i faza? mă întreabă Martin, rezemându-se cu umărul de zid.

— Ce fază?

— Am impresia că mă eviţi.

Ambii purtăm bascheţi şi nu mă pot hotărî dacă picioarele mele par mici sau dacă ale lui par uriaşe. Martin probabil că e mai înalt decât mine cu vreo cincisprezece centimetri. Umbrele noastre arată ridicol una lângă alta.

— Nu-i adevărat, spun eu.

Mă dezlipesc de zid şi pornesc înapoi spre amfiteatru. Adică, nu vreau s-o scot din sărite pe domnişoara Albright.

Martin mă ajunge din urmă.

— Pe bune, zice el. N-am de gând s-arăt nimănui e-mailurile, bine? Nu-ţi mai face atâtea griji.

Cred că asta îmi permite să fiu sceptic. Fiindcă sunt al naibii de sigur că el n-a spus că le va şterge.

Se uită la mine şi nu prea pot să-i citesc expresia. E amuzant. Toţi anii aceia în care am fost coleg de clasă cu puştiul ăsta, râzând împreună cu ceilalţi la rahaturile pe care le spunea. Toate acele momente când l-am văzut jucând în piesele de teatru. Ba chiar am stat unul lângă altul la cor timp de un an. Dar, sincer, nu pot să spun că-l cunosc. Mai degrabă, cred că nu-l cunosc deloc.

Niciodată în viaţa mea nu am mai subestimat pe cineva atât de tare.

— Am spus c-am să vorbesc cu ea, replic eu într-un târziu. Bine?

Sunt cu mâinile pe uşa amfiteatrului.

— Aşteaptă, zice el. Mă uit la el şi îl văd scoţându-şi telefonul. N-ar fi mai uşor dac-am face schimb de numere de telefon?

— Am de-ales?

— Păi… face el, ridicând din umeri.

— Doamne, Dumnezeule, Martin!

Inşfac telefonul şi mâinile practic îmi tremură de furie în timp ce-mi trec numărul în agenda lui.

— Super! Am să te sun, ca să-l ai şi tu pe-al meu.

— Mă rog.

Nenorocitul de Martin Addison. În mod clar am să-l trec în agendă drept „Găoaza Maimuţei”.

Intru în *sală* şi domnişoara Albright ne îndrumă spre scenă.

— În *regulă*. Am nevoie de Fagin, de Dodger, de Oliver[4] şi de băieţi. Actul întâi, scena şase. Să-i dăm drumul.

— Simon!

Abby mă cuprinde cu braţele şi apoi mă pălmuieşte în glumă.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată.

— Ce-am pierdut? întreb eu, forţând oarecum un zâmbet.

— Nimic, răspunde ea în şoaptă, dar aici sunt în iadul tayloresc.

— Cel mai blond cerc al iadului.

Taylor Mettemich. Perfecţiunea transformată în coşmar. Adică, dacă perfecţiunea ar avea o latură întunecată. Nu ştiu cum altfel să explic. Mi-o imaginez mereu stând în faţa oglinzii seara, numărând mişcările pe care le face cu peria. Şi e genul de persoană care te întreabă pe Facebook cum te-ai descurcat la testul de la Istorie. Nu ca să te susţină. Vrea să ştie ce notă ai luat.

— Bine, băieţi, zice domnişoara Albright.

E amuzant, fiindcă Martin, Cal Price şi cu mine suntem, de fapt, singurii băieţi.

— Trebuie să aveţi răbdare, fiindcă acum ne vom ocupa de indicaţiile scenice.

Îşi dă bretonul din ochi, ducându-l după ureche. Domnişoara Albright e foarte tânără pentru o profesoară şi are un păr roşcat-aprins. Un roşu electric, ceva de genul.

---

[4] Personaje din musicalul Oliver Twist, bazat pe romanul cu acelaşi nume scris de Charles Dickens.

— Actul întâi, scena şase e cu furtul, nu-i aşa? întreabă Taylor, fiindcă e şi genul de persoană care pretinde că pune o întrebare doar pentru a se lăuda cu ceea ce deja ştie.

— Corect, răspunde domnişoara Albright. Cal, îţi predau ştafeta.

Cal e regizorul secund. E în clasa a unsprezecea, ca mine, şi cară un exemplar al scenariului, scris cu spaţiere de doi centimetri, prins într-un biblioraft albastru mare, plin de notiţe făcute cu creionul. E amuzant că treaba lui constă în a ne da ordine şi în a se stresa, întrucât e cea mai puţin autoritară persoană pe care am cunoscut-o vreodată. E un pic afabil şi chiar are un accent sudist. Ceea ce nu prea auzi în Atlanta, pe bune.

De asemenea, are şi acel tip de breton castaniu inegal care îmi place mult şi ochi întunecaţi, de culoarea oceanului. N-am auzit să fie gay, dar am o senzaţie că s-ar putea să fie.

— În regulă, zice domnişoara Albright. Dodger tocmai s-a împrietenit cu Oliver şi îl ia cu el pentru prima oară în ascunzătoare, ca să facă cunoştinţă cu Fagin şi cu băieţii. Aşadar, care e obiectivul vostru?

— Să-i arătăm dne-i şeful, zice Emily GofF.

— Poate să-l necăjim un pic? sugerează Mila Odom.

— Exact. El e noul venit şi n-o să-i faceţi viaţa uşoară. E un tocilar. Vreţi să-l intimidaţi şi să-i furaţi rahaturile.

Asta îi face pe câţiva oameni să râdă. Domnişoara Albright e destul de şmecheră pentru o profesoară.

Ea şi Cal ne pun pe poziţii-domnişoara Albright o numeşte „pregătirea tabloului”. Vor să mă întind pe jos, sprijinit în coate pe un podium, aruncând o punguţă cu bani. Când Dodger şi Oliver intră, noi toţi trebuie să sărim şi să încercăm să înşfacăm punguţa lui Oliver. Îmi vine ideea s-o ascund sub tricou şi să mă deplasez greoi pe scenă, cu mâna pe spate, ca şi când aş fi însărcinat.

Domnişoara Albright adoră această idee.

Toată lumea râde şi jur că ăsta e unul dintre acele momente extraordinare. Luminile din amfiteatru sunt

stinse, cu excepţia celor de deasupra scenei, aşa că ochii ne lucesc şi murim de râs. Simt că mă îndrăgostesc câte puţin de fiecare persoană de aici. Chiar şi de Taylor.

Ba chiar şi de Martin. Îmi zâmbeşte atunci când privirile ni se întâlnesc şi nu mă pot abţine să nu-i întorc rânjetul. E un căcăcios afurisit, zău aşa, dar e atât de băbălău şi de neastâmpărat şi de ridicol, încât te face să-l urăşti mai puţin.

Aşa că da. N-am de gând să scriu o poezie în onoarea lui. Şi nu ştiu ce se aşteaptă să-i spun lui Abby. N-am nici mai vagă idee. Dar bănuiesc… c-am să mă gândesc eu la ceva.

Repetiţiile iau sfârşit, însă Abby şi cu mine ne bălăngănim picioarele peste marginea unuia dintre podiumuri, privindu-i pe domnişoara Albright şi pe Cal cum fac însemnări în biblioraftul albastru mare. Mai avem un sfert de oră până la plecarea autobuzului spre sudul districtului, iar lui Abby îi mai trebuie încă o oră până ajunge acasă. Ea şi cei mai mulţi copii de culoare fac naveta între şcoală şi casă, petrecând mai mult timp într-o zi decât petrec eu într-o săptămână. Atlanta e ciudat de segregată şi nimeni nu vorbeşte despre asta.

Abby cască şi se întinde pe podium, cu un braţ vârât sub cap. Poartă dresuri şi una dintre acele rochii scurte cu model, iar la încheietura mâinii stângi are numeroase brăţări împletite.

Martin se află în celălalt capăt al scenei, la câţiva metri depărtare, trăgând fermoarul ghiozdanului atât de încet, încât pot să pun pariu c-o face dinadins. Are grijă să nu privească în direcţia noastră.

Abby închide ochii. Are o gură care îţi dă mereu senzaţia că surâde şi miroase un pic a friganele. Dacă aş fi heterosexual… Chestia cu Abby… Cred că înţeleg.

— Hei, Martin, spun eu, iar vocea îmi sună ciudat. Se uită la mine. Mergi acasă la Garrett mâine?

— Eu, ăăă, face el. E petrecere?

— E o petrecere de Halloween. Ar trebui să vii. Am să-ţi trimit adresa.

Un mesaj rapid către Găoaza Maimuţei.

— Da, poate, răspunde el.

Se apleacă în faţă, se ridică şi se împiedică imediat în şiretul baschetului. Apoi încearcă să o facă să pară o mişcare de dans. Abby râde şi el rânjeşte, iar eu nu glumesc: chiar face o plecăciune. Vreau să zic, ce reacţie poţi avea într-o astfel de situaţie? Bănuiesc că mă aflu pe acel teren neutru când râzi de cineva sau râzi cu cineva.

Sunt destul de sigur că acel teren neutru e Martin.

Abby îşi întoarce capul să se uite la mine.

— Nu ştiam că eşti prieten cu Marty, zice ea.

Să fiu al naibii dacă nu e cea mai haioasă afirmaţie pe care am auzit-o vreodată.

DE LA* hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 30 octombrie la 9:56 PM SUBIECT: Re: costume penibile

Blue,

Bănuiesc că n-am încercat niciodată să aleg ceva cu adevărat înspăimântător. Ai mei se dau în vânt după costumele amuzante. Cândva organizam concursuri ca să vedem care costum îl făcea pe tata să râdă cel mai tare. Într-un an, sora mea a fost un tomberon. Nu Oscar the Grouch[5]. Ci un tomberon plin de gunoaie. Iar pe mine nu mă interesa decât un lucru. Conceptul de băiat-în-rochie nu s-a demodat niciodată (până ce s-a întâmplat, bănuiesc – eram în clasa a patra şi aveam un costum fabulos de cântăreaţă de jazz, dar apoi am aruncat o privire în oglindă şi am simţit cum mă cuprinde ruşinea până în adâncul sufletului).

Acum pot să spun că optez pentru echilibrul delicat dintre simplitate şi extravaganţă. Nu pot să cred că tu nu te costumezi. Nu-ţi dai seama că pierzi ocazia perfectă de a fi altcineva pentru o seară?

Al tău, dezamăgit,

---

[5] Personaj Muppet din emisiunea americană pentru copii Street.

Jacques

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA: 31 octombrie la 8:11 AM SUBIECT: Re: costume penibile

Jacques, îmi pare rău că te-am dezamăgit N-am nimic împotriva deghizărilor şi pledoaria ta în favoarea lor e foarte convingătoare. Recunosc că ideea de a fi altcineva pentru o seară (sau în general) e foarte atrăgătoare. De fapt când eram mic, şi pe mine mă interesa doar un lucru. Eram mereu un supererou. Presupun că-mi plăcea să-mi imaginez că avem o identitate secretă complicată. Poate că încă îmi place. Poate că ăsta-i întregul scopul al acestor e-mailuri.

În orice caz, anul ăsta nu mă costumez, întrucât nu ies. Mama are un soi de petrecere la muncă, aşa că eu rămân acasă să împart bomboane. Sunt sigur că înţelegi că nu există nimic mai trist decât un băiat de şaisprezece ani, singur acasă de Halloween, răspunzând la uşă îmbrăcat în costum.

Familia ta pare interesantă. Cum de ţi-ai convins părinţii să-ţi cumpere o rochie? Pun pariu că arătai bestial în rochie de jazz. Părinţii tăi n-au încercat să-ţi distrugă toate costumele ajustându-le pentru vremea rece? îmi aduc aminte de criza pe care am făcut-o într-un an, fiindcă GREEN LANTERN NU POARTĂ TUNICĂ. Totuşi, privind în urmă, el chiar poarta. Scuze, mamă!

În orice caz, sper că te vei bucura de ziua în care nu vei mai fi Jacques. Şi sper că toţi vor adora costumul tiu de ninja (în asta te vei îmbrăca, nu-i aşa? Amestecul perfect de simplitate şi extravaganţă?).

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 31 octombrie la 8:25 AM SUBIECT: Re: costume penibile

Un ninja? Sugd *încercare*, *dar* n-ai nimerit-o.

— Jacques

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 31 octombrie la 8:26 AM SUBIECT: Re: costume penibile

Offff – autocorectarea dă rateuri. *Am vrut să zic PULĂ încercare*,

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 31 octombrie la 8:28 AM SUBIECT: Re: costume penibile

AAAAHHHH!!!!!

BUNĂ încercare. BU-NĂ, asta era. Doamne, Dumnezeule! De asta nu scriu niciodată de pe telefon. În orice caz, mă duc să mor de ruşine acum.

— J

Va dau cuvântul meu, Halloweenul care cade într-o zi de vineri e cel mai bun lucru din lume. Toată ziua, la şcoală, e o atmosferă plină de entuziasm, care se pare că face orele mai puţin plictisitoare şi profesorii un pic mai amuzanţi. Mi-am lipit pe hanorac, cu bandă adezivă, o diademă cu urechi de pisică, şi de jeanşi mi-am prins cu ace de siguranţă o coadă, iar câţiva copii pe care nu-i cunosc îmi zâmbesc pe culoare şi râd fără să fie răutăcioşi. E pur şi simplu o zi bestială.

Abby vine acasă la mine, astfel încât mai târziu să pornim pe jos spre Nick şi să o aşteptăm pe Leah să ne ia pe toţi. Leah are deja şaptesprezece ani, ceea ce schimbă situaţia în Georgia în ceea ce priveşte permisul de conducere. Mai pot lua doar o persoană cu mine în maşină în afară de Nora şi cam atât. Părinţii mei nu sunt stricţi în privinţa multor lucruri, dar când vine vorba de condus sunt nişte dictatori psihopaţi.

De îndată ce intrăm în bucătărie, Abby se aşază pe jos ca să se joace cu Bieber. Se prea poate ca ea şi Leah să nu aibă nimic în comun, dar ambele sunt obsedate de câinele meu. Iar Bieber stă acum întins pe spate, într-o postură penibilă, cu burta în sus, privind-o visător pe Abby.

Bieber e un golden retriever şi are nişte ochi căprui mari şi oarecum demenţi. Alice a fost mai mult decât mulţumită de sine când i-a ales numele, dar n-am să mint. Se potriveşte de minune.

— Deci unde e chestia asta? întreabă Abby, ridicând privirea spre mine.

Ea şi Bieber sunt împreunaţi într-o îmbrăţişare eternă şi bentiţa ei îi alunecă peste ochi. Astăzi, la şcoală, toţi oamenii au optat pentru versiuni discrete ale costumelor de Halloween – urechi de animale, măşti şi altele de genul. Abby şi-a făcut apariţia îmbrăcată din cap până-n picioare în Cleopatra.

— Casa lui Garrett? Undeva lângă Roswell Road, cred? Nick ştie.

— Deci să-nţeleg că cei mai mulţi vor fi jucători de fotbal?

— Probabil. Nu ştiu sigur, răspund eu.

Vreau să zic, am primit un mesaj de la Găoaza Maimuţei, prin care-mi confirma că va fi acolo. Dar nu am chef să-l aduc acum în discuţie.

— Aha, bine. Va fi amuzant.

Încearcă să se dezlipească de câine şi costumul i se ridică până sus pe coapsă. Are dresuri, dar chiar şi-aşa. Bănuiesc că-i amuzant. Din câte ştiu, toate lumea crede că sunt hetero, dar se pare că Abby şi-a dat deja seama că nu trebuie să fie precaută în jurul meu. Dar poate că aşa e ea mereu.

— Hei, ţi-e foame? întreabă ea şi îmi dau seama c-ar fi trebuit să-i ofer ceva.

Sfârşim prin a prepara sendvişuri cu brânză la grătar, pe care le ducem în camera de zi pentru a le mânca în faţa televizorului. Nora stă ghemuită într-o margine a canapelei, citind *Macbeth*. Bănuiesc că e o lectură potrivită pentru Halloween. Nora nu prea iese din casă. O văd cum trage cu ochiul la sendvişurile noastre şi apoi se ridică de pe canapea ca să se ducă să-şi facă şi ea unul. Dacă voia un sendviş cu brânză la grătar, trebuia să-mi spună.

Mama o ceartă mereu şi-i spune să fie mai îndrăzneaţă. Pe de altă parte, şi eu aş fi putut s-o întreb dacă îi e foame. Uneori mi se pare foarte greu să aflu ce gândesc ceilalţi. Probabil că e cel mai mare defect al meu.

Aşezaţi pe canapea, cu Bieber întins între noi, urmărim ce se dă pe postul Bravo. Nora vine cu sendvişul ei şi îşi vede în continuare de citit. Alice, Nora şi cu mine obişnuim să ne facem temele în faţa televizorului sau cu muzică pe fundal, şi tot primim note mari.

— Hei, am face mai bine să ne îmbrăcăm, nu? sugerează Abby.

Abby are un costum diferit pentru petrecere, întrucât toată lumea a văzut-o deja pe Cleopatra.

— Trebuie să fim la Nick de-abia pe la opt.

— Dar nu vrei să fii costumat pentru cei care vin să ceară dulciuri? întreabă ea. Nu-i puteam suferi pe oamenii fără costume.

— Ăăă, dacă zici tu. Dar, îţi jur, copiii de pe-aici nu sunt interesaţi decât de bomboane şi chiar nu le pasă de la cine vin.

— E puţin îngrijorător, zice Abby.

Râd.

— Da, e.

— OK, păi, mă duc la baie. E timpul să mă transform.

— Sună bine, zic eu. Am să mă transform aici.

Nora îşi ridică ochii din carte.

— Simon. Îhh!

— E o robă de dementor peste hainele mele. Sunt sigur c-ai să supravieţuieşti.

— Ce e ăla un dementor?

Nu-i posibil aşa ceva.

— Nora, de azi înainte nu mai eşti sora mea.

— Deci e o chestie din Harry Potter, concluzionează ea.

Când intrăm, Garrett îşi loveşte pumnii cu Nick.

— Eisner. Care. E. Treaba.

Simt vibraţia muzicii, aud tot felul de râsete şi văd oamenii ţinând doze care nu sunt de cola. Încep deja să nu

mă mai simt în largul meu. Uitaţi care-i faza – eu sunt obişnuit cu celălalt gen de petreceri. Genul acela unde mergi la cineva acasă şi mama persoanei respective te conduce la subsol, unde găseşti *junk food* şi Apples to Apples[6] şi câţiva oameni care cântă. Poate şi unii care se joacă pe consolă.

— Aşadar, ce vă pot oferi de băut? întreabă Garrett. Avem bere şi, ăăă, votcă şi rom.

— Da, mersi, nu, zice Leah. Sunt cu maşina.

— Ah, păi, avem cola şi sucuri şi alte chestii.

— Eu vreau o votcă cu suc de portocale, zice Abby.

Leah clatină din cap.

— O şurubelniţă[7] pentru Femeia Fantastică, s-a notat. Eisner, Spier? Vreţi ceva? V-aduc o bere?

— Sigur, spun eu.

Inima începe să-mi bubuie în piept.

— Spier, o bere, zice Garrett, după care râde.

Bănuiesc că rimează.[8] Se face nevăzut pentru a ne aduce băuturile, lucru pe care mama l-ar numi ospitalitate excelentă. Nu c-aş fi nebun să le povestesc alor mei despre alcoolul băut aici. S-ar distra mult prea tare.

Îmi trag gluga de dementor peste cap şi mă sprijin de perete. Nick s-a dus sus să ia chitara tatălui lui Garrett, aşa că se aşterne acea tensiune tăcută şi ciudată care apare când rămân singur cu Abby şi Leah. Abby cântă în şoaptă şi mişcă uşor din umeri pe ritmul muzicii.

Sunt sigur că mă aflu în aceeaşi tabără cu Leah. Uneori pu şi simplu ştiu când se simte exact ca mine.

Leah priveşte spre canapea.

— Uau, aia care-şi dă limbi cu Yoda e Katniss?

— Cine-şi dă limbi cu cine? întreabă Abby.

Urmează o pauză.

— Da… las-o baltă, zice Leah.

---

[6] Joc de societate produs de Mattel.

[7] în original, screwdriver (cocteil din votcă şi sub de portocale).

[8] în lb. engleză, bere se traduce prin beer.

Bănuiesc că Leah devine extra sarcastică atunci când e agj, tată. Dar Abby nu pare niciodată să simtă acel ton din vocea ei.

— Unde dracu e Nick? întreabă ea.

Imediat ce o aude pe Abby pronunţând numele lui Nick, Leah îşi ţuguie buzele.

— Pipăie o chitară pe undeva? sugerez eu.

— Mda, face Leah. Cel mai bizar mod de a te alege cu o aşchie.

Asta o face pe Abby să chicotească. Leah pare uşor îmbujorată şi mulţumită de sine.

E cel mai ciudat lucru. Există tot felul de momente cu Abby şi Leah când ai senzaţia că ele pur şi simplu se dau în spectacol una pentru cealaltă.

Dar apoi Garrett apare cu un braţ plin de pahare şi ceva în expresia lui Leah se închide brusc.

— Bine, şurubelniţe pentru doamne… spune Garrett, întinzându-le câte un pahar.

— Asta-i… OK, zice Leah, dându-şi ochii peste cap şi punând băutura pe masa din spatele ei.

— Şi o bere pentru… ce naiba ar trebui să fii tu.

— Un dementor? spun eu.

— Ce naiba e ăla?

— Un dementor? Din Harry Potter?

— Ei bine, trage-ţi gluga la loc, pentru numele lui Dumnezeu. Şi tu cine-ar trebui să fii?

— Kim Kardashian, zice Leah impasibilă.

Garrett pare confuz.

— Tohru din *Fruits Basket*.

— Eu…

— E manga, zice ea.

— Aha.

Din celălalt capăt al încăperii se aude un bubuit disonant al notelor de pian şi Garrett ridică privirea ca să vadă ce se întâmplă. Câteva fete s-au aşezat pe băncuţa pianului şi bănuiesc că una s-a izbit cu cotul de clape. Se aude o explozie de râsete sălbatice, îmbibate în alcool.

Şi aproape că-mi doresc să fi rămas acasă cu Nora, urmărind Bravo, răspunzând la uşă şi îndopându-mă cu batoane Kit Kat în mărime amuzantă[9]. Iar astea, ca să fiu sincer, sunt mult mai puţin amuzante decât batoanele Kit Kat în mărime normală. Nu ştiu. Nu e ca şi când m-aş plictisi, ca să fiu sincer. Dar mă simt ciudat să mă aflu aici.

Iau o gură de bere şi e... vreau să zic, e uimitor de dezgustătoare. Nu cred că mă aşteptam să aibă gust de îngheţată, dar să fiu al naibii! Oamenii mint, îşi fac buletine false şi se furişează în baruri pentru asta*? Cr*ed că mai degrabă mi-aş da limbi cu Bieber. Câinele. Sau Justin.

În orice caz, deja mă îngrijorează tam-tamul pe care îl fac oamenii în privinţa sexului.

Garrett lasă băutura lui Nick cu noi şi se alătură fetelor de la pian. Cred că sunt boboace. Costumele lor sunt surprinzător de isteţe – una dintre ele poartă o cămaşă de noapte din mătase neagră cu o poză de-a lui Freud lipită pe partea din faţă. Un somn freudian. Lui Nick o să-i placă asta. Însă problema e că fetele sunt de vârsta Norei. Nu pot să cred că ele chiar beau.

Garrett trage repede capacul peste claviatură şi faptul că îl îngrijorează bunăstarea pianului mă face să-l plac şi mai mult.

— Aici eraţi, constată Abby.

Nick s-a întors, ţinându-se de chitara lui acustică de parcă ar fi un colac de salvare. Se aşază pe jos ca să o acordeze, rezemându-se cu spatele de braţul canapelei. Câţiva oameni privesc spre el ftră să-şi întrerupă conversaţiile. E ciudat, fiindcă aproape toată lumea îmi pare cunoscută, chit că gaşca e formată din jucători de fotbal şi alte tipuri de atleţi. Ceea ce e în regulă, firește. Problema e că nu prea îi cunosc. E destul de clar că n-am să-l văd pe Cal Price în această mulţime şi habar nu am pe unde naiba umblă Martin.

---

[9] în original, Kit Kat Fun-Size.

Mă aşez şi Leah se lasă lângă mine, sprijinindu-se de perete cu picioarele într-o parte, ca şi cum s-ar simţi incomod. Costumul ei are fustă şi îmi dau seama că încearcă să nu-şi arate coapsele. Ceea ce e ridicol şi atât de tipic pentru Leah. Mă apropii de ea şi văd că schiţează un zâmbet fără să se uite la mine. Abby se aşază turceşte, cu faţa spre noi, şi e chiar drăguţ. Practic avem propriul nostru colţ în această încăpere.

Mă simt fericit şi ameţit acum, iar berea nu mai are un gust chiar atât de rău după câteva înghiţituri. Garrett sau altcineva a oprit muzica şi câţiva oameni au venit să-l asculte pe Nick. Nu ştiu dacă am mai menţionat asta, dar Nick are cea mai perfectă voce răguşită din întreaga lume. Fireşte, are o obsesie ciudată, de om matur, pentru rockul clasic, dar bănuiesc că nu e întotdeauna un lucru rău. Fiindcă în acest moment cântă „Wish You Were Here" de la Pink Floyd şi mă gândesc la Blue. Şi mă gândesc la Cal Price.

Uitaţi care-i faza. În adâncul sufletului meu am senzaţia că Blue e Cal Price. Nu ştiu de ce. Cred că ochii sunt de vină. El are ochii de culoarea oceanului: valuri şi valuri de albastru-verzui. Şi, uneori, când mă uit la Cal, simt că ne înţelegem unul pe celălalt, iar el pricepe, şi totul e perfect şi nerostit.

— Simon, cât de mult ai băut? mă întreabă Leah.

Îi răsucesc vârfurile părului. Părul ei e tare drăguţ şi miroase a friganele. Doar că aia e Abby. Leah miroase a migdale.

— O bere.

Cea mai excelentă şi mai delicioasă bere din lume.

— O bere. Îţi dai seama cât de ridicol eşti?

Dar aproape că zâmbeşte.

— Leah, ştii că ai o faţă foarte irlandeză?

Se uită lung la mine.

— Poftim?

— Voi ştiţi la ce mă refer. O faţă irlandeză. Eşti irlandeză?

— Aăă, din câte ştiu, nu.

Abby râde.

— Strămoşii mei sunt scoţieni, spune cineva.

Ridic privirea şi îl văd pe Martin Addison, care poartă urechi de iepuraş.

— Da, exact, zic eu în timp ce Martin se aşază lângă Abby, aproape, dar nu prea aproape. Bine, şi e atât de ciudat, nu-i aşa, fiindcă toţi avem strămoşi din întreaga lume, şi iată-ne aici, în camera de zi a lui Garrett, iar strămoşii lui Martin sunt din Scoţia, şi îmi cer scuze, dar ai lui Leah sunt sigur din Irlanda.

— Dacă zici tu.

— Şi ai lui Nick sunt din Israel.

— Israel? întreabă Nick, ale cărui degete continuă să alunece peste corzile chitarei. Sunt din Rusia.

Aşadar, se pare că înveţi ceva nou în fiecare zi, întrucât eu chiar credeam că evreii vin din Israel.

— Bine, păi, eu sunt englez şi neamţ, iar Abby e, ştii tu…

O, Doamne, nu ştiu nimic despre Africa, şi nu ştiu dacă asta mă face rasist.

— Din Africa de Vest. Cred.

— Exact. Vreau să zic, totul e atât de aleatoriu. Cum de-am sfârşit toţi aici?

— Prin sclavie, în cazul meu, zice Abby.

Să-mi bag picioarele. Trebuie să-mi ţin gura. Ar fi trebui să-mi ţin gura în urmă cu vreo cinci minute.

Muzica porneşte din nou.

— Hei, cred că mă duc să-mi iau ceva de băut, zice Martin ridicându-se din nou în felul acela nepriceput care îl caracterizează. Vreţi să vă aduc ceva?

— Mersi, dar eu conduc, răspunde Leah.

Dar chiar dacă n-ar fi venit cu maşina, ea tot n-ar fi băut. Ştiu sigur. Fiindcă există o barieră invizibilă şi de-o parte a ei sunt oamenii ca Garrett şi Abby şi Nick şi toţi muzicienii din întreaga lume. Oameni care merg la

petreceri şi beau şi nu se fac mangă după doar o bere. Oameni care au făcut sex şi nu cred că e mare scofală.

De cealaltă parte a acelei bariere sunt oamenii ca Leah şi ca mine.

Şi dacă există vreun lucru bun în toată treaba asta, acela e că Blue face parte dintre noi. Poate că trag nişte concluzii pripite, dar nu cred că Blue s-a sărutat vreodată cu cineva. E amuzant – nici măcar nu ştiu dacă se pune la socoteală că eu m-am sărutat.

Nu m-am sărutat niciodată cu un băiat. Ăsta e un lucru la care mă gândesc tot timpul.

— Spier? zice Martin.

— Scuze, ce spuneai?

— Vrei ceva de băut?

— A, nu, mersi.

Leah scoate ceva care seamănă cu un pufnet.

— Şi eu am terminat, dar îţi mulţumesc. Abby îşi lipeşte piciorul de al meu. Acasă pur şi simplu luam metroul şi mă furişam pe uşa din spate, aşa că nu conta.

Când Abby spune „acasă”, încă se referă la Washington.

— Dar nu cred că părinţilor lui Simon le-ar plăcea să mă vadă beată.

— Nu cred că le-ar păsa.

Abby îşi dă bretonul la o parte şi se uită la mine.

— Cred c-ai fi surprins.

— Au lăsat-o pe soră-mea să-şi găurească urechea de o mie de ori.

— Uau! Nora e tare şmecheră, zice Leah.

— OK, Nora e complet opusul oamenilor şmecheri. Clatin din cap. Eu sunt mai şmecher decât Nora.

— Şi să nu laşi oamenii să te contrazică, zice Martin, aşezându-se la loc lângă Abby, cu o bere în mână.

Abby se întinde şi se ridică, punându-şi mâna peste gluga mea.

— Hai! Oamenii dansează.

— Mă bucur pentru ei, zice Nick.

— *Noi* dansăm.

Abby îşi întinde ambele braţe către el.

— Nuuuuuu.

Dar îşi lasă chitara deoparte şi îi permite lui Abby să-l ridice.

— Ăăă, dar ai văzut cumva mişcările mele dementiale? întreabă Martin.

— Păi, hai să le vedem.

Face nişte mişcări ciudate, pref&cându-se că înoată în ritmul muzicii, după care îşi mişcă umerii dintr-o parte în alta în timp ce îşi târăşte fundul înainte şi înapoi.

— Da, eşti fenomenal, zice Abby. Hai!

A

Îl trage de mâini, iar el sare în picioare, tot numai un zâmbet. Apoi ea îşi conduce micul harem spre o zonă cu mochetă din apropierea staţiei muzicale, unde oamenii beau şi se mişcă lasciv pe munca lui Kanye. Doar că Abby intră în lumea ei când dansează, aşa că Nick şi Martin sfârşesc prin a da din cap agitaţi şi evjt să se privească unul pe celălalt. ^

O, Doamne, Dumnezeule, zice Leah. Se întâmplă. Sunter^ martorii unui moment mult mai dureros decât *bar mitzvah-u*\ i Nick. Ui

— Nivelul record de stânjeneală tocmai a fost doborât.

— N-ar trebui să filmăm asta?

— Savurează momentul!

Îmi petrec braţul peste umerii ei, trăgând-o mai aproape. Uneori, Leah e cam ciudată când vine vorba de îmbrăţişări, dar azi îşi îngroapă faţa în umărul meu şi murmură ceva în materialul robei mele.

— Ce-ai zis? o întreb eu, înghiontind-o.

Dar ea doar clatină din cap şi oftează.

Leah ne lasă acasă la Nick la miezul nopţii, iar de acolo e un drum de şapte minute până la mine acasă. Luminile sunt stinse peste tot, însă cartierul e în continuare luminat portocaliu. Există câţiva dovleci distruşi şi o mulţime de suluri de hârtie igienică printre crengi. Se prea poate ca în cea mai mare parte a timpului Shady Creek să fie o

suburbie ca-n poveşti, dar când rămâi fără dulciuri de Halloween, latura infractoare pur şi simplu se dezlănţuie. Cel puţin în cartierul meu.

E frig şi ciudat de linişte – dacă Abby n-ar fi fost cu mine, probabil că mi-aş fi scos căştile şi aş fi pus muzică. Mă simt de parcă noi doi suntem ultimii supravieţuitori ai unei apocalipse cu zombi. Femeia Fantastică şi un dementor gay. Aşa s-ar duce de râpă perpetuarea speciei.

Cotim la capătul străzii lui Nick. Aş putea străbate drumul ăsta şi cu ochii închişi.

Bine, trebuie să te întreb ceva, zice Abby.

— Ce anume?

— Martin a vorbit cu mine cât timp crai la baie.

Simt ceva îngheţând înlăuntrul meu.

— OK, zic eu.

— Da, iar asta e… Poate c-am înţeles eu greşit, dar vorbea despre bal şi l-a adus în discuţie de vreo trei ori.

— Te-a invitat la bal?

— Nu. A fost ceva de genul-cred că probabil încerca s-o facă?

Afurisitul de Martin Addison. Ce delicat!

Dar să fiu al naibii dacă nu sunt uşurat că nu i-a spus.

— Bănuiesc că n-a ajuns nicăieri cu asta.

Abby îşi muşcă buza şi zâmbeşte.

— E un tip tare drăguţ.

— Dap.

— Dar eu merg deja cu Ty Allen. M-a invitat acum două săptămâni.

— Pe bune? Eu cum de n-am aflat?

— Scuze – ar fi trebuit să anunţ asta pe Tumbir? întreabă ea

A

rânjind. În orice caz, m-ar ajuta enorm dacă ai putea să-i spui tu asta lui Martin. Sunteţi prieteni, nu-i aşa? Aş prefera să n-am de-a face cu situaţia de a fi invitată, dacă pot s-o evit.

— Ăăă. Am să văd ce pot face.

— Tu ce faci? încă boicotezi balul? întreabă Abby.

— Fireşte.

Leah, Nick şi cu mine suntem de părere că balul e de-a dreptul penibil şi sărim peste el în fiecare an.

— Ai putea s-o inviţi pe Leah, sugerează Abby.

Se uită la mine cu coada ochiului, cu o expresie ciudată, cercetătoare.

Simt o furtună de râsete mocnind înlăuntrul meu.

— Tu crezi că mie-mi place de Leah.

— Nu ştiu, zice ea, zâmbind şi ridicând din umeri. Eraţi foarte drăguţi împreună în seara asta.

— Eu şi Leah? întreb.

Dar sunt gay. *GAY*. *Gaaaaaaaayyyyy*. Dumnezeule, ar trebu* pur şi simplu să-i spun adevărul. Îmi şi imaginez reacţia ei. Ochii făcându-se mari. Gura căscându-se.

Da. Poate că nu în seara asta.

— Hei, zic eu, fără s-o privesc în ochi. Crezi c-ar putea vreodată să-ţi placă de Martin?

— De Martin Addison? Âăă. De ce întrebi?

— Nimic. Nu ştiu. E un tip de treabă. Cred.

Vocea îmi e subţire şi ascuţită. Ca a lui Voldemort. Nu pot să cred că fac asta.

— Ooo! E drăguţ că sunteţi prieteni.

Nici măcar nu ştiu ce să spun.

Mama ne aşteaptă în bucătărie când intrăm şi e timpul să mă pregătesc. Chestia e că mama e psiholog de copii. Şi ştie.

— Aşadar, povestiţi-mi cum a fost la petrecere, copii!

Şi începem. *A fost bestial\mamă*. *Mă bucur că Garrett a avut atât de mult alcool* Vreau să zic, pe bune!

Abby se pricepe mai bine decât mine la asta – se lansează într-o descriere detaliată a costumelor tuturor, în timp ce mama aduce o farfurie imensă cu aperitive de pe bufet. De obicei, părinţii mei sunt în pat pe la zece, şi îmi dau seama că mama e epuizată. Dar ştiam că avea să fie trează când urma să ajungem acasă. Ea chiar trăieşte

pentru ocaziile de a arăta că e o mamă de genul *hei*, *copii*, *sunt tare de treabă*.

— Şi Nick a cântat la chitară, adaugă Abby.

— Nick e foarte talentat, spune mama.

— O, ştiu, replică Abby. Fetele pur şi simplu salivau după el.

— De asta îl bat la cap pe Simon să înveţe să cânte la chitară. Sora lui obişnuia să cânte.

— Mă duc la culcare, spun eu. Abby, ai nevoie de ceva?

Mama o cazează pe Abby în camera lui Alice, ceea ce e amuzant, ţinând cont că Nick a petrecut nopţile pe podeaua dormitorului meu vreme de aproximativ zece ani.

De-abia când ajung în camera mea mă pot relaxa. Bieber doarme la picioarele patului meu, într-un cuib de jeanşi şi hanorace. Roba mea de dementor sfârşeşte într-un maldăr pe podea. Am ţintit spre coşul de rufe. Lipsa mea de îndemânare atletică e aproape comică.

Mă aşez în pat f&că să mă bag sub pătură. Urăsc să deranjez aşternuturile înainte să trebuiască să mă culc. Ştiu că e ciudat, dar îmi fac patul în fiecare zi, cu toate că restul camerei mele e un haos de hârtii, rufe, cărţi şi alte chestii. Uneori am senzaţia că patul meu e o barcă de salvare.

A

îmi pun căştile în urechi. Eu şi Nora împărţim un perete, aşa că nu am voie să ascult nimic la difuzoare după ce ea se bagă în pat.

Am nevoie de ceva familiar. Elliott Smith.

Sunt complet treaz şi încă oarecum beat de la petrecere. Cred c-a ieşit bine. Nu prea am cu ce s-o compar. Nu-mi vine să cred c-am băut o bere. Ştiu că e extrem de penibil să gândeşti aşa ceva despre o singură bere. Garrett şi ceilalţi jucători de fotbal probabil cred că e o nebunie să te opreşti doar la una. Dar ei nu sunt ca mine.

Nu cred c-am să le povestesc părinţilor mei despre asta. Sunt destul de sigur că voi intra în bucluc dacă aş face-o. Nu ştiu. Trebuie să petrec mai mult timp în mintea mea cu acest nou Simon. Părinţii mei au tendinţa să distrugă astfel

de lucruri. Devin foarte curioşi. E ca şi când au o viziune despre mine, iar când păşesc în afara ei, sunt luaţi prin surprindere. E o situaţie atât de stânjenitoare, încât uneori nici măcar nu pot s-o descriu.

Adică, să le spun părinţilor mei a fost de departe cea mai ciudată şi mai oribilă parte a faptului de a avea o prietenă. În toate cele trei relaţii. Pe bune, a fost mai îngrozitor decât orice despărţire.

N-am să uit niciodată ziua în care le-am spus despre prietena mea din clasa a opta. Rachel Thomas. O, Doamne! Prima oară au vrut să-i vadă poza din albumul şcolar. Tata chiar a adus albumul în bucătărie, unde lumina e mai bună, şi a tăcut preţ de un minut. După care a spus:

— Ce sprâncene are fata asta!

Vreau să zic, eu nu observasem asta până ce nu o spusese el, dar, după aia, numai la ele îmi stătea mintea.

Mama a fost cea care a devenit obsedată de gândul că eu aveam o prietenă, cu toate că nu mai avusesem niciuna până atunci. Nu ştiu de ce asta a fost o asemenea surpriză pentru ea, de vreme ce sunt destul de sigur că cei mai mulţi oameni încep prin nu a avea niciuna. Dar, da. Şi voia să ştie tot: cum de-am ajuns împreună cu Rachel, care îmi erau sentimentele şi dacă aveam nevoie de ea ca să ne ducă undeva. A fost ciudat de interesată de toată treaba asta. Nu m-a ajutat nici faptul că surorile mele nu vorbesc niciodată despre băieţi sau despre ieşiri în oraş, aşa că a fost ca şi când aş fi avut un reflector imens îndreptat asupra mea.

Sincer, partea cea mai ciudată a fost că au făcut atâta tam-tam, încât ziceai că îmi recunoscusem orientarea sexuală. Ceea ce nu mi se pare normal. Din câte ştiu, recunoaşterea orientării sexuale nu e un lucru pentru care copiii hetero îşi fac griji.

Asta e ceea ce oamenii nu înţeleg. Chestia cu recunoaşterea orientării sexuale. Nici măcar nu are legătură cu faptul că sunt gay, fiindcă în adâncul sufletului ştiu că familia mea n-ar avea nimic împotrivă. Nu suntem

religioşi. Părinţii mei sunt democraţi. Tatei îi place să facă glume şi categoric ar fi o situaţie incomodă, dar bănuiesc că sunt norocos. Ştiu că nu mă vor dezmoşteni. Şi sunt sigur că oamenii de la şcoală îmi vor face viaţa imposibilă, dar prietenii mei vor fi alături de mine. Leah îi adoră pe băieţii gay, aşa că probabil ar fi de-a dreptul încântată.

Dar sunt sătul de treaba cu recunoaşterea orientării sexuale. Tot ceea ce fac e să-mi recunosc orientarea sexuală. Încerc să nu mă schimb, dar continui să mă schimb, în toate aceste feluri aproape imperceptibile. Ies cu o fată. Beau o bere. Şi, fir-ar să fie, de fiecare dată trebuie să mă prezint din nou universului.

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE* hourtohour.notetonote@gmail.com DATA I noiembrie la 11:12 AM SUBIECT: Re: costume penibile

Jacques,

Sper că Halloweenul tău a fost excelent şi că echilibrul tău delicat dintre simplitate şi extravaganţă şi-a atins scopul. Aici a fost linişte deplină. Am avut doar vreo şase copii care au venit după dulciuri. Desigur, asta înseamnă că sunt obligat prin contract să mănânc ceea ce a mai rămas din bomboanele Reese's.

Nu-mi vine să cred că balul e atât de aproape. De-abia aştept! Nu mă înţelege greşit, fotbalul e în continuare pe ultimul loc în topul sporturilor mele preferate, dar chiar îmi place să merg la partida inaugurală. Bănuiesc că are de-a face cu luminile şi cu tobele şi cu aerul. Aerul de toamnă poartă mereu mirosul posibilităţii. Sau poate că pur şi simplu îmi place să fac ochi dulci majoretelor. Ştii cum sunt eu.

Faci ceva interesant weekendul ăsta? *Ar trebui să avem parte de vreme sugă*. *Pardon*, *de vreme puia*. ©

— Blue

DE LA* hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE* bluegreen 181 @gmail.com DATA* I noiembrie la 5:30 PM SUBIECT: Reese’s sunt mai bune decât sexul

Foarte nostim, Blue. FOARTE NOSTIM, în orice caz, îmi pare rău c-a trebuit să rămâi acasă seara trecută doar pentru şase copii. Ce pierdere de vreme! Anul viitor n-ai putea să pui bolul pe verandă, cu un bileţel în care să le spui copiilor să ia două? Desigur, copiii din cartierul meu ar fi luat dulciurile cu pumnul în timp ce ar fi râs diabolic, şi probabil că s-ar fi şi pişat pe bileţel, aşa, ca un bonus. Dar poate că cei din cartierul tău sunt mai civilizaţi.

Dar, zău aşa, ţi-au mai rămas bomboane Reese’s? Oare e posibil să trimiţi bomboane prin e-mail zilele astea? TE ROG SPUNE CĂ E POSIBIL Halloweenul meu n-a fost chiar atât de rău. N-am să-ţi povestesc prea multe, dar am sfârşit prin a merge la petrecerea unui tip. Nu m-am simţit neapărat în largul meu, dar a fost categoric interesant Bănuiesc c-a fost drăguţ să ies din zona mea de confort (stai puţin – nu mi-am irosit şansa de a te convinge că sunt un ninja care petrece non-stop, nu-i aşa?).

Aşadar, mă gândesc întruna la ideea identităţilor secrete. Te simţi vreodată prizonier în tine însuţi? Nu ştiu dacă are noimă ce zic. Bănuiesc că mă refer la faptul că uneori se pare că toată lumea ştie cine sunt mai puţin eu.

OK, mă bucur c-ai menţionat balul, fiindcă am uitat cu desăvârşire că Săptămâna Spiritelor e săptămâna asta. Luni e Sărbătoarea Generaţiilor, nu-i aşa? Cred c-ar trebui să verific pe internet ca să nu mă fac de râs. Sincer, nu pot să cred că programează Săptămâna Spiritelor imediat după Halloween. Creekwood nu face risipă şi grupează toate zilele care implică costume în aceeaşi perioadă. Cum crezi c-ai să te îmbraci luni? Ştiu că n-ai să-mi răspunzi.

Ştiam eu c-ai să le faci ochi dulci majoretelor vineri, fiindcă ai o obsesie pentru doamne. Şi eu, Blue. Şi eu.

— Jacques

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com

CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA: 2 noiembrie la 1:43 PM

SUBIECT: Re: Reese’s sunt mai bune decât sexul

Reese’s sunt mai bune decât sexul? Recunosc că n-am de unde să ştiu, dar trebuie să sper că te înşeli în privinţa asta. Poate că n-ar mai trebui să faci sex cu heterosexuali, Jacques. Zic şi eu.

Copiii din cartierul tău par extrem de fermecători. Urina nu e cine ştie ce problemă aici, aşa că poate anul viitor am să-ţi urmez sfatul. Oricum, probabil va fi inutil, deoarece mama mea nu iese niciodată. Nu poate să ţină pasul cu petrecerile tale de ninja, Jacques. ©

înţeleg pe deplin la ce te referi când spui că te simţi prizonier în tine însuţi. Pentru mine, nu cred deloc că are ceva de-a face cu oamenii care cred că mă cunosc. Mai degrabă vreau să sar şi să spun anumite lucruri şi să fac anumite lucruri, dar mereu găsesc o metodă de a mă abţine. Cred că unei bune părţi din mine îi este teamă. E suficient să mă gândesc la asta şi mi se face greaţă. Am menţionat cumva că mi se face greaţă cu uşurinţă?

Fireşte, ăsta e fix motivul pentru care nu vreau să spun nimic despre Săptămâna Spiritelor şi costume. Nu vreau ca tu să aduni indiciile şi să-ţi dai seama cine sunt Orice facem noi aici, nu cred că va mai funcţiona dacă ne aflăm identităţile. Trebuie să recunosc că devin agitat să mă gândesc că tu chiar faci parte din viaţa mea şi nu eşti o persoana aproape anonimă de pe internet Evident o parte dintre lucrurile pe care ţi le-am povestit despre mine nu le-am discutat cu nimeni altcineva. Nu ştiu, Jacques – există ceva la tine care mă face să vreau să mă deschid, iar asta mă înspăimântă un pic.

Sper că nu te deranjează prea tare. Ştiu că glumeai când m-ai întrebat ce costum voi purta, dar voiam să stabilim lucrul ăsta – în cazul în care nu era chiar o glumă? Trebuie să recunosc că, uneori, şi eu sunt curios în privinţa ta.

— Blue

P.S. Anexez o bomboană Reese’s în acest e-mail. Sper că la asta te refereai.

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE* bluegreen 181 @gmail.com

DATA 3 noiembrie la 6:37 PM

SUBIECT: Re: Reese’s sunt mai bune decât sexul

Blue,

Cred că te-am făcut să te simţi prost şi îmi pare tare, tare rău. Sunt o persoană cam băgăreaţă. Mereu a fost o problemă. Blue, îmi pare tare rău. Ştiu că sunt ca un disc stricat Nu ştiu dacă ţi-am mai spus asta, dar e-mailurile noastre sunt foarte importante pentru mine. Nu m-aş ierta niciodată dacă s-ar duce dracu’ toată treaba asta. Dacă aş strica-o. Scuze, nici măcar nu ştiu dacă tu înjuri.

Aşadar, cred că se prea poate ca subiectul acestui mesaj să te fi indus în eroare. Trebuie să recunosc că eu CHIAR NU ŞTIU dacă Reese’s sunt mai bune decât sexul. Reese’s sunt al naibii de bune, nu mă înţelege greşit şi bănuiesc că sunt mai bune decât sexul hetero, alias „relaţie intimă” (cum spune mama mea).

Totuşi, sexul non-hetero? Mă gândesc că s-ar putea să fie un pic mai bun decât Reese’s. E ciudat că nu pot să vorbesc despre asta fără să mă înroşesc?

În orice caz, că tot veni vorba de Reese’s, îţi mulţumesc pentru fotografie. Exact asta îmi imaginam. În loc să mănânc una, pur şi simplu voiam să-mi IMAGINEZ cât de sărată şi de cremoasă ar fi una. E minunat fiindcă eu chiar voiam să mă torturez, dar nu prea aveam chef să scriu singur pe Google „bomboane Reese’s”.

Aş prăda proviziile noastre de bomboane rămase de la Halloween, dar n-au avut nicio şansă să supravieţuiască weekendului.

— Jacques

Mai *petrecăreţ decât mama lui Blue începând cu anul trecut*

Miercuri e Ziua Flexibilităţii Sexelor[10], ceea ce înseamnă că sudiştii hetero se vor travesti. În mod clar nu e preferata mea.

La prima oră urmărim *A douăsprezecea*, deoarece fiecare profesor de engleză se crede comediant. Domnul Wise arc în sala de clasă o canapea lăsată şi ponosită, care miroase un pic a bere, şi sunt destul de sigur că oamenii se furişează aici după ore ca să facă sex şi s-o mânjească de tot felul de fluide. E acel tip de canapea. Dar cu toţii ne luptăm pentru a prinde un loc acolo în timpul orei, deoarece bănuiesc că totul e pur şi simplu de un milion de ori mai suportabil când nu stai într-o bancă.

Astăzi e ocupată de fotbalişti, care sunt îmbrăcaţi în uniformele majoretelor de la Creekwood – mai precis, Nick, Garrett şi Bram. De obicei, asta e ceea ce fac atleţii pentru Flexibilitatea Sexelor. Nu avem decât vreo douăzeci de majorete cu totul, aşa că habar nu am cum reuşesc să satisfacă cererea. Poate că fiecare fată are vreo zece uniforme de căciulă. Cine dracuştie pe ce cheltuie banii şcoala asta.

---

[10] în original, Gender Bender Day.

Dar trebuie să recunosc că există ceva destul de mişto în legătură cu gleznele fotbaliştilor şi cu tenişii roşi care ies de sub fustele cu pliuri ale majoretelor. Nu pot să cred că Bram Greenfeld s-a deghizat. Bram, de la masa noastră. E un puşti de culoare, foarte tăcut, despre care se zice că e foarte isteţ, dar pe care nu l-am auzit niciodată vorbind fără să fie forţat s-o facă. Se lasă pe spate într-un colţ al canapelei, îşi freacă vârful unui picior de celălalt şi n-am mai observat până acum, dar e oarecum adorabil.

Domnul Wise a pornit deja filmul când Abby se năpusteşte în sală. Între repetiţiile majoretelor, piesa de teatru şi toate celelalte activităţi în care e implicată, există mereu un motiv ca Abby să întârzie la prima oră, însă nu e admonestată niciodată. Asta o scoate mereu din sărite pe Leah, mai ales fiindcă cei de pe canapea par mereu dispuşi să se înghesuie puţin pentru a-i face loc şi lui Abby.

Aruncă o privire grupului de pe canapea şi începe să râdă. Iar Nick pare ridicol de mulţumit de sine. Expresia de pe chipul lui e exact aceeaşi din ziua în care a găsit un os de dinozaur îngropat sub locul de joacă al şcolii primare.

Vreau să zic, s-a dovedit a fi un os de găină, dar chiar şi-aşa.

— Ce naiba? face Abby, strecurându-se în banca din spatele meu.

Poartă un costum bărbătesc cu cravată şi o barbă lungă a la Dumbledore.

— Voi nu v-aţi deghizat!

— Am clame în păr, o contrazic eu.

— OK, păi, eu nu le văd. Se întoarce spre Leah. Iar tu porţi rochie?

Leah se uită la ea şi ridică din umeri fără să-i ofere vreo explicaţie. Să se îmbrace extra-feminin în Ziua Flexibilităţii Sexelor e ceva tipic pentru Leah. E felul ei de a fi subversivă.

Uitaţi cum stă treaba. Aş fi lăsat clamele ale afurisite în sertarul lui Alice, unde le-am găsit, dacă aş fi ştiut că pot scăpa nepedepsit. Dar toată lumea ştie că eu particip la

astfel de rahaturi. În mod ironic, desigur. Dar o fac. Aş fi ieşit prea tare în evidenţă dacă nu m-aş fi deghizat măcar un pic azi. E amuzant cum, în final, cei care sfârşesc prin a se face luntre şi punte de Ziua Flexibilităţii Sexelor sunt cei mai hetero, mai snobi şi mai atletici băieţi din şcoală. Bănuiesc că se simt suficient de stăpâni pe masculinitatea lor încât să nu le pese.

De fapt, îi urăsc pe oamenii care spun asta. Vreau să zic, şi eu mă simt stăpân pe masculinitatea mea. Să te simţi stăpân pe masculinitatea ta nu e acelaşi lucru cu a fi hetero.

Cred că singurul lucru care mi se pare ciudat e să mă îmbrac ca o fată. Ceea ce nimeni nu ştie, nici măcar Blue, e că deghizatul obişnuia să însemne ceva pentru mine. Nu ştiu cum să explic sau dacă m-am împăcat cu gândul, dar nu am uitat senzaţia mătăsii şi a aerului pe picioarele mele. Mereu am ştiut că sunt băiat şi nu mi-am dorit niciodată să fiu altceva. Dar când eram mai mic, obişnuiam să mă trezesc în toiul nopţii în aprilie, visând la Halloween. Îmi probam costumul de o mulţime de ori în fiecare octombrie, iar apoi, în noiembrie, îmi imaginam obsesiv cum ar fi să mai scot costumul o dată din dulap. Dar nu am îndrăznit niciodată s-o fac.

Nu ştiu. Intensitatea acelor sentimente pur şi simplu mă chinuie. Mi le aduc aminte limpede. Acum nu mai pot suporta ideea de a mă travesti. Nici măcar nu-mi place să mă gândesc la asta prea mult. Uneori nici măcar nu pot să cred că ăla eram eu.

Uşa sălii de clasă se deschide şi iată-l pe Martin Addison, înconjurat de lumina puternică a culoarului. A reuşit să găsească o uniformă de majoretă şi chiar s-a străduit să-şi umfle pieptul cu nişte sâni ciudat de realişti. Martin e foarte înalt, astfel încât cantitatea de piele expusă îi conferă un aer destul de obscen.

Cineva din spate fluieră şi spune:

— Eşti foarte sexy, Adderall[11]!

— Azi ai absent, domnule Addison, îl informează domnul Wise.

Şi poate că e doar Leah care a pus stăpânire pe mintea mea, dar mi se pare nedrept că Abby nu a fost certată.

Martin îşi întinde braţele şi se prinde de pragul de sus al uşii, de parcă s-ar juca în parcul pentru copii, iar maioul costumului i se ridică şi mai sus. Câteva dintre fete chicotesc puţin, iar Martin rânjeşte şi se îmbujorează. Vă jur, puştiul ăsta ar fi în stare să se şi prostitueze pentru câteva hohote de râs. Dar bănuiesc că e un soi de geniu, fiindcă nu am mai întâlnit niciodată un tocilar atât de iubit de elevii populari. N-am să vă mint. Ei trăiesc ca să-l necăjească. Dar n-o fac cu răutate. E ca şi când el ar fi mascota lor.

— Recuperezi oricând doreşti, domnule Addison, spune domnul Wise.

Martin îşi trage maioul în jos, îşi aranjează sânii şi iese din sală.

Vineri, culoarul sălilor de Mate şi Ştiinţe e acoperit cu fân. Probabil că stratul are vreo opt centimetri sub picioarele mele, iar câteva fire se iţesc şi din dulapul meu. Praful a invadat totul, şi până şi lumina pare diferită.

Tema din acest an e muzica, iar dintre toate genurile din lume, elevii din clasa a unsprezecea au ales *country*. Doar în Georgia s-ar putea întâmpla aşa ceva. Motiv pentru care port bandană şi pălărie de cowboy. Lua-l-ar să-l ia de simţ al solidarităţii.

Bine. Aşadar, balul e nasol şi muzica *country* e la fel de stânjenitoare, dar ador fânul. Chiar dacă asta înseamnă că Anna şi Taylor Mettemich şi toţi ceilalţi astmatici vor trage chiulul azi de la Mate şi Ştiinţe. Fânul transformă totul. Culoarul arată ca un alt univers.

Când ajung la cantină, aproape că mor, pe bune. Din cauza bobocilor. Sunt adorabili şi caraghioşi, şi o, Doamne!

---

[11] Medicament prescris pentru deficitul de atenţie.

Nu mă pot opri din râs. Au ales genul emo, iar asta înseamnă un ocean de bretoane şi brăţări din piele şi lacrimi. Am implorat-o pe Nora seara trecută să vină cu o perucă neagră, dermatograf şi, pentru numele lui Dumnezeu, măcar un tricou cu My Chemical Romance, Mi-a aruncat o privire de ziceai că i-am sugerat să vină în pielea goală.

O zăresc în capătul opus al cantinei, iar părul ei blond şi buclat e complet opusul genului emo. Dar se pare că a cedat şi şi-a făcut ochi de raton, probabil atunci când a văzut că toţi ceilalţi s-au deghizat. E un cameleon perfect.

E greu de crezut că e aceeaşi persoană care odată a insistat să se îmbrace în tomberon.

Martin s-a aşezat lângă masa noastră şi poartă salopetă. Pe bune, are salopetă. Încearcă să-mi surprindă privirea, dar mă uit repede în altă parte. Acum, pentru mine a devenit un reflex să îl evit pe Martin.

Mă aşez între Leah şi Garrett, care continuă să se certe peste mine.

— Cine dracu e ăla? întreabă Leah.

— Tu chiar n-ai auzit de Jason Aldean? zice Garrett.

— Chiar n-am auzit.

Garrett îşi izbeşte mâinile de masă. Aşa că şi eu mi le izbesc pentru a-l imita, iar el îmi zâmbeşte timid.

— Hei, zice Nick, aşezându-se pe scaunul din faţa mea şi deschizându-şi punga de mâncare. Mi-a venit o idee, continuă el. Cred c-ar trebui să mergem la meci în seara asta.

— Glumeşti, comentează Leah.

Nick îi aruncă o privire lungă.

— Şi cum rămâne cu Waho? zice ea.

Mereu mergem la Waffle House în timpul meciurilor de fotbal.

— La ce te referi? întreabă Nick.

Capul lui Leah e înclinat într-o parte, aşa că ochii ei par oarecum înspăimântători, iar buzele îi sunt strânse într-o linie subţire. Toată lumea rămâne tăcută preţ de o clipă.

Şi poate că nu e momentul prielnic, dar bănuiesc că nu prea mă gândesc la Leah.

— Eu am să merg la meci, spun.

Deoarece sunt destul de sigur că Blue va veni la meci. Îmi surâde gândul de a mă afla în aceeaşi tribună cu Blue.

— Pe bune? întreabă Leah. O simt că stă cu ochii pe mine, dar privesc intenţionat drept înainte. *Et tu*. *Brute*?

— Batman, nu mai exagera… începe Nick să spună.

— Tacă-ţi fleanca! i-o taie Leah.

Garrett râde agitat.

— Am pierdut ceva?

Abby soseşte la masă şi ne găseşte captivi în această tăcere mormântală, bizară. Se aşază lângă Nick.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e în regulă, îi răspunde Nick, după care se îmbujorează.

— Bine, spune ea şi rânjeşte.

Abby nu poartă o pălărie de cowboy, ci un întreg teanc de pălării de cowboy.

— Aşadar, cine aşteaptă cu nerăbdare meciul din seara asta?

Leah se ridică abrupt, îşi împinge scaunul îndărăt şi pleacă fără să spună vreun cuvânt.

Meciul începe la şapte, însă la şase e o paradă. După ore merg acasă la Nick şi ne întoarcem împreună la şcoală cu maşina lui.

— Aşadar, se pare c-am ajuns pe lista neagră a lui Leah, spun eu când intrăm pe drumul care duce spre Creekwood.

De-o parte şi de alta a străzii e plin de maşini, ceea ce înseamnă că parcarea e plină. Bănuiesc că sunt mulţi amatori de fotbal.

* O să-i treacă, zice el. Oare acolo e un loc liber?

— Nu, e un hidrant.

— Rahat, bine. Dumnezeule, ce aglomerat e!

Cred că e pentru prima dată când Nick a venit aici să vadă un meci de fotbal. Categoric e prima dată pentru mine. Ne mai ia vreo zece minute ca să găsim un loc în

care Nick să poată parca cu spatele, întrucât urăşte parcările laterale. După ce coborâm din maşină, facem o mie de kilometri prin ploaie până la şcoală, dar bănuiesc că pălăriile astea de cowboy sunt şi ele bune de ceva.

E pentru prima oară când observ nocturna stadionului. Vreau să zic, a fost acolo dintotdeauna şi probabil că am mai văzut şi înainte luminile aprinse. Niciodată nu mi-am dat seama cât de puternice sunt. Blue le adoră. Mă întreb dacă se află printre zecile de oameni care mărşăluiesc în jurul terenului. Plătim câţiva dolari şi primim biletele, după care intrăm. Cei din fanfară interpretează un amestec tare mişto al cântecelor lui Beyonce şi execută un dans băţos pe loc. Şi, zău aşa, în pofida ploii şi a faptului că e balul, cred că înţeleg de ce lui Blue îi place asta. Îţi dă senzaţia că orice se poate întâmpla.

— Aici eraţi! strigă Abby, venind spre noi în pas alergător şi îmbrăţişându-ne pe rând. Tocmai v-am trimis un mesaj amândurora. Vreţi să mergem cu cei din paradă?

Eu şi Nick ne privim reciproc.

— Bine, accept eu.

Nick ridică din umeri.

Sfârşim prin a o urma pe Abby către parcarea profesorilor, unde o mulţime de colegi din consiliul elevilor s-au adunat în jurul carului alegoric al celor din clasa a unsprezecea. Au ridicat structura pe platforma deschisă a unui camion şi în mod categoric arată ca făcând parte din lumea muzicii *country*. Întreaga suprafaţă a platformei e mărginită de baloturi de fân, mai înalte în spate, iar de cadru au fost prinse bandane roşii, care atârnă ca nişte ghirlande. De jur împrejur l-au împodobit cu luminiţe de Crăciun. O temă pop cu influenţe *country* răsună din difuzorul unui ipod.

Abby face parte din ansamblu, fireşte. Va urca în car împreună cu celelalte majorete, purtând fuste scurte din denim şi cămăşi din flanel, legate deasupra buricului pentru a-şi scoate în evidenţă abdomenele. Câţiva băieţi poartă

salopete, inclusiv un tip care stă rezemat de baloturile de fân şi se preface a cânta la

A

chitară. Îi arunc un rânjet lui Nick, fiindcă ştiu că nimic nu-l scoate mai tare din sărite decât cineva care pretinde că zdrăngăne la chitară. Mai ales cineva care nici măcar nu face efortul de a-şi mişca degetele pe coarde.

Maddie, o fată din consiliul elevilor, ne aliniază în şiruri în spatele carului, iar apoi cineva împarte fire de paie pentru a ni le pune între dinţi.

— Şi tre' să scandaţ', ne instruieşte Maddie, pe un ton extrem de serios. Ne vor evalua entuziasmul.

— Să-l a aibă de enujiaşm, murmur către Nick, care pufneşte.

Nu poţi spune prea multe cu un pai vârât între dinţi. Maddie pare panicată.

— O, Dumnezeule, bine, ascultaţi-mă. Schimb de planuri. Fără paie. Scoateţi-vă paiele. Aşa, bine. Să strigaţi din toţi rărunchii, oameni buni! Aduceţi-vă aminte să zâmbiţi!

Carul se pune în mişcare în parcare, până ce ajunge în spatele monstruozităţii rock'n'roll care le aparţine celor din clasa a zecea. Mergem în urma acelui alai, urmând indicaţiile lui Maddie, care strigă încurajări şi, când se face prea mare linişte, câte un "iuhuu! *. Parada chiar iese de pe domeniul şcolii, unde face un tur în jurul unui cvartal înainte să intre pe pista care înconjoară terenul de fotbal. Suntem scăldaţi în lumină, oamenii ovaţionează şi nu-mi vine să cred că eu şi Nick am ajuns să facem parte din asta. E ca un film cu adolescenţi. Mă simt de parcă ar trebui să fac vreun comentariu pentru a scoate în evidenţă această situaţie ridicol^ dar, ca să fiu sincer, e destul de drăguţ ca măcar o dată să nu trebuiască să fiu cinic.

Am senzaţia că fac parte din ceva frumos.

De îndată ce parada ia sfârşit, Abby şi celelalte majorete dau fuga la baie pentru a se schimba în uniformă, iar eu şi cu Nick privim spre tribune. Chipurile se amestecă

şi mi se pare dificil să zăresc pe cineva cunoscut. E puţin copleşitor.

— Echipa de fotbal e sus, zice Nick într-un târziu, gesticulând spre rândurile din stânga.

A

Îl urmez pe treptele de beton şi apoi ne strecurăm printre oameni pentru a ajunge lângă ei. Dumnezeule. Tocmai când credeai că ai văzut toate tipurile de stânjeneală care există. Şi apoi urmează problema găsirii unor locuri pe care să ne aşezăm. Garrett se apropie de Bram pentru a ne face loc, dar eu ajung oarecum în poala lui Nick, şi să fiu al naibii dacă asta o să funcţioneze. Mă ridic din nou, simtindu-mă extrem de agitat şi de timid.

— OK, spun eu, mă duc să mă aşez cu cei de la teatru. Zăresc câteva rânduri mai jos părul blond-deschis şi superpieptănat al lui Taylor, care stă cu Emily GofF şi cu alţi câţiva. Printre care şi Cal Price. Inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare. Eram sigur c-o să vină.

Mă chinui să ies de pe rândul meu şi cobor treptele, având senzaţia că toate privirile de pe stadion sunt aţintite spre mine. Apoi întind mâna pe sub balustradă pentru a-l bate pe Cal pe umăr.

— Ce mai faci, Simon? mă întreabă el.

Îmi place că-mi spune Simon. Mulţi dintre băieţi mă strigă Spier, şi nu mă deranjează, dar nu ştiu. Sincer, cred că mi-ar plăcea oricum mi-ar spune Cal Price.

— Salut, zic eu. Pot să stau cu voi?

— Sigur. Se mută câţiva centimetri mai încolo. Avem destul loc.

Şi iată – nu va trebui să stau în poala lui. Păcat, ca să fiu sincer.

Petrec un minut întrebându-mă ce-aş putea spune. Mă simt de parcă peste creierul meu s-a pogorât o negură.

— Nu cred că te-am mai văzut până acum la vreun meci, zice Cal, dându-şi bretonul din ochi.

Şi, pe bune, nu mai rezist. Bretonul lui Cal. Ochii lui Cal. Faptul că aparent mă observă suficient cât să ştie că nu particip la meciurile de fotbal.

— E prima oară, zic eu.

Fiindcă trebuie să spun cel mai virgin lucru cu putinţă.

— Super.

Şi e atât de calm. Nici măcar nu se uită la mine, fiindcă poate vorbi şi urmări meciul în acelaşi timp.

A

— Îmi place să vin când pot. Cel puţin încerc să ajung la partida inaugurală.

A

încerc să mă gândesc la o modalitate de a-l întreba ceea ce nu-l pot întreba. Poate dacă aş menţiona ceva legat de mirosul aerului, doar ca să-i urmăresc reacţia. Dar dacă aş spune asta şi Cal chiar e Blue, va şti imediat că Jacques sunt eu. Şi nu cred că sunt pregătit pentru asta.

Totuşi, sunt ridicol, absurd şi al naibii de curios.

— Hei.

A

Brusc, cineva se aşază lângă mine. Martin. Îi fac imediat loc.

— Adderall, mormăie un tip din spatele nostru, ciufulindu-i părul.

Martin îi rânjeşte, după care îşi netezeşte părul, sau încearcă s-o facă, şi îşi molfăie buza preţ de un minut.

— Ce mai faci, Spier?

— Nimic, spun eu, simţind un gol în stomac.

Se întoarce spre mine şi e limpede ca bună ziua că arc ^ f stat la taclale. S-a zis cu discuţia dintre mine şi Cal. S-a ^ ^ aerul care miroase a posibilitate. ^

— Hei, deci, treaba asta cu Abby.

— Da?

— Am invitat-o la bal, zice el pe un ton aproape şoptit, şi ^ refuzat.

— OK, ăăă, scuze. Nasol.

— Ştiai că are deja partener?

— Ăăă, da, cred că ştiam asta. Scuze, spun eu din nou.

Probabil c-ar fi trebuit să-i spun asta lui Martin.

— Ai putea să mă avertizezi şi pe mine data viitoare, astfel încât să nu mă fac de râs?

Pare tare nefericit. Iar eu mă simt ciudat de vinovat. Cu toate că tipul mă şantajează, mă simt vinovat. Ce situaţie tâmpită.

— Nu cred că sunt împreună, zic eu.

— Mă rog.

Mă uit la el. Nu ştiu dacă renunţă la Abby sau ceva de genul ăsta. Iar dacă renunţă – ce se va întâmpla cu e-mailurile? Poate c-o să mă ameninţe toată viaţa cu ele.

Adevărul e că nu mă pot gândi la nimic mai rău decât asta.

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 11 noiembrie la 11:45 PM SUBIECT: Re: toate cele de mai sus

Blue,

OK, în primul rând, biscuiţii Oreo sunt consideraţi o grupă de alimente. În al doilea rând, ei sunt SINGURA grupă de alimente care contează. Acum câţiva ani, într-o seară, în timp ce stăteam acasă la mătuşa noastră, eu şi cu surorile mele am creat un loc numit Shoreo. E un loc unde totul e construit din biscuiţi Oreo, râul e un milkshake Oreo şi tu stai pe un Oreo uriaş şi pluteşti pe el. Poţi să-ţi umpli paharul de milkshake oricând doreşti. Presupun că seamănă cu scena aia din şi *fabrica* de *ciocolată*. Naiba ştie ce ne trecea prin minte la acea vreme. Probabil că ne era foame în seara aia. Mătuşa mea găteşte groaznic.

În orice caz, te iert pentru ignoranţa ta. Ştiu că nu ţi-ai dat seama că vorbeai cu un expert -Jacques

DE LA bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA 12 noiembrie la 5:37 PM SUBIECT: Re: toate cele de mai sus

Jacques,

E adevărat habar n-aveam că vorbeam cu un asemenea specialist într-ale Oreo. Din descrierea ta, se pare că Shoreo e un loc magic.

Aşadar, domnule doctor, câte porţii de produse Oreo sunt necesare pentru o dietă echilibrată?

Am impresia că eşti mare amator de dulciuri.

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 13 noiembrie la 7:55 PM

SUBIECT: Mare amator de dulciuri?

Nu înţeleg de ce crezi asta.

În regulă – am o oarecare suspiciune că nu eşti 100% dedicat dietei tale pe bază de Oreo. Regulile sunt destul de simple. Nu există scuze. Micul dejun e evident format dintr-un baton cu cereale şi biscuiţi Oreo sau o turtă Oreo. Nu, nu sunt scârboase. Taci din gură. Sunt minunate. Prânzul ar trebui să fie o pizza Oreo, cu un milkshake Oreo şi una dintre trufele alea cu Oreo pe care le face mama (cunoscute drept cele mai delicioase chestii din univers). Cina e formată din gogoşele cu Oreo, servite pe îngheţată Oreo, iar de băut, biscuiţi Oreo dizolvaţi în lapte. Fără apă. Numai lapte cu Oreo. Ca desert poţi mânca direct biscuiţi Oreo. Sună acceptabil? E pentru sănătatea ta, Blue.

Mă jur, mi s-a făcut foame numai scriind lista de mai sus. Asta obişnuia să mi se întâmple când eram mai mic. Nu e amuzant felul în care avem tot felul de fantezii despre *junk food* când suntem mici? E o risipă de timp. Bănuiesc că trebuie să avem şi noi o obsesie înainte de a afla de existenţa sexului.

— Dr. Jacques

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com

CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA 14 noiembrie la 10:57 PM

SUBIECT: Re: Mare amator de dulciuri?

Jacques, îţi sunt cu adevărat recunoscător că ai grijă de sănătatea mea. Va fi greu, dar ştiu că trupul meu îmi va

mulţumi. Serios, trebuie să recunosc că biscuiţii Oreo sunt extrem de delicioşi, iar meniul pe care mi l-ai descris sună minunattotuşi, eu va trebui să dau la o parte cina formată din gogoşd® ^ Oreo. Am făcut greşeala de a mânca una la un carnaval, chiar înainte să mă dau în Tilt-A-Whirl. Am să te scutesc de detalii, dar trebuie să-ţi spun că oamenii cărora li se face imediat greaţă nu au ce căuta întilt-A-Whirl. De atunci, nu am mai putut să privesc cu aceiaşi ochi gogoşelele cu Oreo. Scuze că trebuie să-ţi spun asta. Ştiu că biscuiţii Oreo sunt foarte importanţi pentru tine.

Trebuie să recunosc că îmi place să mi te imaginez fiind mic şi fantazând despre *junk food*. De asemenea, îmi place să mi te imaginez acum fantazând despre sex. Nu-mi vine să cred că tocmai am scris asta. Nu-mi vine să cred că apăs pe trimite.

. ^Blue

îi place să-şi imagineze cum fantazez despre sex.

Asta-i ceva ce probabil n-ar fi trebuit să citesc înainte de culcare. Stau acolo întins, într-un întuneric desăvârşit, citind din nou şi din nou pe telefon acea frază. Sunt agitat, treaz şi entuziasmat, toate din pricina unui e-mail. Şi mai am şi erecţie. Aşadar, e cam ciudat.

E tare derutant. Dar într-un sens bun. De obicei, Blue are mare grijă cu ce scrie.

Îi place să-şi imagineze cum fantazez despre sex!

Credeam că eram singurul care avea asemenea gânduri despre noi.

Mă întreb cum ar fi să-l întâlnesc în realitate, după tot acest timp. Oare vom fi nevoiţi să vorbim? Sau vom trece direct la sărutat? Cred că-mi pot imagina momentul. El e în dormitorul meu şi suntem complet singuri. Se aşază lângă mine pe pat şi se întoarce să se uite la mine cu ochii lui albaştri-verzui. Ochii lui Cal Price. Iar apoi mâinile lui îmi cuprind faţa şi, deodată, mă sărută.

Mâinile mele îmi cuprind faţa. Mă rog. Mâna mea stângă îmi cuprinde faţa. Mâna dreaptă e ocupată.

Vizualizez scena. El mă sărută şi nu seamănă deloc cu Rachel, Anna sau Carys. Nu mai rezist. Nici măcar nu e în aceeaşi stratosferă. Trupul meu emană o senzaţie electrică

de mâncărime, creierul îmi amorţeşte şi cred că-mi pot auzi bătăile inimii.

Trebuie să fiu tare, tare tăcut. Nora se află de cealaltă parte a peretelui.

Limba lui e în gura mea. Mâinile lui alunecă pe sub tricoul meu, iar degetele lui se plimbă peste pieptul meu. Mai am puţin. E aproape insuportabil. *Dumnezeule*. Blue.

Întregul trup mi se transformă într-un jeleu.

Luni dimineaţă, Leah mă interceptează de îndată ce intru în şcoală.

— Salut, zice ea. Nora, ţi-l fur.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Terenul coboară în pantă, iar curtea e mărginită de o lespede din piatră. Câteva bucăţi sunt suficient de joase pentru a putea fi folosite drept suport pentru fiind.

Leah evită să mă privească în ochi.

— Ţi-am făcut o compilaţie, zice ea, întinzându-mi un CD într-o carcasă de plastic. Poţi s-o încarci pe ipod când ajungi acasă. Mă rog.

Întorc carcasa. În locul unei liste de cântece, Leah a compus ceea ce pare a fi un haiku:

Gât zbârcit, *păr sur*,
Scuze că ţi-o spun, *Simon*,
Dar eşti al naibii de bătrân.

— Leah. E atât de frumos!

— Da, bine.

Se lasă pe spate pe lespede şi se sprijină în mâini, uitându-se la mine.

— În regulă. E totul OK între noi?

Încuviinţez.

— Te referi la…

— La faptul că m-aţi abandonat la bal.

— Leah, îmi pare tare rău.

Schiţează un zâmbet.

— Eşti al naibii de norocos că e ziua ta.

Apoi scoate din geantă un coif de petrecere şi mi-l pune pe cap.

— Scuze dacă am exagerat, adaugă ea.

La masa de prânz am parte de un tort dreptunghiular imens şi toată lumea poartă coifuri de petrecere. Aşa cere tradiţia. Nimeni nu primeşte tort fără să aibă coif. De fapt, se pare că Garrett încearcă să primească două felii, fiindcă şi-a pus pe cap două coifuri, care seamănă cu nişte coarne.

— Siiimon, spune Abby, doar că de fapt îmi cântă numele pe o voce ca de bariton, groasă şi răguşită. Întinde mâinile şi închide ochii.

Simt ceva aproape imponderabil căzând în palma mea. Deschid ochii şi văd o bucată de hârtie împăturită în formă de papion şi colorată cu o cariocă aurie.

Câţiva oameni de la alte mese se uită la noi, iar eu rânjesc şi mă îmbujorez.

— Ar trebui să-l port?

— Âăă, da, răspunde ea. E musai. Un papion auriu pentru aniversarea ta aurie.

— Poftim?

— Aniversarea ta aurie. Şaptesprezece ani pe data de şaptesprezece, răspunde Abby. Apoi ridică teatral din bărbie şi întinde mâna. Nicholas, banda adezivă!

Nick are lipit de vârful degetelor, cine ştie de când, trei bucăţi de bandă de scotch. Vă jur! Zici că e animăluţul ei de companie.

Abby îmi lipeşte papionul şi mă loveşte în joacă peste obraji, lucru pe care îl face ciudat de des, întrucât, aparent, obrajii mei sunt adorabili. Ce naiba o fi însemnând şi asta.

— OK, să-mi spui când eşti pregătit, zice Leah.

Are un cuţit de plastic şi un teanc de farfurii de unică folosinţă şi se străduieşte din răsputeri să nu se uite la Nick sau la Abby.

— Foarte pregătit.

Leah taie tortul în cubuleţe perfecte şi, pe bune, e ca şi când nişte valuri de deliciu magic au invadat atmosfera. Ghiciţi care tocilari avansaţi tocmai au devenit cei mai populari puşti de la şcoală.

— N-ai coif, nu primeşti tort! declară pe un ton ferm Morgan şi Anna, aflate în celălalt capăt al mesei.

Câţiva copii îşi creează coifuri din bucăţi de hârtie, iar un tip reuşeşte să-şi vâre pe cap o pungă de hârtie, care îi conferă o alură de *chef*. Oamenii n-au nicio ruşine când vine vorba de tort. E un spectacol minunat.

Tortul e atât de perfect, încât ştiu că Leah l-a ales: jumătate cu ciocolată şi jumătate cu vanilie, fiindcă niciodată nu pot alege doar una, şi învelit în acea glazură Publix ciudat de delicioasă. Fără glazură roşie. Leah ştie că mie mi se pare că are un gust prea roşu.

Leah se pricepe de minune la organizat petreceri.

Duc la repetiţii ce a mai rămas din el, iar domnişoara Albright ne lasă să avem un picnic cu tort pe scenă. Şi prin picnic cu tort mă refer la copiii-actori care stau aplecaţi deasupra cutiei ca nişte vulturi, apucând tortul cu pumnii.

— Odoamnedumnezeule, cred că tocmai m-am îngrăşat cu două kilograme, se plânge Amy Everett.

— Ooo, face Taylor, bănuiesc c-ar trebui să mă consider norocoasă că am un metabolism rapid.

Serios, aşa e Taylor. Vreau să zic, până şi eu cunosc oameni care ar face crimă de om pentru astfel de comentarii.

Şi apropo de victime: Martin Addison e tolănit pe scenă, cu faţa îngropată în cutia goală de tort.

Domnişoara Albright păşeşte peste el.

Bine, copii. Să trecem la treabă. Scoateţi-vă creioanele. Vreau să treceţi următoarele lucruri în scenariile voastre.

Nu mă deranjează să scriu. Scena pentru care urmează să primim indicaţii se desfăşoară într-o tavernă, iar notiţele pe care le trec pe hârtie sunt pentru a-mi aminti că trebuie să mă comport ca şi cum aş fi beat. Păcat că nu astea sunt notiţele pentru care vom fi testaţi la examenele finale. Asta chiar ar ridica notele unora dintre colegi.

Azi lucrăm fără pauză, dar eu nu apar în fiecare scenă, aşa că din când în când mă pot deconecta. Într-o parte a scenei sunt împinse estrade, rămase de la concertul

corului. Mă aşez pe una dintre ele şi îmi las coatele pe genunchi. Uneori uit cât de drăguţ e să stai şi pur şi simplu să priveşti.

Martin se află în avanscena din stânga, povestindu-i ceva lui Abby şi folosind o mulţime de gesturi agitate. Ea clatină din cap şi râde. Aşa că poate la urma urmei Martin nu s-a dat bătut.

Şi, brusc, Cal Price apare în faţa mea, împingându-mi piciorul cu vârful baschetului său.

— Hei, zice el. La mulţi ani!

Asta chiar e o aniversare fericită.

Se aşază lângă mine pe estradă, la o distanţă de vreo treizeci de centimetri sau ceva de genul.

— Şi? Sărbătoreşti cumva?

Ah.

Bine. Nu vreau să-l mint. Dar nici nu prea aş vrea să afle că planurile mele constau în a petrece cu familia mea şi a citi urările de pe Facebook. E o zi de luni, nu? Nimeni n-are idei interesante într-o zi de luni.

— Da, probabil, răspund eu într-un târziu. Cred c-o s-avem tort de îngheţată. Din Oreo, adaug.

Trebuie să aduc în discuţie şi biscuiţii Oreo.

— Mişto, zice el. Sper că mai ai loc.

Nicio reacţie la menţionarea biscuiţilor. Dar bănuiesc că asta nu trebuie neapărat să însemne ceva.

— OK, bine, zice Cal.

Îmi doresc să nu se ridice, dar se ridică.

— Distracţie plăcută!

Dar apoi îşi lasă mâna pe umărul meu pentru o fracţiune de secundă. Mai că nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.

Deci vorbesc serios. Aniversarea mea e al naibii de minunată!

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA 18 noiembrie la 4:15 AM SUBIECT: De ce de ce de ce?

O, Doamne sfinte, Blue, sunt atât de obosit, că mă doare faţa. Ai ţi tu parte de unele nopţi când creierul nu vrea să tacă, cu toate că trupul tău se simte de parcă ar fi încărcat cu două sute de kilograme de oboseală? Am să-ţi scriu în continuare şi sper că e în regulă şi ştiu că probabil voi fi super-incoerent, aşa că nu poţi să mă judeci, bine? Chiar dacă o dau în bară cu gramatica. Blue, tu eşti cel mai bun scriitor şi, în mod normal, încerc să verific totul de vreo trei ori, întrucât nu vreau sa te dezamăgesc. Aşa că îţi cer scuze în avans pentru toate dezastrele cu aţi a-ţi m-am mam şi toate celelalte.

Astăzi a fost o zi super mega fainã. Încerc să nu mă gândesc la faptul că mâine am să arăt ca un zombi. Fireşte că am cinci teste în următoarele două zile, inclusiv unul la *une autre langue*, unde sunt *complètement* tămâie. SĂ-MI BAG LE PICIOARELE!

Auzi, n-a existat cumva un *reality show* unde oamenii se combinau pe întuneric? Ar trebui să facem asta. Ar trebui să găsim o încăpere pe undeva, unde să fie complet beznă.

Aşa ne-am putea întâlni şi noi, fără să sacrificăm anonimatul. Şi aşa n-am distruge nimic. Ce zici?

— Jacques

DE LA bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA: 18 noiembrie la 7:15 AM

SUBIECT: Re: De ce de ce de ce?

Domnule zombi Jacques,

Nu ştiu ce să spun. Pe de-o parte, îmi pare rău că te aşteaptă o zi nasoală şi sper sincer c-ai apucat să dormi măcar două ore. Pe de altă parte, eşti destul de simpatic la oboseală. Şi, apropo, ai fost foarte coerent şi ai scris corect gramatical la patru dimineaţă.

Acum, mai rezistă un pic şi termini şi cu testele. Bonne *chance*, Jacques. Îţi ţin pumnii.

N-am auzit în viaţa mea de emisiunea aia. Nu prea mă dau în vânt după *reoliiy* show-uri. E un concept interesant, dar cum am putea face să nu ne recunoaştem vocile?

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 18 noiembrie la 7:32 PM

SUBIECT: Re: De ce de ce de ce?

Bun, mi-e un pic de teamă să citesc ce ţi-am scris aseară. Mă bucur că am fost simpatic şi am scris corect gramatical. Cred că şi tu eşti simpatic şi că scrii corect gramatical. În orice caz, habar n-am ce mi s-a întâmplat Probabil că ieri am avut parte de prea mult zahăr. Scuze scuze scuze.

Da. Creierul meu e în continuare mort Nici măcar nu vreau să ştiu ce-am făcut azi la teste.

Nu prea te dai în vânt după *reality* show-uri? Vrei să spui că părinţii tăi nu te obligă să urmăreşti aşa ceva? Fiindcă ai mei o fac. Şi pun pariu că nu mă crezi.

Ai dreptate în privinţa vocilor. Bănuiesc c-am fi nevoiţi să folosim un soi de megafon robotic pentru a le

distorsiona, astfel încât să semene cu Darthvader. Sau, în loc să vorbim, am putea face alte lucruri. Nu ştiu. Zic şi eu.

— Al tău, domnul zombi Jacques

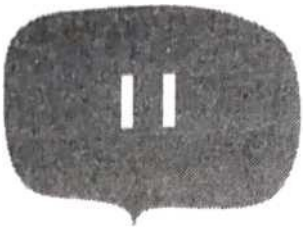

Ieri am sărbătorit Ziua Recunoştinţei. Alice e acasă şi ne aflăm cu toţii pe veranda din spate, unde tocmai am luat dna. E destul de cald pentru hanorace, pantaloni de pijama, ce-a mai rămas din tortul de îngheţată şi o partidă de Scattergories.

— Bine. Perechi şi triouri faimoase?

— Abbott şi Costello[12], răspunde mama.

Nora şi cu mine spunem „Adam şi Eva”. E un pic surprinzător, ţinând cont că cel mai probabil suntem singura familie din Sud care nu are o Biblie în casă.

— Puterile Axei[13], zice tata, şi îţi dai seama după ton că e mândru de răspunsul lui.

— Alice şi veveriţele, răspunde Alice pe un ton nonşalant, iar noi pur şi simplu ne prăpădim de râs.

Nu ştiu. Veveriţele sunt chestia noastră. Imitam vocile la perfecţie, inventaserăm o coregrafie inspirată de laitmotivul

---

[12] William „Bud” Abbott (1897-1974) şi Lou Costello (1906-1959), duo american de comedie, foarte celebru între 1940-1950, cu numeroase apariţii la radio, teatru, film şi televiziune.

[13] Germania Nazistă, Italia Fascistă şi Japonia Imperialistă (Axa Roma-Berlin-Tokyo), naţiunile care au luptat contra Aliaţilor în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

seriei şi obişnuiam să facem spectacole pe lespedea din faţa şemineului.

Am ţinut-o aşa vreme de câţiva ani. Părinţii noştri norocoşi. Totuşi, ei sunt cei care ne-au numit Alice, Simon şi Eleanor, ceea ce înseamnă că au căutat-o cu lumânarea.

Alice îl masează pe Bieber cu picioarele şi are şosete desperecheate, iar mie mai că nici nu-mi vine să cred că asta e pentru prima dată în ultimele trei luni de când e acasă. Nu cred că mi-am mai dat seama până în acest moment cât de ciudat a fost fără ea.

Probabil că Nora se gândeşte la acelaşi lucru, fiindcă spune:

— Nu-mi vine să cred că trebuie să pleci peste două zile.

Alice îşi ţuguie buzele preţ de un minut, dar nu vorbeşte.

Aerul e rece şi îmi trag mânecile hanoracului peste palme. Şi atunci îmi vibrează telefonul.

Mesaj de la Găoaza Maimuţei: *hei se organizează ceva weekendulăsta*

O clipă mai târziu: *cuabby la asta mă refer*

Se pare că Martin nu dă doi bani pe punctuaţie, ceea ce nu mă surprinde câtuşi de puţin.

A

Îi scriu: *Scuze*, *weekend în familie*. *Sora mea a venit acasă*.

Răspunsul lui instantaneu: *asta-i mişto*, *şi frate-meu a venit acasă*. *Te salută*;)

Şi nu ştiu dacă asta ar trebui să fie o glumă sau o ameninţare

A

sau ceva de genul ăsta, dar îl urăsc. Îl urăsc din toată inima.

— Hei, zice Alice într-un târziu, ridicându-şi picioarele pe scaun.

Părinţii noştri s-au dus la culcare şi acum s-a făcut şi mai rece.

— Nu ştiu dacă vă mai e foame, dar am o cutie aproape întreagă de *Chipsahoy*! în geanta mea. Ca să ştiţi.

Slavă Domnului că există Alice în viaţa noastră.

Slavă Domnului că există *Chipsahoy*! \n viaţa noastră.

O să am parte de o seară bestială în compania surorilor mele, o să-mi umplu stomacul cu fursecuri şi în mod categoric o să uit de Găoaza Maimuţei şi de micuţul lui emoticon dubios. Ne mutăm pe canapeaua din camera de zi şi Bieber cade lat cu botul în poala lui Alice.

— Are cineva poftă de-un Nick Eisner? întreabă Nora.

— Vorbeşti serios? Da. Du-te şi adu untul de arahide, zice Alice pe tonul ei autoritar.

Un Nick Eisner e un fursec pe care pui un moţ de unt de arahide, deoarece, atunci când aveam cinci ani, Nick s-a gândit că la asta se refereau oamenii când spuneau „fursecuri cu unt de arahide”. Recunosc, sunt delicioase. Dar în familia mea nu treci niciodată peste aşa ceva.

— Ce mai face micul Nick Eisner?

— La fel. E lipit în continuare de chitara lui.

Şi l-ar durea dacă ar şti că Alice spune în continuare că e mic. Nick are încă din gimnaziu o mică pasiune pentru Alice.

— Tocmai voiam să te-ntreb asta. Ce drăguţ!

— Am să-i transmit ce-ai zis.

— Da, mai bine nu face asta.

Alice îşi lasă capul din nou în perna canapelei, frecându-se la ochi pe sub ochelari.

— Scuze, zice ea căscând. Avionul a decolat prea devreme. Şi încă nu mi-am revenit după ultima săptămână.

— Examene parţiale? întreabă Nora.

— Dap, răspunde Alice.

Şi e mai mult decât evident că mai e ceva, dar nu vrea să dezvolte.

Bieber cască zgomotos şi se întoarce pe-o parte, astfel încât urechea îi iese în afară. Şi apoi i se mişcă buzele. E o ciudăţenie de câine.

— Nick Eisner, zice Alice din nou, după care rânjeşte. Îţi aduci aminte cum a fost la *bar mitzvah*-*vX* lui?

Nora chicoteşte.

— O, Doamne! zic eu.

E momentul potrivit să-mi îngrop capul într-o pernă.

— *Boom boom boom*.

Nu, staţi. E momentul potrivit să arunc cu o pernă în Alice.

Ea o blochează cu picioarele.

— Pe bune, Simon. Dacă vrei, îţi putem crea un loc pe podea chiar acum, sugerează Alice.

— Simon Spier face breakdance, zice Nora.

— Dap. Bine.

Greşeala lui Nick a fost să-mi invite toată familia la *bar mitzvab*-ul lui. Iar a mea a fost să execut nişte mişcări pe ritmul piesei „Boom Boom Pow”, chiar în faţa lor. Când eşti în clasa a şaptea, nu ai niciodată idei bune.

— Nu-ţi doreşti să te întorci înapoi în timp şi să repari totul? Adică, hei, Alice din gimnaziu: încetează! Opreşte-te din tot ce faci.

— O, Doamne! Nora clatină din cap. Nici nu vreau să mă gândesc la gimnaziu.

Pe bune?

Vreau să zic, Alice a fost cea care odată a petrecut o lună purtând mănuşi din mătase lungi până la cot. Şi sunt destul de sigur că eu am fost cel care a mâncat cinci îngheţate cu fursecuri la Festivalul Renaşterii din clasa a şasea, iar apoi a vomat într-un mulaj de ceară al mâinii mele. (A meritat.)

Dar Nora? Nici măcar nu ştiu de ce anume s-ar putea simţi stânjenită. Nu pare a fi un lucru posibil din punct de vedere genetic sau evolutiv, dar a fost destul de şmecheră în gimnaziu. Şmecheră fără să exagereze cumva. Acel tip de atitudine care vine când înveţi singură să cânţi la chitară, porţi haine normale şi nu ai o pagină detumbir numită „OBSESIE pentru Passion Pit”.

Bănuiesc că până şi Nora e bântuită de stafiile gimnaziului.

— Da, îmi doresc ca cineva să-i fi spus lui Simon din gimnaziu să încerce să fie un om fain. Măcar să încerce.

Bubu, tu eşti şi ai fost mereu un om fain, zice Alice, zându-se peste Bieber ca să mă tragă de vârful piciorului.

Eu sunt bubu şi Nora e bibi. Dar numai pentru Alice.

— Şi mişcările tale de dans sunt demenţiale, adaugă ea.

— Tacă-ţi fleanca, zic eu.

Totul e un pic mai perfect când ea se află aici.

Iar apoi Alice pleacă şi şcoala începe din nou în toată nasoleala ei. Când ajung la ora de engleză, domnul Wise ne oferă un zâmbet diabolic, care nu poate să însemne decât că a terminat de corectat testele noastre în care trebuia să scriem un scurt eseu despre Thoreau.

Şi am dreptate. Începe să le împartă colegilor şi văd că cele mai multe dintre ele au hemoragie. Leah de-abia aruncă o privire peste el înainte să-l împăturească şi să-i rupă partea de jos, transformând-o într-un cocor. Astăzi pare şi mai enervată. Sunt sută la sută sigur că e din cauză că Abby a venit târziu şi s-a strecurat între ea şi Nick pe canapea.

Domnul Wise răsfoieşte teancul şi îşi linge degetul înainte să-mi atingă lucrarea. Scuze, dar unii profesori sunt de-a dreptul scârboşi. Probabil că-şi freacă degetele alea şi peste globii oculari. Deja îmi imaginez.

Când văd nota maximă încercuită în partea de sus a lucrării mele, sunt un pic uimit. Nu că m-aş descurca prost la engleză, şi chiar mi-a plăcut *Walden*[14]. Însă, în noaptea de dinaintea testului, nu cred că am dormit mai mult de două ore. Să fiu al naibii dacă nu mi se pare ireal.

Ah, da. Am dreptate. E ireal, întrucât acesta nu e afurisitul meu de test. Mă bucur că v-aţi amintit cum mă cheamă, domnule Wise.

— Hei, spun eu.

---

[14] Walden (iniţial apărută sub titlul Walden sau Viaţa in pădure) este o carte a transcendentalistului Henry David Thoreau (1817-1862).

Mă aplec peste culoarul dintre bănci pentru a-l bate pe Bram pe umăr. El se răsuceşte pe scaun pentru a sta cu faţa spre mine.

— Se pare că ăsta-i al tău.

— O, mersi! spune el, întinzând mâna să-l ia.

Are degete lungi, oarecum noduroase. Mâini drăguţe. Se uită la lucrare, ridică privirea înapoi spre mine şi se îmbujorează un

A

pic. Îmi dau seama că se simte ciudat fiindcă i-am văzut nota.

— Nicio problemă. Vreau să zic, dacă aş putea, aş păstra eu nota ta.

A

îmi surâde şi se răsuceşte la loc în banca lui. Nu ştii niciodată ce gândeşte. Dar am o teorie conform căreia Bram probabil că e chiar amuzant în mintea lui. Nu ştiu de ce cred asta.

Dar, pe bune: indiferent de glumele pe care le are cu el însuşi, cred că mi-ar plăcea să iau parte la ele.

Când intru la repetiţii în acea după-amiază, Abby e aşezată în primul rând al sălii, cu ochii închişi şi dând din buze. Are scenariul în poală şi acoperă cu mâna o parte din replici.

— Hei, spun eu.

Deschide ochii.

— De când stai aici?

— De o secundă. Îţi memorezi replicile?

— Dap.

Întoarce scenariul cu susul în jos, folosindu-şi piciorul pentru a mă împiedica să mă apropii. E ceva bizar în legătură cu tonul ei înţepat.

— Eşti OK?

— Da, bine. Încuviinţează din cap. Puţin stresată, adaugă într-un târziu. Ştiai că trebuie să învăţăm scenariul pe de rost până la Crăciun?

— Până la sfârşitul vacanţei de iarnă, o corectez eu.

— Ştiu.

— Mai e cam o lună până atunci. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Uşor de spus, zice ea. Tu nu ai nicio replică de învăţat.

Apoi se uită la mine cu sprâncenele ridicate şi o gură perfect rotundă, iar eu nu mă pot abţine să nu râd.

— Ce căţea am fost. Nu pot să cred c-am spus asta!

— Chiar ai fost o căţea, zic eu. Eşti ca o căţea camuflată.

— Cum i-ai spus? întreabă Martin.

Mă jur, puştiul ăsta apare din neant şi se bagă în fiecare conversaţie.

— E în regulă, Marty. Ne prosteam şi noi, îi explică Abby.

— Da, ei bine, ţi-a spus căţea. Şi nu cred că e în regulă.

Fir-ar să fie! El chiar are de gând să dea buzna aici, să rateze gluma şi apoi să-mi ţină o predică în privinţa limbajului folosit. Genial, Martin! Pune-mă la pământ, astfel încât să arăţi bine în faţa lui Abby. Şi, vreau să zic, întreaga idee a lui Martin Addison de-a face pe moralistul în timp ce mă şantajează… e pur şi simplu bestială.

— Martin, zău aşa. Glumeam. Eu m-am autonumit căţea.

Abby râde, dar iese un pic forţat. Îmi cobor privirea în pământ.

— Dacă spui tu.

Martin devine şi mai roz la faţă şi începe să se joace cu pielea din cot. Vreau să zic, pe bune, dacă e atât de dispus s-o impresioneze pe Abby, poate c-ar trebui să înceteze să mai fie atât de agitat şi de stânjenit şi de enervant tot timpul. Poate c-ar trebui să înceteze să mai tragă de nenorocita aia de piele din jurul cotului. Pentru că e de-a dreptul dezgustător. Mă întreb dacă-şi dă seama c-o face.

Mai rău e că ştiu sigur că dacă Alice m-ar auzi folosind acel cuvânt, şi ea m-ar certa. Alice e neînduplecată când

vine vorba de momentele prielnice pentru a folosi cuvântul „căţea”.

Prielnic: „Căţeaua a fătat nişte pui adorabili.”

Neprielnic: „Abby e o căţea.”

Chiar dacă aş spune că e o căţea camuflată. Chiar dacă aş glumi. Se prea poate ca logica inexplicabilă a lui Alice să fie un pic exagerată, dar mă simt oarecum ruşinat şi prost în legătură cu asta.

A

Ingaim o scuză şi simt că obrajii mi-au luat foc. Martin încă se află aici. Fac cale-ntoarsă şi urc treptele către scenă.

Domnişoara Albright stă lângă Taylor pe unul dintre podiumuri, semnalându-i ceva pe scenariu. În avanscenă, fata care o joacă pe Nancy îl duce în cârcă pe tipul care îl joacă pe Bill Sikes. Iar în culisele din stânga, o fată din clasa a zecea, pe nume Laura, stă în vârful unui teanc de scaune, plângând în mânecă, şi bănuiesc că Mila Odom o consolează.

— Nici măcar nu ştii asta, zice Mila. Pe bune, uită-te la mine. Uită-te la mine.

Laura se uită la ea.

— E o nenorocită de pagină de pe Tumbir, bine? Jumătate din rahaturile alea sunt inventate.

Vocea Laurei e spartă şi înfundată.

— Dar există… un pic… de… adevăr… în… fiecare…

— Alea-s nişte vrăjeli, insistă Mila. Trebuie să vorbeşti cu el.

Apoi vede că trag cu urechea şi mă fulgeră cu privirea.

Uitaţi cum stau lucrurile: Simon înseamnă „cel care ascultă” şi

Spier înseamnă „cel care priveşte”. Ceea ce practic înseamnă că m-am născut pentru a fi băgăcios.

Cal şi două dintre fetele din ultimul an stau lângă intrarea de la garderobă, cu spatele lipit de perete şi cu picioarele întinse în faţa lor. El ridică privirea spre mine şi zâmbeşte. Are un zâmbet foarte drăguţ. Îţi dai seama că e

genul acela de zâmbet care arată simpatic în poze. Încă mă simt un pic prost pentru toată conversaţia aia cu Abby şi Martin, dar cred că sunt pe cale să mă simt mai bine.

— Hei, spun eu.

Fetele îmi surâd. Sasha şi Brianna sunt ambele băieţii lui Fagin, aşa, ca mine. E haios, căci, de fapt, eu sunt singurul actor de sex masculin care face parte dintre băieţii lui Fagin. Bănuiesc că s-a ajuns aici fiindcă fetele sunt mai scunde sau par mai tinere sau ceva de genul ăsta. Dar e oarecum genial, întrucât asta înseamnă că sunt cea mai înaltă persoană în timpul acelei scene. Ceea ce nu se întâmplă prea des, ca să fiu sincer.

— Ce mai faci, Simon? întreabă Cal.

— Ah, nimic interesant. Hei, oare ar trebui să facem ceva în acest moment?

Şi imediat ce întreb asta, încep să mă înroşesc, fiindcă felul în care am spus-o o face să sune de parcă îi fac vreo propunere indecentă. *Hei*, *Cal* oare *ar trebui să ne sărutăm în acest moment*? *Oare ar trebui să facem sex sălbatic în garderobă în acest moment*?

Dar poate că sunt doar paranoic, întrucât Cal nu pare să gândească acelaşi lucru.

— Nee, cred că domnişoara Albright stă să termine nişte lucruri, iar apoi ne va spune ce să facem.

— N-am nimic împotrivă, spun eu.

Iar apoi le observ picioarele. Preţ de o fracţiune de secundă, piciorul Sashei se suprapune cu al lui Cal, aproape de gleznă. Naiba ştie ce-o fi însemnând asta.

De-abia aştept ca ziua asta de rahat să ia sfârşit.

Fireşte, când domnişoara Albright ne dă drumul, afară toarnă cu găleata, şi creez o pată mare în formă de fiind pe tapiţeria maşinii mele. De-abia pot să-mi şterg ochelarii, fiindcă hainele mele sunt leoarcă. Şi-mi amintesc să aprind farurile abia pe la jumătatea drumului spre casă, ceea ce înseamnă că sunt extrem de norocos că n-am fost arestat până acum.

În timp ce virez la dreapta spre cartierul meu, văd maşina lui Leah oprită la semafor, aşteptând să facă stânga. Aşadar, bănuiesc că pleacă de la Nick. Îi fac din mână, dar plouă atât de tare, încât e pur şi simplu inutil. Ştergătoarele se mişcă dintr-o parte în alta, iar eu simt un soi de strângere în piept. N-ar trebui să mă deranjeze că Nick şi Leah petrec timp împreună fără mine. Doar că mă simt lăsat pe dinafară cumva.

Nu tot timpul. Uneori.

Dar, da. Mă simt irelevant. Urăsc asta.

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 2 decembrie la 5:02 PM SUBIECT: Ar trebui să...

...scriu un eseu pentru ora de engleză. Dar prefer să-ţi scriu ţie. Stau în camera mea şi am o fereastră chiar lângă birou. Afară e foarte însorit şi îţi dă senzaţia c-ar fi extrem de cald. Simt că visez.

Aşadar, Jacques, trebuie să recunosc că sunt de ceva timp curios în legătură cu adresa ta de e-mail. Am cedat într-un sfârşit şi l-am consultat pe Atotputernicul Google, iar acum văd că e un vers dintr-un cântec de Elliott Smith. Chiar am auzit de el, dar nu i-am ascultat niciodată piesele, aşa că am descărcat „Waltz #2”. Sper că nu te bagă în sperieţi asta. Chiar îmi place. M-a surprins, deoarece e un cântec tare trist şi nu la asta m-aş aştepta din partea ta. Dar l-am ascultat de câteva ori şi chestia amuzantă e că, într-un fel, chiar îmi aminteşte de tine. Nu mă refer la versuri sau la senzaţia pe care ţi-o oferă cântecul. Ci la ceva intangibil. Cred că mi te imaginez întins pe covor pe undeva, ascultându-l, mâncând Oreo şi poate scriind în jurnal.

De asemenea, trebuie să recunosc că am studiat cu atenţie tricourile oamenilor de şcoală, ca să văd dacă

cineva poartă unul cu Elliott Smith. Ştiu că şansele de reuşită sunt mici. De asemenea, ştiu că nu e corect, fiindcă n-ar trebui să încerc să-ţi aflu identitatea atâta timp cât eu nu-ţi ofer niciun indiciu referitor la a mea.

Iată ceva. Tatăl meu vine din Savannah weekendul ăsta şi, ca de obicei, vom sărbători Hanuka într-un hotel. Vom fi doar noi doi şi sunt convins că vom atinge toate nivelurile de situaţii stânjenitoare. Nu vom aprinde menorah[15] (fiindcă nu vrem să declanşăm detectoarele de fum). Iar apoi am să-i dăruiesc ceva dezamăgitor, cum ar fi cafea Aurora şi câteva dintre eseurile mele de la engleză (el e profesor de engleză, aşa că îi place să primească astfel de lucruri). Şi apoi el o să mă pună să deschid opt cadouri unul după altul, ceea ce înseamnă că n-am să-l mai văd până la Anul Nou.

Şi chestia e că mă gândesc să dublez factorul situaţiilor stânjenitoare şi să transform acest haos într-o recunoaştere a orientării sexuale. Poate că ar trebui să scriu cu majuscule asta: Recunoaşterea Orientării Sexuale. Sunt nebun?

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 2 decembrie la 9:31 PM

SUBIECT: Re: Ar trebui să…

Blue,

Bine, s-o luăm cu începutul – cum de n-am ştiut că eşti evreu? Bănuiesc că ăsta a fost indiciul pe care ai vrut să mi-l dai, nu? Ar trebui să mă uit pe culoare după băieţi cu yarmulke pe cap? Da, am căutat să văd cum se scrie cuvântul ăla. Iar oamenii tăi sunt foarte creativi din punct de vedere fonetic. În orice caz, sper că Hanuka de anul ăsta va ieşi bine şi, apropo, cafeaua Aurora nu e deloc dezamăgitoare. De fapt, probabil c-am să-ţi fur ideea, fiindcă taţii adoră al naibii de mult cafeaua. Iar tatălui meu

[15] Sfeşnic iudaic cu şapte braţe, simbol al templului, al prezenţei lui Dumnezeu şi al vieţii veşnice.

o să-i placă la nebunie, mai ales dacă provine din districtul Little Five Points. Tatăl meu are senzaţia că e hipster, ceea ce e foarte amuzant

Bine, să trecem la ce e mai important, Blue: Recunoaşterea Orientării Sexuale. Uau! Vreau să zic, nu eşti nebun. Cred că eşti tare de tot Te îngrijorează felul în care va reacţiona? Şi ai să-i spui şi mamei tale?

OK, de asemenea, sunt profund impresionat că ai întreprins căutări pe Google pentru a ajunge la Elliott Smith, care a fost fără doar şi poate cel mai bun compozitor de la Lennon şi Mecartney încoace. Iar apoi, ce ai spus despre faptul că acea piesă îţi aminteşte de mine e atât de flatant şi de uimitor, că nici măcar nu ştiu ce să pun. M-ai lăsat fără cuvinte, Blue.

Am să spun doar atât: ai foarte mare dreptate în legătură cu biscuiţii Oreo şi cu covorul, dar te înşeli în privinţa jurnalului. Probabil că tu eşti cel mai apropiat lucru de un jurnal pe care l-am avut vreodată.

Acum ar trebui să te duci să descarci „Oh Well, Okay” şi „Between the Bars”. Zic şi eu.

Aşadar, nu-mi place s-o spun, dar probabil că îţi iroseşti timpul studiind tricourile oamenilor şi încercând să afli cine sunt. Nu port aproape niciodată tricouri cu formaţii, cu toate că mi-aş dori oarecum s-o fac. Cred că, pentru mine, să ascult muzică e un lucru foarte solitar. Sau poate că asta e ceva ce oamenii spun când sunt prea penibili pentru a merge la un spectacol live. În orice caz, practic sunt lipit de ipodul meu, dar nu am văzut pe nimeni live vreodată, iar apoi sfârşesc prin a simţi că trişez dacă port tricoul vreunei formaţii fără să merg la spectacolul lor. Are noimă ce spun? Din cine ştie ce motiv, să comand pe internet tricoul vreunei formaţii mă face să mă simt ciudat de stânjenit ca şi când muzicianul nu ar aprecia asta. Nu ştiu.

În orice caz, una peste alta, sunt de acord că m-am simţit mult mai bine să-ţi scriu ţie decât să lucrez la eseul pentru engleză. Ştii cum să-mi distragi atenţia.

— Jacques

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com
CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com
DATA: 3 decembrie la 5:20 PM
SUBIECT: Re: Ar trebui să…
Jacques,
A

În legătură cu faptul că nu ştiai că sunt evreu – ştiu că n-am menţionat niciodată asta. Teoretic, nu sunt evreu, întrucât iudaismul e matriliniar, iar mama mea aparţine bisericii episcopale. În orice caz, încă nu m-am hotărât dacă vreau s-o duc până la capăt Nu e un lucru pe care mă gândeam să-l foc prea curând. Nu ştiu de ce, dar în ultima vreme am simţit nevoia să-l scot la iveală. Poate că pur şi simplu vreau să termin cu asta o dată pentru totdeauna. Şi tu? Te-ai gândit la Recunoaşterea Orientării Sexuale?

Devine complicat când aduci religia în discuţie. Teoretic, se presupune că evreii şi episcopalienii nu au nimic împotriva homosexualilor, dar e dificil să-ţi dai seama cum vor reacţiona părinţii tăi. Adică, citeşti despre tot felul de copii gay, cu părinţi catolici foarte bisericoşi, care sfârşesc prin a se înscrie în PFLAG' şi a merge la parade gay şi tot tacâmul. Iar apoi auzi despre părinţi care n-au nimic împotriva homosexualităţii, dar care nu suportă când copiii lor îşi fac publică orientarea sexuală. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

Cred că în loc să descarc cântecele lui Elliott Smith pe care le-ai menţionat, am să-i sugerez tatălui meu că vreau câteva dintre albumele lui pentru Hanuka. Îţi garantez că are deja vreo şase dintre cadouri alese şi e disperat să-i ofer sugestii cu ce mi-aş mai dori.

Aşadar, ştiu că noi doi nu ne putem oferi cadouri, dar vreau să ştii că, dacă aş putea, aş comanda toate tipurile de tricouri cu formaţii pe care le-aş găsi pe internet Chiar dacă înseamnă să pierd respectul muzicienilor de pretutindeni (fiindcă sunt sigur că aşa funcţionează, Jacques). Sau am putea merge la un spectacol live. Vreau să zic, nu prea ştiu eu mare lucru despre muzică, dar

bănuiesc că ar fi amuzant în compania ta. Poate într-o bună zi.

Mă bucur că ştiu cum să-ţi distrag atenţia. Altminteri, n-ar fi corect

— Blue[16]

[16] Cea mai mare organizaţie din SUA pentru părinţi, familii, prieteni şi aliaţi ai persoanelor LGBTQ.

E joi, sunt la ora de istorie şi se pare că domnişoara Dillinger tocmai mi-a pus o întrebare, întrucât toţi colegii se uită la mine de parcă le datorez ceva. Aşa că acum mă îmbujorez şi încerc să născocesc o vrăjeală ca să scap basma curată, dar, dacă e să ne luăm după încruntarea autoritară specifică profesorilor, nu cred că fac o treabă prea bună.

Vreau să zic, când te gândeşti la asta, e un pic cam naşpa că profesorii cred că îţi pot dicta ce anume să gândeşti. Nu e suficient să stai cuminte în bancă şi să-i laşi să predea. E ca şi când ei sunt de părere că au dreptul să-ţi controleze mintea.

Nu vreau să mă gândesc la Războiul din 1812. Nu vreau să ştiu ce dracu' i-a impresionat atât de tare pe adunătura aia afurisită de marinari.

Ceea ce vreau e să stau aici şi să mă gândesc la Blue. Cred că încep să devin un pic obsedat de el. Pe de-o parte, are tot timpul grijă să nu-mi ofere detalii despre el – iar apoi se întoarce la o sută optzeci de grade şi-mi povesteşte tot felul de lucruri personale, pe care, dacă aş vrea, le-aş putea folosi pentru a-i afla identitatea. Şi vreau s-o fac. Dar, de asemenea, nu vreau. Toată treaba asta e foarte derutantă. El e derutant.

— Simon!

Abby mă loveşte întruna de la spate.

— Am nevoie de un pix.

Îi întind unul şi ea îmi mulţumeşte în şoaptă. Mă uit prin jur şi văd că toată lumea scrie. Domnişoara Dillinger a trecut pe tablă o adresă de internet. Nu ştiu pentru ce naiba e, dar bănuiesc că voi afla când am s-o accesez. O copiez pe marginea notiţelor mele, iar apoi o încercuiesc în zigzaguri, ca într-o bulă de dialog din revistele de benzi desenate.

Încă mi-a rămas gândul la faptul că părinţii lui Blue sunt religioşi. Ca să fiu sincer, mă simt ca un imbecil, deoarece practic sunt cea mai blasfematoare persoană din lume. Nici măcar nu ştiu cum să nu iau numele Domnului în derâdere. Dar poate că nu e mare scofală pentru el. El fiind Blue, nu Domnul. Vreau să zic, Blue încă îmi scrie, aşa că cel mai probabil nu s-a simţit chiar atât de jignit.

Domnişoara Dillinger ne dă pauză, dar nu e tipul acela de pauză unde poţi ieşi, aşa că rămân în bancă şi privesc în gol. Abby vine la mine, se lasă pe vine şi îşi lipeşte bărbia pe banca mea.

— Hei! Ce-i cu tine azi?

— Despre ce vorbeşti?

— Eşti căzut pe gânduri.

Cu coada ochiului, îl văd pe Martin păşind peste scaunul unui coleg pentru a ni se alătura. De fiecare dată. Vă jur!

— Care-i treaba, copii?

— Ha-ha! face Abby. Tricoul tău e haios!

Martin poartă un tricou pe care scrie talk nerdy to me[17].

— Mergeţi azi la repetiţii?

— Ah, acum a devenit opţional? întreb eu pe un ton ironic.

Iar apoi fac chestia asta pe care am văzut-o la Leah, unde privesc chiorâş, cu capul într-o parte. E mult mai subtil decât să-ţi dai ochii peste cap. Mult mai eficient.

---

[17] în traducere aproximativă: „Vorbeşte-mi tocilar”, un calambur al expresiei Talk Dirty to Me („Vorbeşte-mi murdar”).

Martin se uită lung la mine.

— Da, mergem, răspunde Abby după o clipă.

— Da. Spier, zice Martin deodată, voiam să vorbesc cu tine.

Obrajii i-au devenit roz şi la baza gâtului i se întinde o pată roşie.

— M-am tot gândit la asta. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu frate-meu. Cred că voi aveţi multe în comun.

Obrajii îmi iau foc şi simt iar acea furnicătură afurisită în dosul ochilor. Tipul ăsta mă ameninţă din nou.

— Ce drăguţ! face Abby, privind când la mine, când la Martin.

— O, e adorabil, zic eu.

Îl pironesc cu privirea pe Martin, dar îşi întoarce capul repede, părând nefericit. Pe bune? Ticălosul ăsta merită să se simtă nefericit.

— Da, bine.

Martin mişcă din picioare, privind în continuare peste umăr, fără vreo direcţie anume.

— Am să…

Am să vorbesc despre orientarea ta sexuala ca şi cum ar fi treaba mea, *Simon*. *Am să spun întregii şcoli*, *chiar aici*, *chiar acum*, *fiindcă sunt un măgar şi ţin cu tot dinadinsul să-ţi distrug viaţa*.

— Hei, aşteptaţi, mă grăbesc eu să spun. Ştiu că vine pe nepusă masă, dar mă gândeam – ce-aţi zice să mergem mâine, după ore, la Waffle House? V-aş putea verifica dacă aţi învăţat bine replicile din scenariu.

Mă urăsc. Mă urăsc.

— Vreau să zic, dacă nu puteţi…

— O, Doamne, vorbeşti serios, Simon? Ar fi super! Mâine după ore, bine? Cred c-aş putea s-o conving pe mama să-mi dea maşina ei.

Abby zâmbeşte şi mă ciupeşte uşor de obraz.

— Da, mulţumim, Simon, spun Martin liniştit. Ar fi minunat.

— Perfect, zic eu.

Chiar fac asta. Îl las pe Martin să mă şantajeze. Nici măcar nu ştiu cum mă simt. Dezgustat de persoana mea. Uşurat.

— Simon, pe bune, eşti extraordinar, zice Abby.

Nu sunt. Deloc.

Iar acum e vineri seară şi sunt la a doua farfurie de crochete de cartofi, iar Martin îi pune întruna întrebări lui Abby. Cred că ăsta e felul lui de a flirta.

A

— Îţi plac gofrele?

— Îmi plac gofrele, răspunde ea. De asta le-am şi comandat.

— O, face el, şi urmează o mulţime de mişcări din cap frenetice şi inutile, de zici că e un Muppet.

Ei doi stau unul lângă altul, iar eu stau faţă în faţă cu ei, şi am reuşit să obţinem separeul din spate, aproape de baie, unde nu te deranjează nimeni. Nu e deloc aglomerat pentru o seară de vineri. În separeul din spatele nostru se află un cuplu de vârstă mijlocie, care par a fi scoşi din sărite, doi hipsteri la tejghea şi câteva fete în uniformă de şcoală privată mâncând friganele.

— Nu sunteţi din Washington?

— Ba da.

— Mişto. Din ce parte?

— Takoma Park, zice ea. Cunoşti Washingtonul?

— Nu prea. Fratele meu e în clasa a zecea la Georgetown, zice Martin.

Martin şi afurisitul de frate-său.

Simon, eşti bine? întreabă Abby. Bea nişte apă!

Nu mă pot opri din tuşit. Iar acum Martin îmi oferă paharul lui de apă. Îl împinge spre mine. Martin poate să mă pupe în fiind. Pe bune. De parcă ar fi tot timpul atât de calm şi de adunat.

Se întoarce spre Abby.

— Deci, locuieşti cu mama ta?

Abby încuviinţează.

— Şi tatăl tău? întreabă el.

— A rămas în Washington.

— Ah, îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, zice Abby, râzând. Dacă tatăl meu ar trăi în Atlanta, n-aş mai ieşi cu voi acum.

— O, e chiar atât de strict? întreabă Martin.

— Dap, zice ea, după care îşi mută privirea spre mine. Ce zici, începem cu actul doi?

Martin cască şi se întinde într-o manieră ciudată, verticală, şi îl urmăresc cum încearcă să-şi lase braţul lângă al lui Abby pe masă. Abby îşi retrage mâna imediat şi se scarpină pe umăr.

Vreau să zic, e cam îngrozitor să priveşti aşa ceva. Îngrozitor şi fascinant.

Trecem prin scenă. Apropo de dezastre. Eu nu am un rol în care să vorbesc, aşa că n-ar trebui să-i judec. Şi ştiu că se străduiesc. Dar trebuie să ne oprim la fiecare rând şi deja devine ridicol.

— A fost luat, zice Abby, acoperindu-şi scenariul cu o mână.

Dau din cap spre ea.

— A fost luat cu o…

Abby închide ochii strâns.

— Cu o… diligenţă?

— Corect.

Deschide ochii şi văd că rosteşte ceva pe muteşte. *Diligenţă*. *Diligentă*. *Diligenţă*.

Martin priveşte în gol, frecându-şi articulaţia degetului de obraz. Are articulaţii extrem de proeminente. Totul e proeminent la el: ochi imenşi, nas lung, buze cărnoase. E obositor să-l priveşti.

— Martin.

— Scuze. E rândul meu?

— Dodger tocmai a spus c-a fost luat cu diligenţă.

— O diligenţă? Care diligenţă? Unde?

Aproape. Niciodată perfect. Aproape întotdeauna. Luăm scena de la capăt. Şi gândesc: e vineri seară. Teoretic, aş putea să mă îmbăt. Aş putea fi la un concert.

Aş putea fi la un concert cu Blue.

Dar, în schimb, sunt aici, repetând cum Oliver e luat cu diligenţă. Din nou şi din nou şi din nou.

— N-am să învăţ niciodată asta, zice Abby.

— Nu avem la dispoziţie vacanţa de Crăciun? întreabă Martin.

— Da, bine. Taylor a memorat deja tot scenariul.

Abby şi Martin au ambii roluri importante în piesa de teatru, dartaylor e personajul principal. Adică, piesa e *Oliver*! Iartaylor îl joacă pe Oliver.

— Dar se zvoneşte că Taylor are memorie fotografică, zice Martin.

Abby surâde.

— Şi un metabolism rapid, adaug eu.

— Şi bronz natural, zice Martin. Ea nu stă niciodată la soare. S-a născut bronzată.

— Da, Taylor şi bronzul ei, protestează Abby în glumă. Sunt atât de geloasă!

Eu şi Martin izbucnim în hohote de râs, deoarece Abby câştigă clar la categoria melanină.

Ar fi ciudat dacă aş comanda încă o gofră? întreabă Martin.

Ar fi ciudat dacă n-ai face-o, zic eu.

Chiar nu înfeleg ce se întâmplă. Cred că începe să-mi fie drag.

DE LA* hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA 6 decembrie la 6:19 PM SUBIECT: Recunoaşterea Orientării Sexuale

Ai făcut-o, ai făcut-o, ai făcut-o?

— Jacques

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com

CĂTRE* hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA* 6 decembrie la 10:21 PM

SUBIECT: Re: Recunoaşterea Orientării Sexuale

Bine. N-aş putea spune cu exactitate c-am făcut-o.

Am ajuns în acel punct, iar tatăl meu pregătise totul pentru Hanuka sărbătorită la hotel: sfeşnicul menorah, cadourile ambalate şi stivuite pe noptieră şi o farfurie de /otice[18], alături de două pahare de lapte cu cacao (e musai ca tata să bea lapte cu cacao când mănâncă toate chestiile alea prăjite). În fine, arăta ca şi când se străduise să pregătească totul, aşa că a fost oarecum drăguţ. Aveam un mare gol 7n stomac, fiindcă eu chiar plănuiam să-i spun. Dar n-am vrut s-o fac pe nepusă masă, aşa că m-am gândit să-i spun după ce terminam de desfăcut cadourile.

[18] Turtiţe din cartofi, preparat tradiţional evreiesc.

Ştii poveştile alea când oamenii îşi recunosc orientarea sexuală în faţa părinţilor şi ei spun că într-un fel ştiau? Da, tatăl meu nu va spune asta. Sunt absolut sigur că habar nu are că sunt gay, fiindcă n-o să-ţi vină să crezi ce carte a ales să-mi dăruiască. *Povestea vieţii mele* de Casanova (sau, cum ai spune tu, de „afurisitul" de Casanova).

Privind în urmă, acela ar fi fost momentul prielnic să-i ofer un indiciu. Poate c-ar fi trebuit să-i cer s-o schimbe cu ceva de Oscar Wilde. Nu ştiu, Jacques. Cred că m-a luat prin surprindere. Însă acum cred că tot răul e spre bine, deoarece, într-un fel, cred că i-aş fi rănit sentimentele mamei mele dacă i-aş fi spus lui primul. E un pic cam complicat când părinţii tăi sunt divorţaţi. E copleşitor.

În orice caz, noul meu plan e să-i spun mai întâi mamei. Nu mâine, fiindcă mâine e duminică şi cred că n-ar fi o idee bună să-i spun asta imediat după slujba de la biserică.

De ce oare e mai uşor să vorbesc cu tine despre astfel de lucruri?

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com
CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com
DATA 7 decembrie la 4:46 PM
SUBIECT: Re: Recunoaşterea Orientării Sexuale

Blue,

Nu pot să cred că tatăl tău ţi-a cumpărat o carte de afurisitul de Casanova. Tocmai când credeai că părinţii tăi n-ar putea fi mai neştiutori de-atât, corect? Nu e de mirare că n-ai putut să-i spui atunci. Îmi pare rău, Blue. Ştiu că erai oarecum încântat de perspectiva de-a o face. Sau poate că ţi-era doar greaţă şi prin urmare îmi pare rău că ţi-a fost greaţă degeaba. Nici măcar nu vreau să ştiu de câtă diplomaţie e nevoie pentru a-ţi recunoaşte orientarea sexuală în faţa unor părinţi divorţaţi. Planul meu era să-mi chem părinţii în camera de zi la un moment dat şi să termin cu asta dintr-o lovitură. Dar nu prea poţi să faci asta, nu-i aşa? Mă doare sufletul pentru tine, Blue. Mi-aş dori să nu trebuiască să ai de-a face cu această situaţie îngrozitoare.

Cât despre de ce e mai uşor să vorbeşti cu mine despre astfel de lucruri – poate că e datorită faptului că sunt atât de simpatic şi că scriu atât de corect gramatical? Şi chiar crezi că scriu corect? Fiindcă domnul Wise spune că am o problemă cu propoziţiile subordonate.

— Jacques

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com

CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA: 9 decembrie la 4:52 PM

SUBIECT: Re: Recunoaşterea Orientării Sexuale

Jacques,

Ca să ştii şi tu, faptul că eşti simpatic nu e motivul pentru care mi-e uşor să vorbesc cu tine, deoarece ar trebui să fie taman opusul. În viaţa reală, eu tac mâlc în jurul băieţilor simpatici. Pur şi simplu înlemnesc. E ceva ce nu pot controla. Dar ştiu că adevăratul motiv pentru care m-ai întrebat e fiindcă voiai să mă auzi din nou spunându-ţi că eşti simpatic. Eşti simpatic, Jacques. Şi presupun că tu chiar ai o chestie cu propoziţiile subordonate, dar, oarecum, ador asta.

Aşadar, nu sunt sigur că intenţionai să-mi divulgi numele profesorului tău de engleză. Jacques, îmi laşi o mulţime de indicii. Uneori mă întreb dacă nu cumva laşi mai multe indicii decât ar trebui.

În orice caz, îţi mulţumesc că eşti acolo să mă asculţi. Îţi mulţumesc pentru tot A fost un weekend tare ciudat şi ireal, dar faptul că am vorbit cu tine despre asta m-a făcut să mă simt mult mai bine.

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 10 decembrie la 7:11 PM

SUBIECT: Re: Recunoaşterea Orientării Sexuale

Blue, îhh… da. Chiar mi-a scăpat numele domnului Wise. Cred că, dacă ai vrea, neatenţia mea te-ar putea ajuta să reduci numărul posibilităţilor. Mă simt oarecum ciudat în legătură cu asta. Scuze că sunt un idiot sadea.

Aşadar, care sunt tipii ăia care te fac să te simţi atât de agitat? Nu e cu putinţă să fie atât de simpatici. Ai face mai bine să nu adori propoziţiile LOR subordonate.

Ţine-mă la curent cu toate conversaţiile viitoare pe care le vei purta cu mama ta, bine?

— Jacques

Bănuiesc că am transformat asta într-un obicei. Să citim Dickens la Waffle House. În seara asta, Abby nu are maşina mamei ei, aşa că vine cu mine acasă după orele de vineri şi îşi aduce o geantă cu lucruri de noapte. Ştiu că probabil e nasol pentru Abby să locuiască atât de departe, dar ador când petrece noaptea la mine acasă.

Evident, ajungem înaintea lui Martin. În seara asta e mai aglomerat. Luăm o masă, dar e aproape de intrare, aşa că deja ne simţim de parcă am fi sub lumina reflectoarelor. Abby se aşază faţă în faţă cu mine şi trece imediat la treabă, construind o căsuţă din cutiuţe de gem şi pliculeţe de zahăr.

Martin dă buzna în incinta restaurantului şi, în decurs de şaizeci de secunde, îşi schimbă comanda de două ori, râgâie şi reuşeşte să dărâme casa lui Abby cu o împunsătură mult prea entuziastă.

— Off! Scuze. Scuze, zice el.

Abby îmi surâde.

— Şi mi-am uitat scenariul. Rahat!

Nu e în apele lui în seara asta.

— Poţi să te uiţi împreună cu mine, zice Abby, trăgându-se mai aproape de el.

Privirea de pe chipul lui Martin. Aproape că mă pufneşte râsul.

Trecem direct la actul doi, iar repetiţia nu e la fel de dezastruoasă pe cum era acum o săptămână. Cel puţin acum nu trebuie să-i atrag atenţia de fiecare dată că e rândul lui. Mintea mea începe să umble aiurea.

Mă gândesc la Blue – mereu la Blue –, fiindcă, zău aşa, mintea mea umblă numai într-o singură direcţie. Azi-dimineaţă am mai primit un e-mail de la el. În ultima vreme ne scriem aproape în fiecare zi şi e o nebunie de câte ori mă gândesc la el. Aproape că am rasolit un experiment la chimie azi, deoarece îi scriam un e-mail în minte lui Blue şi am uitat că turnam acid azotic.

E ciudat, deoarece înainte consideram e-mailurile lui Blue ceva extra, ceva ce se regăsea la marginea vieţii mele adevărate. Dar acum am senzaţia că asta e viaţa mea adevărată. Restul zilei mă simt de parcă aş pluti printr-un vis.

— O, Doamne, Marty! Nu, zice Abby, te rog, nu.

Deoarece, brusc, Martin îngenunchează în separeu, cu capul dat pe spate, apucându-se de piept şi cântând. Tocmai s-a apucat să interpreteze acel număr extraordinar din cel de-al doilea act al piesei de teatru. Vreau să zic, l-a întruchipat pe Fagin, cu tot cu voce-groasă, tremurată şi cu un accent uşor britanic. Şi-a intrat cu adevărat în rol şi trăieşte momentul.

Oamenii se uită gură-cască la noi. Iar eu am rămas fără cuvinte. Abby şi cu mine ne uităm unul la altul în cea mai împietrită şi mai incomodă tăcere care s-a produs vreodată.

Martin interpretează tot cântecul. Bănuiesc că a repetat ceva vreme. Iar apoi… nu glumesc! Se strecoară înapoi la locul lui, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, şi începe să-şi toarne sirop pe gofră.

— M-ai lăsat fără cuvinte, zice Abby, după care oftează şi îl îmbrăţişează.

Va jur, e ca un afurisit de personaj *anime*. Aproape ca pot să văd cum îi ţâşnesc inimioare din ochi. Se uită la mine

şi gura lui mare ca o banană pur şi simplu radiază. Nu pot să nu-i întorc zâmbetul rânjit.

Poate că e un şantajist. Dar, de asemenea, se prea poate să devină prietenul meu. Cine naiba ştie dacă aşa ceva e cu putinţă.

Sau poate că sunt doar entuziasmat. Nu ştiu cum să vă explic. Totul e amuzant. Martin e amuzant. Martin cântând la Waffle House e tare nostim.

Două ore mai târziu, ne luăm rămas-bun de la el în parcare şi Abby se suie pe locul din dreapta al maşinii mele. Cerul e întunecat şi limpede, iar noi tremurăm preţ de un minut în timp ce aşteptăm ca radiatorul să înceapă să dea căldură. Ies din parcare în marşarier şi intru pe Roswell Road.

— Cine cântă? întreabă Abby.

— Rilo Kiley.

— Nu-i cunosc, zice ea căscând.

Ascultăm compilaţia pe care mi-a dăruit-o Leah de ziua mea, care include trei cântece Rilo Kiley de pe primele lor două albume. Leah a făcut o pasiune pentru Jenny Lewis[19]. Nu ai cum să nu faci o pasiune pentru Jenny Lewis. Am cu douăzeci de ani mai puţin decât ea şi sunt sută la sută gay, dar da, m-aş săruta cu ea.

— Martin… în seara asta… zice Abby, clătinând din cap.

— Ce ciudăţenie de om.

— O ciudăţenie oarecum simpatică, zice ea.

Virez la dreapta spre Shady Creek Circle. Maşina s-a încălzit, străzile sunt aproape goale şi totul pare tihnit, confortabil şi sigur.

— Categoric simpatic, hotărăşte ea, cu toate că, din păcate nu e genul meu.

— Nici al meu, spun eu, iar Abby râde.

Simt un gol în stomac.

Ar trebui să-i spun pur şi simplu.

---

[19] Jennifer Diane Jenny" Lewis (n. 1976) este o cantautoare şi actriţă americană, fostă solistă şi chitaristă a formaţiei Rilo Kiley.

Blue îi va spune adevărul mamei lui în seara asta – cel puţin aşa e planul. Vor lua cina acasă şi el va avea grijă ca ea să bea vreo două pahare de vin. Iar apoi îşi va lua inima în dinţi şi-i va spune. Am emoţii pentru el. Poate că sunt şi un pic gelos.

Şi bănuiesc că faptul că îi va spune pare a fi într-un fel o pierdere. Cred că îmi plăcea să fiu singurul care ştia adevărul.

— Abby. Pot să-ţi spun ceva?

— Sigur, ce s-a întâmplat?

Muzica dispare undeva departe. Ne-am oprit la semafor şi aştept să facem stânga. Nu aud decât sunetul frenetic al semnalizării.

Cred că inima mea bate în acelaşi ritm cu ea.

— N-ai voie să spui nimănui, zic eu. Nimeni nu ştie.

Nu zice nimic, dar simt cum se întoarce spre mine. Şi-a ridicat picioarele pe scaun. Aşteaptă.

Nu plănui am s-o fac în seara asta.

— Deci. Chestia e că sunt gay.

E pentru prima oară când am rostit cu voce tare acele cuvinte. Stau cu mâinile pe volan, aşteptând să simt ceva extraordinar. Semaforul se face verde.

— Oh, face Abby.

Urmează o pauză lungă, încărcată.

Virez la stânga.

— Simon, opreşte!

Pe dreapta urmează o mică patiserie şi trag pe aleea de acces. E închisă. Opresc maşina.

— Îţi tremură mâinile, observă Abby pe un ton liniştit.

Apoi îmi trage braţul mai aproape, îmi ridică mâneca şi îmi cuprinde mâna cu ambele palme. Stă turceşte pe scaun şi se întoarce cu totul spre mine. De-abia o pot privi în ochi.

— Asta e prima oară când i-ai spus cuiva? întreabă ea după câteva clipe.

Încuviinţez.

— Uau!

O aud trăgând aer în piept.

— Simon, sunt absolut onorată.

Mă las pe spătar, oftez şi îmi întorc corpul spre ea. Simt că centura mă sufocă. Îmi retrag mâna dintre palmele lui Abby pentru a o desface. Apoi i-o ofer din nou, iar ea îşi întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Eşti surprinsă? întreb.

— Nu.

Se uită fix la mine. Luminaţi doar de stâlpii stradali, ochii lui Abby sunt aproape numai pupile, mărginiţi de un cerc maroniu subţire.

— Ştiai?

— Nu, deloc.

— Dar nu eşti surprinsă.

— Vrei să fiu surprinsă? întreabă ea pe un ton agitat.

— Nu ştiu, spun eu.

Abby mă strânge de mână.

Mă întreb cum decurge seara pentru Blue. Mă întreb dacă Blue simte aceiaşi fluturi în stomac pe care îi simt şi eu acum. De fapt, probabil că el simte mai mult decât fluturi în stomac. Probabil că are o senzaţie de greaţă atât de acută, încât de-abia poate rosti cuvintele.

Blue al meu.

E ciudat. Aproape că am senzaţia că am făcut asta pentru el.

— Ce-ai de gând să faci? întreabă Abby. O să le spui oamenilor?

Tac *preţ* de *o clipă*.

— Nu Etiu, *spun eu*.

Nu prea m-am *gândit la asta*.

— Vreau *să zic*, *la* un *moment dat o* voi face

— OK, *păi*, *te iubesc*, *zice ea*.

Mă strânge de obraz. *Şi mergem acasă*.

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 13 decembrie la 12:09 AM SUBIECT: zis şi făcut

Jacques, am făcut-o. L-am spus. Aproape că nu-mi vine să cred. Încă mă simt entuziasmat şi agitat, de parcă n-aş fi eu. Nu cred c-am să pot dormi la noapte.

Cred c-a primit vestea destul de bine. Nu l-a adus deloc în discuţie pe Iisus. A fost destul de calmă în legătură cu toată treaba. Uneori uit că mama mea poate fi foarte înţeleaptă şi analitică (e de meserie epidemiolog). Îşi face griji mai degrabă ca eu să înţeleg importanţa de a Face Sex Protejat De Fiecare Dată, Inclusiv Oral. Nu, nu glumesc. Nu m-a crezut când i-am spus că nu sunt activ din punct de vedere sexual. Aşadar, bănuiesc c-ar trebui s-o iau ca pe un compliment în orice caz, doresc să-ţi mulţumesc. Jacques, nu ţi-am mai spus niciodată asta, dar ar trebui să ştii că tu ai fost motivul pentru care eu am putut s-o fac. Nu eram sigur că voi avea curajul necesar. E oarecum incredibil. Simt ca şi cum un zid s-a năruit şi nu ştiu de ce, şi nu ştiu ce se va întâmpla. Ştiu doar că tu eşti motivul. Aşadar, îţi mulţumesc pentru asta.

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 13 decembrie la 11:54 AM

SUBIECT: Re: zis şi făcut

Blue,

Taci. Sunt al naibii de mândru de tine. Dacă aş putea, în acest moment te-aş îmbrăţişa.

Uau, deci între Doamna De Fiecare Dată Inclusiv Oral şi Domnul Hai să Citim Despre Afurisitul De Casanova, părinţii tăi sunt extrem de implicaţi în viaţa ta sexuală. Părinţii trebuie să înceteze să fie atât de stânjenitoritotuşi, trebuie să-ţi spun că n-ar trebui să te gândeşti la sex dacă nu e cu o persoană mişto. Cineva care e atât de şmecher, încât copiii dementi din cartierul său nici măcar nu se GÂNDESC să se pişe pe veranda lui. Cineva care are o oareşce problemă cu propoziţiile subordonate şi care oferă din greşeală indicii despre propria-i persoană. Dap.

Aşadar, Blue, trebuie să-ţi spun că m-ai inspirat Aseară am avut şi eu parte de o Recunoaştere a Orientării Sexuale. Nu faţă de părinţii mei. Dar i-am spus uneia dintre cele mai bune prietene ale mele, cu toate că nu plănuiam s-o fac, şi a fost incomod, ciudat şi oarecum drăguţ. Mă simt în mare parte uşurat şi un pic stânjenit deoarece am impresia că i-am acordat acestui lucru mai multă importanţă decât meritatotuşi, e amuzant într-un fel, mă simt de parcă am traversat un soi de hotar, iar acum mă aflu pe partea cealaltă şi-mi dau seama că nu-l pot traversa înapoi. Cred că e o senzaţie pozitivă sau cel puţin una încântătoare. Dar nu sunt sigur. Are noimă ce spun?

Dar toată treaba asta cu zidurile care se năruie? Nu cred că merit atâta recunoştinţă. Blue, tu eşti eroul acestei seri. Ţi-ai doborât singur propriul zid. Poate că şi pe al meu.

— Jacques

DE LA bluegreen 181 @gmail.com

CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA: 14 decembrie la 12:12 PM

SUBIECT: Re: zis şi făcut

Jacques,

Nici măcar nu ştiu ce să spun. Şi eu sunt mândru de tine. Asta e un moment important pentru noi, nu-i aşa? Bănuiesc că e tipul acela de lucru pe care ni-l vom aminti pentru tot restul vieţii.

Ştiu exact la ce te referi cu traversarea acelui hotar. Cred ca ăsta e acel tip de proces care merge într-o singură direcţie. În clipa în care ţi*ai recunoscut orientarea sexuală, nu mai poţi da înapoi. E un pic înspăimântător, nu-i aşa? Ştiu că suntem extrem de norocoşi că ne putem recunoaşte orientarea sexuală acum şi nu în urmă cu douăzeci de ani, dar asta nu înseamnă că nu rămâne în continuare un pas incert E mai uşor decât credeam, dar, în acelaşi timp, e mult mai dificil.

Nu-ţi face griji, Jacques. Nu mă gândesc să fac sex decât cu persoanele care de Ziua îndrăgostiţilor se ascund în baie de prietenele lor din clasa a opta, mănâncă munţi de Oreo şi ascultă cântece deprimante şi minunate, dar nu poartă niciodată tricouri cu formaţii.

Cred că partenerul meu ideal posedă nişte caracteristici foarte specifice.

(Nu glumesc.)

— Blue

Trebuie să-l cunosc.

Nu cred c-o mai pot duce aşa. Nu-mi pasă dacă distrug totul. Mai am un pic şi îmi dau limbi cu ecranul laptopului.

Blue Blue Blue Blue Blue Blue Blue.

Zău aşa, mă simt de parcă sunt pe cale să explodez.

Petrec întreaga zi la şcoală cu un gol în stomac şi e absolut inutil, deoarece nu sunt ataşat de niciun lucru adevărat. Deoarece, zău aşa, sunt doar nişte cuvinte pe ecran. Nici măcar nu-i ştiu afurisitul de nume.

Cred că sunt un pic îndrăgostit de el.

Pe toată durata repetiţiei, mă holbez la Cal Price, sperând c-o s-o dea în bară într-un fel sau altul şi-o să-mi ofere un soi de indiciu. Ceva. Orice. Scoate o carte şi ochii îmi zboară direct către numele autorului de pe copertă. Deoarece poate că acea carte e scrisă de afurisitul de Casanova, iar eu nu cunosc decât o persoană care deţine o carte scrisă de afurisitul de Casanova.

Dar e *Fahrenheit 451*. Probabil ceva de citit pentru ora de engleză.

Vreau să zic, cum arată o persoană ale cărei ziduri se năruie?

Pe bune, o mulţime de oameni au azi probleme să se concentreze, întrucât toţi sunt obsedaţi de un tip din clasa

a zecea care s-a furişat în laboratorul de chimie şi a rămas cu „jucăria” înţepenită într-un pahar gradat. Nu ştiu care-i faza. Se pare că cineva a postat totul pe Tumbir. Dar bănuiesc că domnişoara Albright s-a săturat să audă de păţania asta, aşa că ne dă drumul mai devreme.

Ceea ce înseamnă că atunci când trag pe aleea din faţa casei, afară e încă lumină. Bieber aproape că plânge de bucurie când mă vede. Se pare că sunt primul care a ajuns acasă. Aş vrea într-un fel să ştiu unde e Nora. Ca să fiu sincer, faptul că a ieşit e al naibii de neobişnuit.

Nu am deloc astâmpăr. Nici să mănânc nu vreau. Nici măcar Oreo. Nu pot să stau locului. Îi trimit un mesaj lui Nick ca să văd ce face, cu toate că ştiu că e băgat în vreun joc video la subsol, deoarece asta face mereu după-amiezile până ce începe antrena-A

mentul la fotbal. Îmi răspunde că Leah e pe drum spre el. Aşa că îi pun lesa lui Bieber şi încui uşa în urma noastră.

Leah trage pe alee exact când ajungem acolo. Îşi coboară geamul şi îl strigă pe Bieber, care, evident, se desprinde de mine pentru a sări pe maşina ei.

— Salut, frumosule! îl întâmpină ea.

Stă sprijinit cu labele de portiera ei şi îi trage o singură limbă politicoasă.

— Ai terminat repetiţiile? întreabă ea în timp ce ocolim casa pentru a ajunge la uşa de la subsol a lui Nick.

— Da.

Răsucesc mânerul şi deschid uşa.

— Bieber. NU! Vino!

Zici că parcă n-a mai văzut niciodată în viaţa lui o veveriţă. Sfinte Dumnezeule!

— Iisuse! Deci, ce, e două ore pe zi, trei zile pe săptămână?

— Patru zile pe săptămână acum, spun eu. În fiecare zi, mai puţin vinerea. Iar sâmbăta asta vom avea o repetiţie de dimineaţă până seara.

— Uau, face ea.

Nick închide televizorul când intrăm.

— Jucai *Assassiris Creed*? întreabă Leah, dând din cap spre ecranul negru.

— Dap, răspunde Nick.

— Super! exclamă ea.

Iar eu ridic din umeri. Nu dau doi bani pe jocurile video.

Mă întind pe mochetă lângă Bieber, care stă pe spate şi arată ridicol cu gingiile la vedere. Nick şi Leah sfârşesc prin a vorbi despre *Doctor fvho*[20], iar Leah se instalează în scaunul din faţa televizorului, trăgându-se de tivul franjurat al jeanşilor ei. Obrajii îi devin uşor rozalii îndărătul pistruilor în timp ce susţine un argument şi devine tot mai animată. Ambii sunt absorbiţi în filosofia călătoriei în timp. Aşa că închid ochii şi mă gândesc la Blue.

Bine. Recunosc. Am făcut o pasiune. Dar nu e ca şi când am făcut o pasiune pentru un muzician oarecare sau un actor sau afurisitul de Harry Potter. Asta e o chestie serioasă. Trebuie să fie. Aproape că mă mistuie.

Vreau să zic, stau aici, întins pe mocheta de la subsolul lui Nick, situl atâtor transformări Power Rangers şi al luptelor cu săbii de lumină şi al paharelor de suc vărsate – şi tot ce-mi doresc în acest moment e să primesc următorul e-mail de la Blue. Iar Nick şi Leah încă vorbesc despre afurisitul de TARDIS[21]. Habar nu au. Ei nici măcar nu ştiu că sunt gay.

Şi nu ştiu cum să fac asta. De când i-am spus lui Abby vineri, m-am gândit oarecum că va fi uşor să le spun lui Leah şi lui Nick.

Mă rog, să zicem *mai uşor*, acum că gura mea s-a obişnuit cu acele cuvinte.

Nu e mai uşor. E imposibil. Deoarece, cu toate că mă simt de parcă o cunosc pe Abby dintotdeauna, eu am făcut cunoştinţă cu ea în urmă cu patru luni. Şi bănuiesc că nu a avut suficient timp la dispoziţie ca să-şi formeze anumite păreri despre mine. Dar cu Leah mă ştiu din clasa a şasea,

---

[20] Serial SF britanic, produs de BBC începând cu 1963.

[21] Navală spaţială şi maşină a timpului din serialul Doctor Who, care seamănă la exterior cu o cabină de poliţie.

iar cu Nick de când aveam patru ani. Cum să le spun că sunt gay? E ceva mult prea delicat. Aproape insurmontabil. Nu ştiu cum să le spun aşa ceva şi apoi să mă simt ca fiind acelaşi Simon. Fiindcă dacă Leah şi Nick nu mă recunosc, nici eu n-am să mă mai recunosc.

Îmi vibrează telefonul. Mesaj de la Găoaza Maimuţei: *hei ce zici de o altă ieşire la Waffle Home zilele astea*?

Îl ignor.

Îmi displace să mă simt atât de îndepărtat de Nick şi Leah. Nu e ca şi când aş tăinui o pasiune normală, fiindcă noi oricum nu vorbim niciodată despre pasiunile noastre şi asta funcţionează de minune. Chiar şi pasiunea pe care Leah a făcut-o pentru Nick. O văd, şi sunt convins că şi Nick o vede, dar există o înţelegere tacită că nu vom vorbi niciodată despre ea.

Nu ştiu de ce chestia cu homosexualitatea nu poate fi aşa. Nu ştiu de ce faptul că o ascund de ei mă face să mă simt de parcă aş duce o viaţă secretă.

Telefonul îmi vibrează din nou şi văd că mă sună tata. Ceea ce probabil înseamnă că cina e gata.

Urăsc că mă simt atât de uşurat.

Chiar am de gând să le spun la un moment dat lui Nick şi lui Leah.

Îmi petrec prima sâmbătă a vacanţei de Crăciun la şcoală. Toată lumea se află pe scenă, în cerc, îmbrăcaţi în pijama, mâncând gogoşi şi bând cafea din pahare de carton. Doar că eu stau lângă Abby, la marginea scenei. Picioarele îmi atârnă peste fosa orchestrei, iar picioarele ei stau în poala mea.

Degetele îmi sunt lipicioase de la zahărul pudră. Mă simt atât de departe. Privesc fix spre cărămizi. Câteva dintre cărămizile peretelui din spate al amfiteatrului au o nuanţă mai închisă, aproape maronie, şi formează o spirală dublă. Designul pare extrem de întâmplător. Şi, în acelaşi timp, curios de intenţionat.

Spiralele duble sunt interesante. Acid dezoxiribonucleic. Am să mă gândesc la asta.

Să fac eforturi să nu mă gândesc la ceva anume e ca şi când aş juca o afurisită de partidă de Loveşte Cârtiţa. De fiecare dată când alungi un gând, un altul îşi face apariţia rapid.

Bănuiesc că există două cârtiţe. Una e faptul că săptămâna asta, după repetiţii, am ieşit trei zile cu Nick şi Leah, ceea ce înseamnă trei ocazii de-a le spune că sunt gay. De trei ori m-am panicat şi am dat înapoi. Iar apoi e Blue, cu gramatica lui perfectă, care habar nu are de câte ori îmi verific e-mailurile înainte să i le trimit. Blue, care e atât de rezervat, şi totuşi, uneori, surprinzător de cochet. Care se gândeşte la sex, şi se gândeşte să-l facă cu mine.

Dar, ştiţi voi: spirale duble. Răsucitele şi întortocheatele spirale duble.

Martin intră pe uşile din spatele amfiteatrului. Poartă o cămaşă de noapte lungă şi demodată şi are bigudiuri.

— Oh. Uau. El chiar… OK.

Abby dă din cap, rânjind spre Martin, care face o piruetă şi se împiedică imediat de cămaşa lui de noapte. Dar reuşeşte să se stabilizeze de braţele unui fotoliu şi arborează un zâmbet triumfător. Ăsta-i Martin. La el, totul e un spectacol.

Domnişoara Albright se alătură cercului de pe scenă şi face prezenţa. Eu şi Abby ne apropiem de grup. Eu ajung să stau lângă Martin şi îi ofer un zâmbet. El îmi trage un pumn prietenesc în braţ, dar priveşte drept înainte, precum un tată la antrenamentele de baseball. Un tată care se îmbracă la fel ca bunica mea.

— Aşadar, gaşca mea în pijamale, uitaţi care e planul, ne anunţă domnişoara Albright. Dimineaţa asta vom încerca să finalizăm momentele muzicale. Mai întâi ne ocupăm de cele în cor, iar apoi ne organizăm în grupuri mai mici. Luăm o pauză de pizza la prânz, iar după aceea facem o repetiţie cap-coadă.

Peste umăr, îl văd pe Cal cocoţat pe un podium, scriind ceva pe marginea scenariului său.

— Întrebări? zice ea.

— Pentru cei care ştim scenariul pe de rost, mai trebuie să le cărăm după noi pentru a lua notiţe? întreabă Taylor, astfel încât toată lumea să ştie că şi-a memorat replicile.

— În dimineaţa asta, da. După-amiază, nu. Vom trece prin notiţe după ce terminăm. Aş vrea să repetăm ambele acte fără să ne oprim. Evident, va fi o harababură, dar nu e nicio problemă, spune ea căscând. Bine, deci. Luăm o pauză, după care trecem la „Food, Glorious Food”.

Mă ridic şi, înainte să mă răzgândesc, mă duc şi mă aşez lângă

A

Cal pe podium. Îl înghiontesc în genunchi.

— Faine buline, zic eu.

El zâmbeşte.

— Faini labradori.

Vreau să zic, e drăguţ, aşa c-am să ignor ce-a spus, însă câinii de pe pantalonii mei sunt clar golden retrieveri.

Arunc o privire pe scenariul lui.

— Ce desenezi?

— A, asta? Nu ştiu, zice el.

Îşi dă bretonul la o parte şi se îmbujorează, şi o, Doamne, e de-a dreptul adorabil.

Nu ştiam că desenezi.

Un pic.

Ridică din umeri şi înclină biblioraftul spre mine.

Are un stil de a desena care e tot numai mişcări şi unghiuri ascuţite şi linii groase. Nu e rău. Desenele lui Leah sunt mai bune. Dar nu prea contează, întrucât lucrul cel mai important e că desenul lui Cal înfăţişează un supererou.

Vreau să zic, *un supererou*. Inima aproape că mi se opreşte în loc. Blue adoră supereroii.

Blue.

Alunec un centimetru mai aproape, astfel încât picioarele noastre să se atingă un pic.

Nu sunt sigur dacă a observat.

Nu ştiu de ce azi sunt atât de curajos.

Sunt 99,9 la sută sigur că Blue e Cal. Dar există acea minimă posibilitate ca el să nu fie. Din cine ştie ce motiv, nu îndrăznesc să-l întreb.

Aşa că, în schimb, întreb:

— Cum e cafeaua?

— Destul de bună, Simon. Destul de bună.

Ridic privirea şi observ că Abby mă urmăreşte cu mare interes. O fulger cu privirea, iar ea se uită în altă parte, dar are un mic zâmbet atotcunoscător care pur şi simplu mă omoară.

Domnişoara Albright ne trimite pe câţiva dintre noi în sala de muzică şi îl pune pe Cal să se ocupe de grup. Una peste alta, e o situaţie perfectă.

Pentru a ajunge acolo, trebuie să străbatem un drum lung, trecând pe lângă sălile de matematică şi ştiinţă şi coborând pe scara din spate. Totul e întunecat şi tenebros şi minunat într-o zi de sâmbătă. Şcoala e complet pustie. Sala de muzică e vârâtă la capătul holului de jos, pe o suprafaţă puţin înălţată. Cândva am fost la cor, aşa că am petrecut ceva timp aici. Nu s-a schimbat deloc. Am impresia că nu s-a schimbat de mai bine de douăzeci de ani.

Există trei şiruri de scaune pe podiumuri încastrate în pereţii sălii de clasă, care formează un hexagon fără o latură. În mijlocul acelei încăperi se află o pianină. Pe partea din faţă are lipit un anunţ laminat, care ne aduce aminte să adoptăm o poziţie dreaptă. Cal se aşază pe marginea băncuţei de la pian, întinzându-şi braţul la ceafă.

— Deci. Ăăă, poate c-am putea începe cu”Consider Yourself” sau „Pick a Pocket or Two”, spune el, frecându-şi piciorul de băncuţa pianinei.

Pare atât de pierdut. Martin încearcă să transfere unul dintre bigudiuri în coada de cal a lui Abby şi ea îl împunge în stomac cu un beţişor de tobă, iar câţiva colegi şi-au scos chitarele şi au început să cânte tot felul de melodii pop.

Nimeni nu îl ascultă pe Cal în afară de mine. Ei bine, şi de Taylor.

— Vrei să mutăm stativele astea? îl întreb eu.

— Ăăă, da. Ar fi super, zice el. Vă mulţumesc.

Pe unul dintre stative se află o coală de hârtie care îmi atrage atenţia – portocaliu fosforescent, pe care e notat cu markerul cuvântul „REPERTORIU”. Dedesubt se află o listă de cântece – melodii faine, clasice, de genul „Somebody to Love” şi „Billie Jean”.

— Ce-i aia? întreabă Taylor.

Ridic din umeri, întinzându-i-o.

— Nu cred că asta ar trebui să se afle aici, zice ea, aruncând-o.

Fireşte că asta e părerea ei. Taylor e duşmanul tuturor lucrurilor faine.

Cal are laptopul domnişoarei Albright, care conţine negativele cântate la pian ale tuturor cântecelor din musical. Chit că îmi displace s-o recunosc, Taylor are fără doar şi poate cea mai bună voce din şcoală, imediat după Nick, iar Abby e o dansatoare atât de bună, încât poate duce de una singură tot spectacolul. Iar tot ceea ce atinge Martin e bizar şi absurd şi hilar. Mai ales când poartă o cămaşă de noapte.

Încă mai avem o oră până ce se presupune c-ar trebui să ne reunim în amfiteatru şi ar trebui să trecem din nou prin toate cântecele, dar, adică, pe bune. E sâmbătă, ne aflăm într-o şcoală pustie şi întunecată şi suntem o gaşcă de copii-actori care poartă pijamale şi s-au îndopat cu gogoşi.

Sfârşim prin a cânta melodii Disney pe casa scării. În mod straniu, Abby cunoaşte fiecare vers din fiecare cântec din *Pocabontas*, şi toată lumea ştie *Regele Leu*, *Aladdin* şi *Frumoasa fi Bestia*. Taylor poate improviza acorduri şi bănuiesc că ne-am încălzit cu toţii după ce am cântat piesele din *Oliver*! *y* deoarece totul sună extraordinar. Iar acustica de pe casa scării e pur şi simplu fenomenală.

Iar apoi urcăm din nou la etaj, iar Mila Odom şi Eve Miller scot o grămadă de scaune directoriale din laboratorul

de chimie. Suntem destul de norocoşi că Liceul Creekwood are culoare atât de lungi şi de drepte.

Aşa arată fericirea absolută: mă apuc cu ambele mâini de şezutul scaunului, în timp ce Cal Price mă împinge cu toată forţa pe culoar. Ne întrecem cu două fete din a zecea. Cal e o persoană care se mişcă destul de încet, aşa că ele ne domină, însă nici nu-mi pasă. M-a apucat cu mâinile de umăr şi amândoi ne prăpădim de râs, iar şirurile de dulapuri sunt un vârtej ameţitor de culoare albastră. Las picioarele jos şi încetinim până oprim. Şi bănuiesc că trebuie să mă ridic. Ridic mâna pentru a bate palma cu Cal, dar, în schimb, el îşi trece degetele printre ale mele preţ de o secundă. Apoi priveşte în jos şi zâmbeşte, iar ochii îi sunt ascunşi de breton. Ne desfacem mâinile, iar inima mea bubuie. Simt nevoia să-mi mut privirea în altă parte.

Apoi Taylor, dintre toţi oamenii, se suie pe unul dintre scaune. Părul ei blond flutură în vânt în timp ce Abby o împinge, şi împreună sunt campioanele incontestabile. Abby şi muşchii picioarelor ei, bănuiesc. Habar n-aveam că e atât de iute.

Abby se prăbuşeşte peste mine, râzând şi încercând să-şi recapete suflul, şi ne prăvălim pe jos, sprijinindu-ne de dulapuri. Îşi reazemă capul de umărul meu, iar eu o cuprind cu braţul pe după talie. Uneori, Leah se comportă ciudat când o atingi, iar cu Nick există o înţelegere tacită să nu ne atingem. Dar Abby e o persoană căreia îi place să îmbrăţişeze, şi eu la fel, oarecum, aşa că a fost frumos. Şi de când i-am făcut confesiuni în acea seară în maşină după ieşirea de la Waffle House, totul a decurs foarte natural şi confortabil între noi. E destul de tihnit să stau lângă Abby şi să inspir mirosul ei magic de friganele, în timp ce-i urmărim pe boboci făcând cu rândul la întrecerile pe scaune.

Abby şi cu mine stăm nemişcaţi atât de mult, încât braţul începe să-mi amorţească. Însă abia atunci când suntem pe cale să ne îndreptăm spre amfiteatru observ că am fost urmăriţi de doi oameni.

Primul e Cal.

Al doilea e Martin, care pare al naibii de furios.

— Spier. Trebuie să vorbim, îmi spune Martin, după care mă trage în cel mai apropiat cotlon de pe casa scării.

— Ăăă, acum? Fiindcă domnişoara Albright vrea să…

— Da, domnişoara Albright poate să aştepte naibii o secundă.

— OK. Care-i treaba?

Mă reazem de balustradă şi ridic privirea spre el. Casa scării e întunecată, dar ochii mei s-au obişnuit destul de repede şi pot să văd încordarea din maxilarul lui Martin. El tace şi aşteaptă până ce colegii noştri sunt suficient de departe pe culoar ca să ne audă.

— Deci, mi se pare mie sau tu crezi că situaţia asta e amuzantă? întreabă el în şoaptă.

— Poftim?

Nu dezvoltă.

— Să mor eu dacă ştiu la ce dracu te referi, spun într-un târziu.

— Mda, normal că nu ştii.

Martin îşi încrucişează braţele la piept şi se ciupeşte de cot, fiilgerându-mă cu privirea.

— Marty, zău aşa. Nu ştiu de ce eşti supărat. Dacă vrei să-mi spui şi mie ce se întâmplă, bine. Altminteri, nu ştiu ce să-ţi spun.

El expiră sonor şi se reazemă de balustradă.

— Încerci să mă umileşti. Şi, crede-mă, înţeleg. Înţeleg că nu erai sută la sută de acord cu pactul nostru…

— Pactul nostru? Te referi la şantajul tău? Da, nu sunt de acord să fiu şantajat, dacă asta te macină.

— Fir-ar să fie, tu crezi că te şantajez?

— Cum puii mei numeşti tu asta? întreb eu.

Dar e amuzant-nu sunt deloc supărat pe el. Un pic uluit pe moment, dar nu mânios.

— Uite ce e. S-a terminat. Treaba cu Abby nu mai există, bine? Aşa că poţi uita de toată chestia asta afurisită.

Tac câteva secunde, după care spun:

— S-a întâmplat ceva cu Abby?

— Da, la dracu', s-a întâmplat ceva cu Abby. M-a respins.

— Poftim? Când?

Martin se desprinde brusc la balustradă, roşu de furie.

— Cam cu vreo cinci minute înainte să se fi aruncat pe tine, bombăne el.

— *Poftim*? Da, asta nu e…

— Ştii ce? Las-o baltă, Spier! De fapt, ştii ce poţi să faci? Poţi să-i spui domnişoarei Albright c-o s-o văd naibii în ianuarie.

— Pleci? îl întreb.

Zău că nu ştiu ce naiba se petrece. Îmi arată degetul din mijloc în timp ce se îndepărtează. Nici măcar nu se întoarce să se uite la mine.

— Martin, eşti…

— Simon, îţi doresc să ai parte de-un Crăciun de rahat, spune el. Sper că eşti fericit.

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 20 decembrie la 1:45 PM SUBIECT: Oh baby

Jacques,

N-o să-ţi vină să crezi asta.

Ieri, când am ajuns acasă de la şcoală, mă aşteptau ambii părinţi. Ştiu că nu pare cine ştie ce, dar trebuie să ţii cont că mama mea nu pleacă aproape niciodată de la muncă mai devreme şi că tata nu a venit niciodată în oraş fără să mă anunţe în prealabil. Şi tocmai a fost aici acum două săptămâni. Stăteau amândoi pe canapeaua din camera de zi şi râdeau, dar au tăcut imediat ce-am intrat

Am început să mă simt agitat Jacques. Eram sută la sută convins că mama îi spusese tatei că sunt gay, ceea ce ar fi fost., nu ştiu. În orice caz, am petrecut jumătate de oră (care mi s-a părut o veşnicie) vorbind despre nimicuri, iar apoi, la un moment dat mama s-a ridicat şi a spus că ne va lăsa singuri pe mine şi pe tata preţ de câteva minute. Iar apoi s-a dus în cameră. Toată treaba asta a fost ciudată rău.

În fine, tata era extrem de agitat la fel şi eu. Am vorbit ceva, nu-mi amintesc ce, dar mi-am dat seama că mama nu îi spusese nimic. Şi, brusc, am vrut ca el să ştie. Am

simţit că trebuia s-o fac chiar în acel moment Aşadar, îl ascultam vorbind şi aşteptam o ocazie să-i pot spune – dar el continua să vorbească fără oprire, şi a fost ciudat şi indirect şi plictisitor.

Apoi, deodată, cam pe nepusă masă, îmi spune că mama mea vitregă e însărcinată. Urmează să nască în iunie.

Chiar nu mă aşteptam la asta. Am fost singur la părinţi toată viaţa mea.

Aşa că da. Dacă există cineva care poate să găsească umorul situaţiei în toată treaba asta, tu eşti acela. Te rog. Sau, pur şi simplu, distrage-mi atenţia. Te pricepi foarte bine şi la asta.

Cu dragoste,

Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 20 decembrie la 6:16 PM SUBIECT: Re: Oh baby

Blue,

Uau! Sunt., uau! Felicitări? Nu ştiu. Nu prea pot să-mi dau seama bine cum te simţi în legătură asta, dar am senzaţia că nu eşti prea încântat Bănuiesc că nici eu n-aş fi. Mai ales dacă m-aş fi obişnuit cu ideea de a fi singur la părinţi. Şi apoi mai afli şi că tatăl are relaţii sexuale, ceea ce e întotdeauna înfiorător (şi ţi-a cumpărat ŢIE o carte scrisă de afurisitul de Casanova?). Îhh!

De asemenea, îmi pare rău că te-ai pregătit din nou să-ţi recunoşti orientarea sexuală şi că n-ai avut ocazia s-o faci. Asta chiar e nasol.

Încerc să găsesc pentru tine umorul. Caca? Să spui „caca” e amuzant nu? Bănuiesc că va fi mult de-acum înainte. Nu ştiu de ce, în acest moment nu mi se pare amuzant CACA!!!!! Vreau să zic, mă străduiesc.

E foarte ciudat felul în care părinţii tăi ţi-au dat vestea, ca şi când erau amândoi părtaşi la toată treaba asta. Bănuiesc că tatăl tău a vrut s-o avertizeze mai întâi pe mama ta sau ceva de genul? Iar apoi a devenit agitat când

a sosit momentul să-ţi spună. E ca şi când ar fi de-o vârstă cu noi şi trebuie să le spună părinţilor c-a lăsat pe cineva cu burta la gură. Care e clar varianta echivalentă unei persoane hetero de a-şi recunoaşte orientarea sexuală.

Apropo, nu crezi că toată lumea ar trebui să-şi recunoască orientarea sexuală? De ce heterosexualitatea e considerată a fi standardul? Toată lumea ar trebui să declare din ce tabără face parte şi ar trebui să fie o chestie importanta şi stânjenitoare, indiferent că eşti hetero, gay, bisexual sau altceva. Zic şi eu.

În orice caz, nu ştiu dacă ce ţi-am zis te ajută cu ceva. Bănuiesc că nu sunt în formă bună azi (şi pentru mine a fost o zi ciudată). Dar vreau să ştii că-mi pare rău că treaba asta te-a lovit din neant şi că mă gândesc la tine.

Cu dragoste,

Jacques

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com

CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com

DATA: 21 decembrie la 9:37 AM SUBIECT: CACA

Jacques, în primul rând, e-mailul tău m-a ajutat foarte mult Nu ştiu – ceva legat de caca şi de Casanova şi de expresia „cu burta la gură” în legătură cu tatăl meu. Totul e un adevărat dezastru. Într-adevăr, văd umorul situaţiei. Bănuiesc că nu e neapărat un lucru rău să am un mic fetus ca frăţior. Sunt destul de curios să aflu dacă e băiat sau fată. În orice caz, mă simt mult mai bine acum, că am apucat să dorm puţin. Şi mă gândesc că mă simt mai bine şi datorită faptului că am vorbit cu tine despre asta.

Scuze că şi tu ai avut o zi ciudată. Vrei să vorbeşti despre asta?

Categoric e enervant că heterosexualii (şi pielea albă, că tot vorbim despre asta) e standardul şi că singurii oameni care trebuie să se gândească la identitatea lor sunt cei care nu se încadrează în tipar. Heterosexualii chiar ar trebui să fie obligaţi să-şi recunoască orientarea sexuală, şi cu cât e mai stânjenitor, cu atât mai bine. Stânjeneala ar

trebui să fie o necesitate. Bănuiesc că asta e oarecum versiunea noastră de Plan al Homosexualilor[22]?

Cu dragoste,

Blue

P.S. Apropo, ghici ce mănânc chiar în acest moment?

DE LA* hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA* 21 decembrie la 10:11 AM SUBIECT: Re: CACA

Blue,

Sper, pentru binele tău, că Micul Fetus e băiat, căci surorile sunt o mare bătaie de cap. Mă bucur că te simţi un pic mai bine. Nu ştiu cum de-am reuşit, dar mă bucur c-am putut să te ajut într-un fel sau altul.

Ei, nu-ţi face griji în privinţa zilei mele ciudate. Cineva s-a înfuriat pe mine şi e cam dificil de explicat, dar e o neînţelegere tâmpită. Nu mai contează.

Planul Homosexualilor? Nu ştiu. Cred că e mai degrabă Planul Homo Sapiens. Ăsta e scopul, nu-i aşa?

Cu dragoste,

Jacques

P.S. M-ai făcut curios. O banană? Un hotdog? Un castravete? ©

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA* 21 decembrie la 10:24 AM SUBIECT: Planul Homo Sapiens

Jacques, îmi place.

Cu dragoste,

Blue

---

[22] în original, „Homosexual Agenda” (sau „Gay Agenda”) e un termen introdus de anumite organizaţii creştin-conservatoare (în principal în SUA) şi descrie într-o maniera peiorativă lupta pentru obţinerea de drepturi a organizaţiilor de homosexuali din SUA. Termenul se referă la eforturile de a schimba legile şi politicile guvernamentale asupra problemelor legate de drepturile LGBT. Adiţional, termenul poate fi folosit de militanţii conservatori pentru a descrie presupusele ţeluri ale activiştilor drepturilor LGBT, cum ar fi recrutarea de heterosexuali în ceea ce ei numesc „un stil de viaţă homosexual”.

P.S. Numai la prostii te gândeşti, Jacques.

RP.S. Mai degrabă o baghetă uriaşă.

P.P.P.S. Nu, pe bune. Biscuiţi Oreo. În onoarea ta.

DE LA* hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE* bluegreen 181 @gmail.com

DATA: 21 decembrie la 10:30 AM

SUBIECT: Re: Planul Homo Sapiens

Blue, îmi place că mănânci Oreo la micul dejun. Şi îmi place bagheta ta uriaşă.

Uite care-i faza. Am tot scris asta şi am şters-o şi încerc să caut o metodă mai bună de a o formula. Nu ştiu. Am s-o spun şi gata: vreau să ştiu cine eşti.

Cred c-ar trebui să ne vedem în realitate.

Cu dragoste,

Jacques

E Ajunul Crăciunului şi simt că ceva e diferit.

Nu rău. Ci diferit. Nu ştiu cum să vă explic. Am bifat toate tradiţiile familiei Spier. Mama a făcut balegă de ren, adică trufe cu Oreo. Bradul e împodobit şi luminat. Am interpretat cântecul veveriţelor.

E seară, încă suntem îmbrăcaţi în pijama şi toată lumea se află în camera de zi, cu câte un laptop în braţe. Bănuiesc că e un pic îngrozitor că avem cinci computere – Shady Creek e acel tip de suburbie, dar totuşi. Căutăm comori pe Facebook.

— Alege, tată, îl îndeamnă Alice.

— Bine, zice el. Cineva care vizitează o zonă tropicală.

— Am găsit! exclamă mama, întorcându-şi laptopul ca să ne arate pozele cuiva. Bifat şi bifat. OK, rândul meu. O despărţire.

Preţ de câteva clipe se aşterne tăcerea, întrucât toţi căutăm

A

disperaţi în newsfeed-urile noastre. Într-un târziu, Nora găseşte pe cineva.

— Amber Wasserman, citeşte ea. *Credeam k te cunosc. Se pare k m-am înşelat. Într-o zi o să t întorci şi-ai să-ţi dai seama la* e *ai dat cu şutul*.

Aş spune că a fost o despărţire implicită, remarc eu.

— Se pune la socoteală.

— Dar ai putea s-o interpretezi *ad litteram*, insist eu. E ca şi când ea îi bate obrazul fiindcă i-a aruncat iphone-ul.

— Asta e logică a la Simon, comentează Alice, şi nu o accept. Hai, bibi. E rândul tău.

Tata a inventat conceptul de „logică a la Simon" şi se pare că nu pot să mai scap de ea. Înseamnă „dorinţe deşarte susţinute de dovezi neîntemeiate".

— Bine, zice Nora. Opusul. Un cuplu drăgăstos, dezgustător.

O alegere interesantă, venind din partea Norei, care nu vorbeşte niciodată despre astfel de lucruri.

— OK, am găsit unul, zic eu. Carys Seward. *Mă simt extrem de recunoscătoare că îl am pe Jaxon Wildstein în viatza mea*. *Noptzile petrecute cu tine sunt mereu perfecte*, *iar cea de ieri n-afăcut exceptzie*. *Te iubesc enorm*, *dragul meu*. Emoticon care face din ochi.

— Scârbos, zice Nora.

— Aia e Carys a ta, bubu?

— Eu nu am nicio Carys, spun eu.

Dar ştiu la ce se referă Alice. Primăvara trecută am ieşit timp de aproape patru luni cu o ţipă pe nume Carys. Deşi niciuna dintre „noptzile" petrecute împreună cu ea n-a fost chiar „atât de perfectă".

Totuşi, e o nebunie: pentru prima oară în viaţa mea, aproape că înţeleg. E ciudat, e scârbos şi feţişoara aia înfiorătoare care face din ochi împinge totul spre ceea ce eu numesc „prea multe informaţii". Dar, da. Poate că îmi pierd minţile, dar nu mă gândesc decât la felul în care Blue şi-a semnat ultimele e-mailuri folosind sintagma „cu dragoste".

Bănuiesc că îmi pot imagina cum noi doi am putea avea parte uneori de nopţi perfecte. Şi cum probabil că aş striga asta din toţi rărunchii.

Reîmprospătez browserul.

— Rândul meu. În regulă. Un evreu, spun eu, care postează despre Crăciun.

Iubitul meu evreu-episcopalian de pe e-mail. Mă întreb ce face în acest moment.

— Nick de ce nu postează niciodată nimic? întreabă Nora.

Deoarece e de părere că Facebook-ul e cel mai de jos numitor comun al discursului social. Cu toate că îi place să vorbească despre social media ca fiind un vehicul pentru construirea şi interpretarea identităţii. Ce naiba o fi însemnând şi asta.

— Am găsit o persoană. Jana Goldstein. *Programul cinematografului într-o mână*; *mâncare la pachet în cealaltă*. *Pregătită pentru ziua de mâine*. *Crăciun fericit tuturor evreilor*!

— Cine e Jana Goldstein? întreabă mama.

— Cineva de la Wesleyan, răspunde Alice. Bine. Ceva despre avocaţi.

E zăpăcită şi observ că îi vibrează telefonul.

— Scuze. Revin imediat.

— Avocaţi? Ce naiba, Alice? face Nora. Asta îl favorizează clar pe tata.

— Ştiu. Mi-e milă de el! strigă Alice peste umărul ei, înainte să dispară pe scări. Salut, spune ea, răspunzând la telefon.

O clipă mai târziu, auzim uşa dormitorului ei închizându-se.

— Am găsit unul!

Tata radiază. De obicei e varză la jocul ăsta, întrucât are în total cam doisprezece prieteni pe Facebook.

— Bob Lepinski. *Sărbătorifericite vouă fifamiliilor voastre*, *de la Lepinski* & *Willis S.R.L.*

— Bună asta, tată, îl felicită Nora, după care se uită la mine: Cu cine vorbeşte?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zic eu.

Alice stă la telefon de două ore. E o situaţie fără precedent.

Căutarea de comori ia sfârşit. Nora se ghemuieşte cu laptopul ei pe canapea, iar părinţii noştri dispar în camera lor. Şi nici măcar nu vreau să mă gândesc ce fac ei acolo sus. Nu, după ce au făcut tatăl şi mama vitregă a lui Blue. Bieber scheaună la intrare.

Telefonul meu vibrează cu un mesaj de la Leah: *Suntem la uşa ta*. Leah se comportă ciudat când trebuie să sune la uşa cuiva. Cred că devine timidă în preajma părinţilor.

Mă deplasez ca s-o las să intre şi îl găsesc pe Bieber ridicat pe labele din spate, practic încercând să o pupe prin geam.

— Jos, îi comand eu. Haide, Bieb!

Îl apuc de zgardă şi deschid uşa. Afară e frig, dar însorit, iar Leah poartă un fes negru din lână cu urechi de pisică. Nick stă oarecum stânjenit în spatele ei.

— Salut, spun eu, trăgându-l pe Bieber într-o parte, astfel încât ei să poată intra.

— De fapt, ne gândeam să ieşim la plimbare, zice Leah.

Mă uit la ea. Tonul ei e un pic ciudat.

— Bine, zic eu. Aşteptaţi un pic să mă schimb.

Încă port pantalonii mei de pijama cu golden retrieveri.

Cinci minute mai târziu, sunt îmbrăcat în jeanşi şi hanorac. Arunc o lesă pe Bieber şi ieşim.

— Deci voiaţi să ieşim la o plimbare sau ce? întreb într-un târziu.

Leah şi Nick fac schimb de priviri.

— Da, zice Nick.

Ridic din sprâncene spre el, aşteptând să văd dacă mai vrea să adauge ceva, însă îşi mută privirea în altă parte.

— Cum mai merge treaba, Simon? mă întreabă Leah pe un ton blând, ciudat.

Mă opresc brusc. De-abia am ieşit de pe aleea mea.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

Se joacă cu pompoanele care atârnă la fesul ei. Nick priveşte lung spre drum.

— Voiam să vedem dacă ai chef să stăm de vorbă.

A»

— În legătură cu ce? întreb.

Bieber se îndreaptă spre Leah şi se lasă pe vine, privind-o cu ochi imploratori.

— De ce te uiţi la mine aşa, scumpule? întreabă ea, scărpinându-l după urechi. Nu am niciun fursec la mine.

— Despre ce vreţi să vorbim? întreb eu din nou.

Nu mergem. Stăm lângă trotuar şi eu îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul.

Leah şi Nick fac din nou schimb de priviri şi ştiu despre ce e vorba.

— O, Doamne! Voi doi v-aţi combinat!

— Poftim? exclamă Leah, făcându-se roşie ca sfecla. Nu!

Mă uit de la Leah la Nick şi înapoi la Leah.

— Nu v-aţi…

i

A

— Simon. Nu. Încetează.

Leah nu se uită la Nick. De fapt, stă aplecată, cu faţa lipită de botul lui Bieber.

— Bine, atunci, despre ce vorbim aici? întreb eu. Ce se întâmplă?

— Ăă, face Nick.

Leah se ridică.

— Mda, bine. Eu plec. Crăciun fericit, băieţi! Hanuka feridtă şi tot ce vreţi voi!

Îşi ia rămas-bun de la mine cu o uşoară mişcare din bărbie. Apoi se apleacă din nou şi îl lasă pe Bieber s-o sărute pe buze. După care pleacă.

Nick şi cu mine rămânem în tăcere. Îşi atinge degetul mare de buricele celorlalte degete.

— Hanuka a luat sfârşit, zice el într-un târziu.

— Nick, ce se întâmplă?

— Uite ce e – nu-ţi face griji pentru asta.

Oftează, privind spre stradă la silueta tot mai mică a lui Leah.

— A parcat la mine acasă. Presupun că trebuie să-i acord un minut, astfel încât să nu pară c-o urmăresc.

— Poţi intra, spun eu. Nu-i deranjează pe-ai mei. Alice e acasă.

— A, da? zice el, aruncând o privire spre casa mea. Nu ştiu. Am să…

A

Se întoarce spre mine şi are o expresie ciudată pe chip. Îl ştiu pe Nick de când aveam patru ani. N-am mai văzut niciodată expresia asta.

— Uite.

Îşi pune mâna pe braţul meu. Mă uit lung la mâna lui. Nu mă pot abţine. Nick nu m-a atins niciodată.

— Simon, îţi doresc să ai parte de un Crăciun cât mai frumos. Sincer.

Apoi îşi retrage mâna, îşi ia rămas-bun şi porneşte cu paşi târşâiţi după Leah.

Tradiţia familiei Spier cere ca fiecare cină din Ajunul Crăciunului să fie formată din friganele gătite după reţeta bunicii mele: felii subţiri de pâine veche de cel puţin o zi, astfel încât să absoarbă mai bine oul, prăjite în tone de unt în tigăi acoperite parţial cu capace. Când le prepară bunica, ea mută întruna capacele, roteşte pâinea de câteva ori şi face mult tam-tam (e o bunică tare motivată). Nu ies niciodată la fel de cremoase când le face tata, dar sunt oricum bune de te lingi pe degete.

Le mâncăm chiar la masa din sufragerie, din setul de porţelan pe care părinţii noştri l-au primit la nuntă, iar mama scoate scena cu ieslea care se învârte ca un ventilator când aprinzi o lumânare sub ea. Alice reduce intensitatea luminilor, mama scoate şervetele din dulap şi totul pare tare elegant.

Dar e ciudat. Nu prea pare a fi Ajunul Crăciunului. Există ceva care lipseşte şi nu ştiu ce anume e.

M-am simţit aşa toată săptămână şi nu înţeleg. Nu ştiu de ce anul ăsta totul parte atât de diferit. Poate e din cauză că Alice a fost plecată. Sau poate că e din cauză că eu

petrec fiecare minut urmărind un băiat care nu vrea să ne întâlnim în realitate. Sau care „nu e pregătit” să mă întâlnească în realitate. Dar, de asemenea, e un băiat care semnează e-mailurile folosind sintagma „cu dragoste”. Nu ştiu. Nu ştiu.

În acest moment, tot ce-mi doresc e să am senzaţia că e din nou Crăciun. Vreau să-l simt aşa cum îl simţeam în anii trecuţi.

După cină, părinţii mei pun filmul *Pur şi simplu dragoste* şi se instalează pe canapeaua iubirii, cu Bieber înghesuit între ei. Alice dispare din nou să vorbească la telefon. Nora şi cu mine stăm o vreme în colţuri opuse ale canapelei, iar eu privesc lung spre instalaţiile din pom. Dacă mijesc ochii, totul pare oarecum luminos şi ceţos şi aproape că reuşesc să experimentez senzaţia pe care mi-o amintesc. Dar e inutil. Aşa că mă duc în camera mea, mă arunc pe pat şi ascult muzică.

Trei cântece mai târziu, aud un ciocănit la uşă.

— Simon?

E Nora.

— Ce e? îh!

— Intru!

Mă reazem pe jumătate de perne şi îi arunc o privire uşor încruntată. Dar ea intră oricum şi împinge jos rucsacul de pe scaunul biroului meu. Apoi se aşază cu picioarele ridicate pe şezut şi îşi cuprinde genunchii cu mâinile.

— Hei, zice ea.

1 *Loveactually*, comedie romantică de Crăciun, lansată în 2003.

— Ce vrei? o întreb.

Se uită la mine prin ochelari – şi-a scos deja lentilele de contact. Părul îi e prins la spate neglijent, s-a schimbat într-un tricou Wesleyan şi e uluitor cât de mult a început să semene cu Alice.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, zice ea.

Roteşte scaunul spre biroul meu şi îmi porneşte laptopul.

— Glumeşti?

Sar din pat. Zău aşa. Ea chiar crede că sunt pe cale să-i ofer acces liber spre laptopul meu.

— Bine. Mă rog. Fă-o tu.

Îl scoate din priză şi trage scaunul mai aproape de pat, întinzând laptopul spre mine.

— Deci, ce-ar trebui să caut?

Strânge din buze şi se uită din nou la mine.

— Intră pe Tumbir.

— Adică… Secreteledelacreek?

Dă din cap.

Am făcut un buton special în browser.

— Se încarcă, spun eu. OK. S-a deschis. Care-i faza?

— Pot să mă aşez cu tine? întreabă ea.

Ridic ochii.

— Pe pat?

— Da.

— Ăăă, bine.

Se suie lângă mine şi se uită spre ecran.

— Dă mai jos.

Dau mai jos. Iar apoi mă opresc.

Nora se întoarce cu faţa spre mine.

O, Doamne! Să-mi bag picioarele!

— Eşti bine? întreabă ea pe un ton blând. Îmi pare rău, Şi! Mă gândeam că vrei să ştii despre asta. Bănuiesc că nu tu ai scris-o.

Clatin încet din cap.

— Nu, nu eu am scris-o, îi confirm.

24 decembrie, 10:15 A.M.

INVITAŢIA DESCHISĂ A LUI SIMON SPIER CĂTRE TOŢI BĂIEŢII

Dragi băieţi de la Creekwood

Prin prezenta, declar că sunt extrem de gay ţi deschis la propuneri. Părţile interesate mă pot contacta direct pentru a decide unde ţi când ne putem vedea pentru aface sex anal pe la spate. Sau sex oral. Dar să nu mă lăsaţi cu

bluebiţe sau cu testiculele albastre. *Doamnele să se abţină*. *Asta-i tot*.

— L-am raportat deja, îmi zice Nora. Or să-l dea jos.

— Totuşi, oamenii l-au văzut deja.

— Nu ştiu. Tace preţ de o clipă, după care întreabă: Cine ar putea posta aşa ceva?

— Cineva care nu ştie că „sex anal pe la spate" e redundant.

— Ce rahat, zice ea.

Adică, ştiu cine l-a postat. Şi bănuiesc c-ar trebui să fiu recunoscător că nu a postat unul din nenorocitele alea de *screenshot*-uri. Dar vă jur: aluzia aia şireată şi afurisită către Blue îl face să fie cea mai mare şi mai cavernoasă găoază care a existat vreodată.

Dumnezeule, dacă îl vede şi Blue?

Trântesc capacul laptopului şi îl arunc pe scaun. Apoi îmi las capul pe maldărul de perne şi Nora se reazemă de căpătâiul patului. Minutele trec.

— E adevărat, recunosc eu într-un târziu.

Nu mă uit la ea. Ambii privim înspre tavan.

— Sunt gay.

— Mi-am dat seama, zice ea.

Acum mă uit la ea.

— Pe bune?

— După reacţia ta. Nu ştiu.

Clipeşte.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Aştept ca ei să-l dea jos. Ce altceva pot face?

— Dar ai să le spui oamenilor?

— Cred că Nick şi Leah l-au citit deja, spun eu tărăgănat. Nora ridică din umeri.

— Ai putea să negi.

— Bine, n-am de gând să neg. Nu mi-e ruşine de asta.

— Bine, păi, nu ştiu. N-ai spus nimic până acum.

O, Doamne, Dumnezeule. Pe bune?

Mă ridic.

— Mda, la dracu, habar n-ai despre ce vorbeşti!

— Scuze! Doamne, Simon! Eu încerc doar să…

Se uită la mine.

— Vreau să zic, e evident că nu e ceva de care să-ţi fie ruşine. Ştii asta, da? Şi cred că cei mai mulţi oameni o să accepte asta fără probleme.

— Nu ştiu ce gândesc oamenii despre acest lucru.

— Ai să le spui mamei şi tatei? Şi lui Alice?

— Nu ştiu, oftez eu. Nu ştiu.

— Telefonul tău vibrează întruna, zice Nora, întinzându-mi-l. Am cinci mesaje de la Abby.

Simon, *eşti bn*?

Sună-mă cândpoţi, *ok*?

Ok. *Nu ştiu cum să spun asta*, *dar ar tb să te uiţi pe tumbir*. *Te iubesc*.

Te rog să mă crezi că n-am spus nimănui. *N-aş spune niciodată asta cuiva*. *Te iubesc*, *ok*?

Sună-mă?

Şi soseşte şi ziua de Crăciun. Obişnuiam să mă trezesc la patru în fiecare an într-o frenezie absolută. Nu conta cât de meticulos fusesem când trebuia să caut indicii – să nu mă înţelegeţi greşit, eram tare meticulos. Dar Moş Crăciun era un ninja. Reuşea întotdeauna să mă surprindă.

Aşadar, se pare că anul ăsta am avut o adevărată surpriză de Crăciun. Cele mai nasoale dorinţe şi pentru tine, Martin!

La şapte şi jumătate, cobor la parter şi simt un ghimpe în stomac. Luminile sunt în continuare stinse, însă soarele dimineţii luminează suficient prin ferestrele camerei de zi, iar instalaţiile din brad sunt aprinse. Cinci ciorapi doldora de cadouri sunt sprijiniţi de speteaza canapelei, fiind prea grei pentru poliţa şemineului. Singurul treaz e Bieber. Îl scot afară la un pipi şi îi dau să mănânce, după care ne întindem amândoi pe canapea şi aşteptăm.

Ştiu că Blue e la biserică acum cu mama, unchiul şi verişorii

A

lui şi că au fost şi seara trecută. În ultimele două zile el a mers mai mult decât am mers eu în toată viaţa mea.

E amuzant. Nu credeam că asta avea să fie o mare scofală. Dar cred că aş prefera mai degrabă să fiu la biserică decât aici, făcând ceea ce sunt pe cale să fac.

Pe la nouă, toată lumea e trează, cafeaua e pregătită şi mâncăm fursecuri la micul dejun. Alice şi Nora citesc diverse lucruri pe telefoanele lor. Îmi tom o cană de cafea şi adaug o avalanşă de zahăr. Mama mă urmăreşte amestecându-l.

— Nu ştiam că bei cafea.

OK, chestia asta. Să fiu al naibii dacă n-o face de fiecare dată. Ambii o fac. Mă bagă într-o cutie şi de fiecare dată când încerc să deschid capacul, ei îl trântesc la loc. E ca şi când nu am voie să schimb nimic la mine.

— Ei bine, beau.

— OK, zice ea, ridicând mâinile a predare. E în regulă, Şi. Numai că e diferit. Încerc doar să ţin pasul cu tine.

Dacă ea crede că o cană de cafea e o mare noutate, înseamnă că va fi o dimineaţă tare haioasă.

Ne întoarcem spre maldărul de cadouri. Blue mi-a spus că, în familia lui, cadourile sunt deschis rând pe rând, şi că toţi verişorii şi ceilalţi oameni din casă stau şi îi privesc pe ceilalţi făcând-o. Iar apoi, după câteva ture, se opresc o vreme şi iau prânzul sau ceva de genul ăsta. E atât de civilizat. Le ia toată după-amiaza să golească ce se află sub pomul de Crăciun.

În familia Spier nu se întâmplă aşa. Alice se bagă sub brad într-o poziţie incomodă şi începe să împartă sacoşe şi cutii, şi toată lumea vorbeşte în acelaşi timp.

— O carcasă de Kindle? Dar eu n-am un…

— Scumpo, deschide-l şi pe celălalt.

— Hei, cafea Aurora!

— Nu, bibi, pune-l invers. Toată lumea poartă din astea la Wesleyan.

După două zeci de minute, zici că un afurisit de magazin de papetărie a explodat în camera noastră de zi.

Eu stau pe jos, rezemându-mă cu spatele de canapea, înfaşurând cablul noilor mele căşti în jurul degetelor. Bieber prinde o fundă între labe şi începe să o roadă şi să tragă de ea, iar ceilalţi stau care cum apucă pe diferite piese de mobilier.

E evident că a sosit momentul meu.

Deşi, dacă acest moment chiar mi-ar aparţine, nu ar avea loc. Nu acum, vreau să zic. Nu încă.

— Hei, vreau să vorbesc cu voi despre ceva.

Încerc să menţin un ton normal, însă vocea mea e răguşită. Nora se uită la mine şi îmi surâde, iar eu simt cum mi se cască un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat? întreabă mama, îndreptându-se de spate.

Nu ştiu cum fac oamenii treaba asta. Cum a făcut-o Blue. Două cuvinte. Două afurisite de cuvinte şi nu voi mai fi acelaşi Simon. Duc mâna la gură şi privesc drept înainte.

Nu ştiu de ce am crezut că va fi uşor.

— Ştiu ce e, zice tata. Lasă-mă să ghicesc. Eşti gay. Ai lăsat o fată însărcinată. *Tu eşti* însărcinat.

— Tată, încetează! îl admonestează Alice, închid ochii.

— Sunt însărcinat, zic eu.

— Mă gândeam eu, puştiule, spune tata. Radiezi.

Mă uit în ochii lui.

— Totuşi, lăsând gluma la o parte, sunt gay.

Două cuvinte.

Toată lumea tace preţ de o clipă.

Apoi mama spune:

— Scumpule. Asta-i… Dumnezeule, asta-i… îţi mulţumim că ne-ai spus.

Iar apoi Alice spune:

— Uau, bubu! Mă bucur pentru tine!

Iar apoi tata spune:

— Gay, ha?

Iar apoi mama spune:

— Aşadar, povesteşte-mi mai multe.

E una dintre replicile ei de psiholog preferate. Mă uit la ea şi ridic din umeri.

— Suntem mândri de tine, adaugă ea.

Iar apoi tata rânjeşte şi spune:

— Deci, care dintre ele e vinovată?

— Vinovată de ce?

— Că nu-ţi mai plac femeile. A fost cea cu sprâncenele mari, cea cu ochii machiaţi sau cea cu dinţii strâmbi?

— Tată, vezi că-l jigneşti, protestează Alice.

— Poftim? Eu încercam doar să destind atmosfera. Simon ştie că-l iubim.

— Comentariile tale hetero-semste nu destind deloc atmosfera.

Vreau să zic, mă cam aşteptam la asta. Mama mă întreabă cum mă simt, tata transformă totul într-o glumă, Alice apelează la corectitudinea politică şi Nora tace. Ai putea spune că există un oarecare confort în previzibilitate, iar familia mea e al naibii de previzibilă.

Dar în momentul de faţă mă simt obosit şi nefericit. Credeam că mă voi simţi ca şi când mi s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Dar e la fel ca toate celelalte lucruri care s-au petrecut săptămâna asta. Bizar, neobişnuit şi ireal.

— Ce mai veste, bubu, zice Alice, urmându-mă în camera mea.

Închide uşa în urma ei şi se aşază turceşte la marginea patului meu.

— Pfâf, fac eu, prăbuşindu-mă cu faţa în jos pe maldărul de perne.

— Hei.

Se lasă pe-o parte, până ce ajunge la acelaşi nivel cu mine.

— Totul e bine. N-ai de ce să fii deprimat.

O ignor.

— Bubu, n-am de gând să te las în pace. Fiindcă ştiu sigur c-ai să cazi pradă emoţiilor. Ai să dai drumul la playlistul tău preferat. Cum l-ai numit?

— Marea Depresie, murmur eu.

E plin cu cântece de Elliott Smith, Nickdrake şi The Smiths. L-am încărcat deja.

— Exact, zice ea. Marea Depresie. Rahatul ăla. Nici gând.

— De ce eşti aici?

— Fiindcă sunt sora ta mai mare şi ai nevoie de mine.

— Am nevoie să fiu lăsat în pace.

— Vezi să nu. Vorbeşte cu mine, bubu! insistă ea.

Alunecă spre mine, înghesuindu-se între perete şi corpul meu.

— Ce emoţionant! Vom putea vorbi despre băieţi!

— Bine, cedez eu, dezlipindu-mă de perne şi ridicându-mă în capul oaselor. Atunci, povesteşte-mi despre iubitul tău.

— Heeeei, stai puţin, zice ea. Ce?

Ii arunc o privire lungă.

— Toate convorbirile tale telefonice. Faptul că dispari în camera ta cu orele. Mă laşi?

— Credeam că discutăm despre viaţa ta amoroasă, zice ea, îmbujorându-se.

— Deci eu pot să fac o scenă, *să-mi recunosc orientarea sexuală* şi să ascult pe toată lumea dezbătând în mod stânjenitor toată treaba asta chiar în faţa mea. Chiar în ziua de Crăciun, adaug eu, iar tu nici măcar nu vrei să-mi spui că ai un iubit?

Alice tace preţ de o clipă şi ştiu c-am prins-o. Oftează.

— De unde ştii că n-am o iubită?

— E o iubită?

— Nu, răspunde ea într-un târziu, rezemându-se cu spatele de perete. E iubit.

— Cum îl cheamă?

— Theo.

— E pe Facebook?

— Da.

Deschid aplicaţia de pe telefon şi încep să frunzăresc lista ei de prieteni.

— O, Doamne! încetează, zice ea. Simon, pe bune, încetează.

— De ce? întreb eu.

— Fiindcă exact din cauza asta n-am vrut să vă spun. Ştiam c-o să vă purtaţi aşa.

— Aşa, cum?

— _ a, A

— Puneţi o mulţime de întrebări. Îl urmăriţi pe internet. Îl criticaţi că nu-i place plăcinta sau că are barbă sau ceva de genul ăsta.

— Are barbă?

— Simon!

— Scuze, spun eu, lăsând telefonul pe noptieră, înţeleg. De fapt, *chiar* înţeleg.

Rămânem tăcuţi o vreme.

— Am să le spun, zice ea într-un târziu.

— Cum doreşti.

— Nu, ai dreptate. Nu încerc să fiu… nu ştiu. Oftează din nou. Vreau să zic, dacă tu ai curajul să le spui că eşti gay, eu ar trebui…

— Tu ar trebui să ai curajul să le spui că eşti heterosexuală. Schiţează un zâmbet.

— Ceva de genul ăsta. Eşti haios, bubu!

— Mă străduiesc şi eu.

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gma il.com DATA: 25 decembrie la 5:12 PM SUBIECT: Noapte de coşmar

Blue,

Tocmai am trăit cel mai bizar şi mai îngrozitor Crăciun din viaţa mea şi nu îţi pot povesti o bună parte din el. Ceea ce e naşpa. Aşa că da. Pe scurt, din pricina unor circumstanţe misterioase, mi-am recunoscut orientarea sexuală în faţa familiei şi sunt pe punctul de a-mi recunoaşte orientarea sexuală în faţa întregului univers. Şi cred că asta e cam tot ce pot să-ţi spun.

Aşadar, acum e rândul tău să-mi distragi atenţia, bine? Oferă-mi noutăţi despre Micul Fetus sau despre sexcapadele înfiorătoare ale părinţilor tăi, sau mai spune-mi cât de simpatic sunt. Şi mai spune-mi cât de mult curcan ai mâncat şi că acum ţi-e greaţă. Ştiai că eşti singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care foloseşte cuvintele „mi-e greaţă” în loc de „sunt îngreţoşat”? într-un târziu am căutat mai multe pe Google şi normal că ai dreptate. Normal.

În orice caz, ştiu că mâine pleci în Savannah, dar sper din tot sufletul că tatăl tău are internet, altminteri nu cred că sufletul meu poate aştepta o săptămână întreagă să

primească un e-mail de la tine. Ar trebui să-mi dai numărul tău de telefon, ca să ne putem trimite mesaje, îţi jur că sunt cât de cât gramatical când scriu mesaje.

Ei bine, Crăciun fericit, Blue! Vorbesc serios. Şi sper că toată lumea o să te lase în pace în seara asta, fiindcă, din ce mi-ai povestit, se pare că vei avea MULT prea mult timp de petrecut cu familia. Poate că anul viitor ne vom putea furişa ca să petrecem Crăciunul împreună undeva departe, într-un loc unde familiile noastre nu ne pot găsi.

Cu dragoste,

Jacques

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 25 decembrie la 8:41 PM SUBIECT: Re: Noapte de coşmar

Of, Jacques, îmi pare tare rău. Nici nu pot să-mi imaginez ce circumstanţe misterioase au făcut ca tu să-ţi recunoşti orientarea sexuală în faţa universului, dar nu pare deloc plăcut şi ştiu că nu asta e ceea ce ţi-ai dorit. Aş vrea să pot repara cumva situaţia.

Nicio noutate în ceea ce-l priveşte pe Micul Fetus, însă e suficient să-ţi spun că mi s-a făcut imediat greaţă acum că am avut plăcerea de a citi cuvântul „sexcapade” în legătură cu părinţii mei. Şi chiar cred că eşti simpatic. Eşti absurd de simpatic. Cred că petrec un pic cam prea mult timp gândindu-mă cât de adorabil eşti în e-mailuri şi încercând să traduc asta într-o imagine mentală viabilă pentru momentele când visez cu ochii deschişi şi altele de genul.

Dar chestia cu mesajele. Oooof – nu ştiu. Totuşi, sincer, nu trebuie să-ţi faci griji că plec din oraş. În Savannah există internet din abundenţă. Nici măcar n-o să-ţi dai seama că sunt plecat cu dragoste,

Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 26 decembrie la 1:12 PM SUBIECT: Visele cu ochii deschişi… şi altele de genul în special”şi altele de genur. Te rog să dezvolţi.

Cu dragoste,

Jacques
P.S. Pe bune. Şi ALTELE DE GENUL?
DE LA: bluegreen 181 @gmail.com
CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com
DATA: 26 decembrie la 10:42 PM
SUBIECT: Re: Visele cu ochii deschişi… şi altele de genul
Şi… cred c-am să tac acum. ©
Cu dragoste,
Blue

E sâmbătă după Crăciun şi Waffle House e ticsit cu bătrâni, copii şi oameni simpli, care stau la bar şi citesc din ziare tipărite. Oamenilor chiar le place să vină aici pentru micul dejun. Vreau să zic, bănuiesc că se vrea a fi un restaurant pentru micul dejun. Părinţii noştri dorm, aşa că sunt doar eu cu surorile mele şi stăm înghesuiţi la perete, aşteptând să se elibereze o masă.

Suntem aici de vreo douăzeci de minute şi butonăm telefoanele. Dar, apoi, Alice spune:

— O, salut!

Se uită la tipul care stă în separeul din celălalt capăt al localului. El ridică privirea, zâmbeşte şi îi face din mână. Îmi pare ciudat de cunoscut, înalt şi cu păr şaten cârlionţat.

— Âlae…?

— Simon, nu. E Carter Addison. A absolvit cu un an înaintea mea. E un tip tare amabil. De fapt, bubu, poate c-ar trebui să vorbeşti cu el, fiindcă e…

— Mda. Am plecat, spun eu.

Fiindcă tocmai mi-am dat seama de ce Carter Addison îmi pare cunoscut.

— Poftim? De ce?

— Fiindcă aşa vreau.

Întind mâna ca să-mi dea cheile de la maşină. Şi apoi ies din restaurant.

Stau la volan, cu ipodul conectat la boxe şi cu căldura dată la maximum, încercând să aleg între Tegan and Sara sau The Fleet Foxes. Iar apoi portiera din dreapta se deschide şi Nora se aşază pe scaun.

— Ce se-ntâmplă cu tine? întreabă ea.

— Nimic.

— Îl ştii pe tipul ăla?

— Care tip?

— Cel cu care vorbeşte Alice.

— Nu.

Nora se uită lung la mine.

— Atunci, de ce ai dat bir cu fugiţii când l-ai văzut?

Mă reazem de tetieră şi închid ochii.

A

— Îl ştiu pe frate-său.

— Cine-i frate-său?

— Ştii postarea aia de pe Secreteledelacreek? întreb eu. Nora face ochii mari.

— Cea despre…

— Da.

— Şi de ce mă rog ar scrie aşa ceva?

Ridic din umeri.

— Fiindcă o place pe Abby, şi e un cretin idiot, şi crede că ea mă place. Nu ştiu. E o poveste cam lungă.

— Ce dobitoc, zice ea.

— Da, spun eu, uitându-mă la ea.

Nora nu vorbeşte urât niciodată.

Tresar când aud un ciocănit puternic şi mă întorc ca să văd chipul înfuriat al lui Alice lipit de geamul meu.

— Ieşi, îmi porunceşte ea. Eu conduc!

Mă mut pe bancheta din spate. Mă rog.

— Ce dracu’ a fost faza asta? întreabă ea, fulgerându-mă cu privirea în oglinda retrovizoare în timp ce iese în marşarier din parcare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Da, păi, a fost un pic cam ciudat să încerc să-i explic lui Carter de ce fratele şi sora mea au zbughit-o din restaurant de îndată ce l-au văzut.

Alice intră pe Roswell Road.

— Fratele lui era acolo, bubu. E în acelaşi an cu tine. Marty. Pare un copil tare de treabă.

Nu spun nimic.

— Şi chiar voiam să mănânc gofre azi, protestează ea posomorâtă.

— Allie, las-o baltă, zice Nora.

Cuvintele ei plutesc în aer. Un alt lucru pe care Nora nu-l face niciodată e să o înfrunte pe Alice.

Mergem în tăcere tot drumul până acasă.

— Simon, frigiderul din pivniţă. Nu mai târziu. Nu într-un minut. Acum, mă ameninţă mama, altminteri petrecerea se anulează!

— Mamă! încetează! Mă duc.

Vreau să zic, pe bune. Habar nu am de unde a tras concluzia că asta e o petrecere.

— Tu înţelegi că Nick, Leah şi Abby au mai fost aici cam de vreo cinci miliarde de ori, da?

— Nicio problemă, zice ea, dar, de data asta, ai să faci pivniţa prezentabilă, altminteri ai să petreci Anul Nou pe canapea, aşezat frumos între mine şi taică-tău.

— Sau vom merge acasă la Nick, murmur eu.

Mama urcă scările, dar se întoarce brusc ca să se uite la mine.

— Ba nu, n-ai să mergi! Şi apropo de Nick. Tatăl tău şi cu mine am discutat asta şi vrem să vorbim cu tine. Trebuie să ne gândim cum vom aborda faptul că el va rămâne peste noapte aici. Nu-mi fac griji pentru seara asta, de vreme ce vor şi fetele acolo, dar pe viitor…

— O, Doamne, mamă, încetează! N-am de gând să vorbesc despre asta în acest moment.

Iisuse! De parcă eu şi Nick nu putem sta împreună într-o cameră fără să transformăm totul într-o partidă de sex sălbatic.

Invitaţii ajung aici pe la şase şi sfârşim prin a sta înghesuiţi pe canapeaua uzată din pivniţă, mâncând pizza şi urmărind reluări ale emisiunii *The Soup*. Pivniţa noastră e un soi de capsulă a timpului, cu o mochetă ţepoasă de culoarea cămilei şi rafturi pline de jucării Barbie, Power Rangers şi Pokémon. Mai există o baie şi un mic spălător cu un frigider. E confortabil şi fain aici jos.

Leah se aşază la un capăt al canapelei, apoi urmez eu, Abby şi Nick la celălalt capăt, ciupind corzile vechii chitare a Norei. Bieber scheaună în vârful scărilor, deasupra noastră se aud paşi şi Abby ne spune o poveste despre Taylor. Aparent, Taylor a spus ceva enervant. Încerc să râd când trebuie. Cred că sunt un pic prea entuziasmat. Leah stă intenţionat cu ochii lipiţi de televizor.

Când terminăm de mâncat, dau fuga să deschid uşa pentru Bieber, care aproape că se prăvăleşte pe scări şi apoi se aruncă în încăpere precum o ghiulea.

Nick închide sonorul televizorului şi cântă o versiune acustică lentă din „Brown Eyed Girl”. Paşii de deasupra noastră se opresc şi aud pe cineva spunând „Uau, ce frumos!”. Una dintre prietenele Norei. Vocea lui Nick are acest efect supranatural asupra boboacelor.

Nick stă foarte, foarte aproape de Abby pe canapea şi cred sincer că pot să simt valurile de panică pe care le emană Leah. Ea şi cu mine stăm acum pe podea, mângâindu-l pe Bieber pe burtă. Nu a spus niciun cuvânt.

— Ia te uită la câinele ăsta, zic eu. Nicio ruşine. E ceva de genul „Bâjbâie-mă!”.

Simt o nevoie ciudată de a fi extra fericit şi vorbăreţ.

Leah trasează cu degetul cârlionţii de pe burta lui Bieber şi nu răspunde.

— Botul lui zici că e o sticlă de Coca-Cola, remarc eu.

Se uită la mine.

— Nu cred că există aşa ceva.

— Nu? fac eu.

Uneori uit ce anume e o invenţie a familiei Spier şi ce e adevărat.

Iar apoi, brusc şi fără să-şi schimbe tonul, zice:

— Deci, am văzut c-au scos postarea aia.

— Ştiu, zic eu, şi simt o fluturare agitată în stomac.

Încă nu am vorbit cu Leah sau Nick despre postarea de pe Tumbir, cu toate că ştiu c-au văzut-o.

— Totuşi, nu e musai să vorbim despre asta, adaugă Leah.

— E în regulă.

Privesc spre canapea. Abby stă rezemată de spătarul canapelei, cu ochii închişi şi cu un surâs pe buze. Are capul înclinat spre Nick.

— Ştii cine a scris-o? întreabă Leah.

— Da.

Se uită la mine, aşteptând să dezvolt.

— Nu contează, zic eu.

Rămânem amândoi tăcuţi preţ de o clipă. Nick se opreşte din cântat, dar fredonează şi bate ritmul pe chitară. Leah îşi răsuceşte părul o vreme şi apoi îl lasă să cadă pe spate, unde atârnă sub nivelul sânilor. Mă uit la ea fără s-o privesc în ochi.

— Ştiu ce nu mă întrebi, zic eu într-un târziu.

Ea ridică din umeri, zâmbind uşor.

— Sunt gay. Partea asta e adevărată.

— Bine, zice ea.

Îmi dau seama că Nick s-a oprit din fredonat.

— Dar nu vreau să facem tam-tam în seara asta, bine? Nu ştiu. Vreţi îngheţată?

Mă ridic.

— Tocmai ai spus cumva că eşti gay? întreabă Nick.

— Da.

— Bine, zice el.

Abby îi trage una.

— Ce e? întreabă el.

— Asta-i tot ce vrei să spui? „Bine”?

— A spus să nu facem mare tam-tam, zice Nick. Ce-ar trebui să spun?

— Câteva cuvinte de sprijin. Nu ştiu. Sau să-l ţii de mână cu aceeaşi sfială cu care am făcut-o şi eu. Orice.

Eu şi Nick facem schimb de priviri.

— N-am de gând să te ţin de mână, zic eu surâzând.

— Prea bine, zice el, încuviinţând din cap, dar vreau să ştii că eu aş face-o.

— Ooo, aşa mai merge, spune Abby.

Leah a fost tăcută, dar se întoarce brusc spre Abby:

— Simon ţi-a spus deja?

— El, ăăă, da, răspunde Abby, privindu-mă uşor speriată.

— Oh, face Leah.

Apoi se lasă tăcerea.

— Ei bine, mă duc să aduc îngheţata, zic eu, îndreptându-mă spre scări, iar Bieber se izbeşte de picioarele mele în graba lui de-a mă urma.

Câteva ore mai târziu, îngheţata a fost mâncată, Piersica[23] a fost coborâtă şi vecinii mei şi-au folosit în sfârşit artificiile. Privesc lung spre tavan. În pivniţă avem tavan din stuc şi, pe întuneric, textura lui creează poze şi chipuri tenebroase. Toată lumea şi-a adus saci de dormit, dar, în loc să le folosim, creăm pe jos un cuib din pături, cearşafuri şi perne.

Abby, întinsă lângă mine, a adormit, şi îl aud pe Nick sforăind la câţiva metri de mine. Leah are ochii închişi, dar respiră ca şi când ar fi trează. Bănuiesc c-ar fi urât din partea mea s-o înghiontesc ca să aflu. Dar apoi, brusc, se întoarce pe-o parte şi oftează, după care deschide ochii.

— Hei, şoptesc eu, rostogolindu-mă spre ea.

— Hei.

— Eşti supărată?

— În legătură cu ce? întreabă ea.

— Că i-am spus mai întâi lui Abby.

---

[23] Coborârea Piersicii (Peach Drop) — tradiţie de Anul Nou din oraşul Atlanta, Georgia, unde o piersică uriaşă (fructul emblematic al oraşului) este coborâtă dintr-un turn iluminat de aproximativ 40 de metri.

Tace preţ de câteva secunde, iar apoi spune:

— N-am niciun drept să fiu supărată.

— Despre ce vorbeşti?

— Simon, asta e chestia ta.

— Dar ai şi tu dreptul să simţi anumite lucruri, spun eu.

Vreau să zic, dacă există un lucru pe care l-am învăţat de la o mamă psiholog…

— Totuşi, nu e vorba despre mine.

Se întoarce pe spate, punând o mână sub cap.

Nu ştiu ce să spun. Rămânem amândoi tăcuţi o vreme.

— Nu fi supărată, spun într-un târziu.

— Credeai c-o să am cine ştie ce reacţie de rahat sau că n-o să fiu de acord cu asta?

— Fireşte că nu. Doamne, Leah, nu. Deloc. Eşti cea mai… Vreau să zic, tu eşti cea care mi i-ai prezentat pe Harry şi Draco. Nici nu începe discuţie.

— OK, bine.

A

îşi pune cealaltă mână peste abdomen şi privesc în timp ce acesta i se ridică şi coboară cu fiecare respiraţie.

— Aşadar, cui i-ai mai spus?

— Familiei mele, zic eu. Adică, Nora a văzut postarea de pe Tumbir, aşa c-a trebuit s-o fac.

— Bine, dar vreau să zic, cui altcuiva în afară de Abby?

— Nimănui, zic eu.

Dar apoi închid ochii şi mă gândesc la Blue.

— Atunci, cum de-ai ajuns pe Tumbir? întreabă ea.

— A, da. Fac o grimasă. Poveste lungă, zic eu, deschizând ochii din nou.

Îşi întoarce capul spre mine, dar nu răspunde. O simt că mă urmăreşte cu privirea.

— Cred c-am s-adorm, zic eu.

Dar nu e adevărat. Nu adorm acum, ci după câteva ore bune.

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com
CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com
DATA: I ianuarie la 1:19 PM
SUBIECT: Re: *autd lang syne'*

Jacques,

Bietul zombi. Sper că ai adormit din nou în timp ce eu îţi scriu asta. Vestea bună e că încă mai avem patru zile de vacanţă, pe care ar trebui să le dedici exclusiv dormitului şi scrisului mie.

Mi-a fost dor de tine aseară. Petrecerea a fost OK. S-a ţinut acasă la bunica mamei mele vitrege, care are vreo nouăzeci de ani, aşa că pe la nouă ne-am întors acasă şi am stat la televizor. Ah, şi vărul mamei mele vitrege, domnul Trezire Sexuală, a fost acolo şi el. Soţia lui e foarte însărcinată. Ea şi mama mea vitregă îşi comparau la cină ecografiile cu fetuşii lor. Micul Fetus al nostru arată ca un simplu extraterestru mic şi drăguţ, cu un cap mare şi membre mici. Poţi să-i vezi nasul, aşa că a fost oarecum mişto. Dar, din nefericire, soţia domnului Trezire Sexuală avea o ecografie 3D.Tot ce pot să spun, Jacques, e că există lucruri pe care nu ţi le poţi şterge din minte.

Ţi-ai făcut ceva planuri înainte de începerea şcolii?

Cu dragoste,

Blue[24]

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE bluegreen 181 @gmail.com DATA: I ianuarie la 5:31 PM SUBIECT: Re: *auld lang syne*

Zombi e un cuvânt potrivit Sunt varză. Tocmai ne-am întors de la Target şi pe drum am adormit în maşină. Din fericire, mama a fost cea care a condus maşina. Dar trebuie să înţelegi că magazinul e la vreo cinci minute distanţă de casa mea. Cât de ciudat e asta? Aşa că acum mă simt oarecum ciudat şi somnoros şi dezorientat şi cred că părinţii mei vor să cinăm în seara asta ca o Familie.

Of!

A

Îmi pare rău să aud de trauma ecograflei 3D, de ale cărei detalii ai fost atât de amabil să mă fereşti. Din nefericire, sunt un tâmpit cu foarte puţin auto-control când vine vorba de Google Images. Aşa că acum a rămas întipărită pentru totdeauna şi în memoria mea. Oh, miracolul vieţii. Poate că ai vrea, de asemenea, să cauţi „păpuşi renăscute". Pe bune, fii-o.

Nu s-a întâmplat nimic interesant săptămâna asta, mai puţin faptul că fiecare afurisit de lucru din univers îmi aminteşte de tine. Target e plin de tine. Ştiai că au început să fabrice nişte markere mari, imense, numite Super Markere? Evident, mai există şi superglue.Ai senzaţia că vezi Liga Dreptăţii a articolelor de birou. Mai aveam un pic şi le cumpăram, doar ca să-ţi pot trimite poze cu personalităţile lor care luptă împotriva infracţiunilor. Ba chiar le-aş fi făcut pelerine şi tot tacâmul. Doar că CINEVA încă nu vrea să facă schimbe de numere.

Cu dragoste,

Jacques

---

[24] în traducere aproximativă, „Trecut-au zilele", poezie scoţiană scrisă de Robert Bums în 1788; cântec tradiţional ce se cântă la trecerea dintre ani în SUA şi Marea Britanie.

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 2 ianuarie la 10:13 AM SUBIECT: Renăscut

Cred că m-ai lăsat fără cuvinte. Tocmai am citit articolul de pe Wikipedia şi acum mă uit la poze. Nu mă pot opri. Se prea poate ca tu să fi găsit cea mai înfiorătoare chestie de pe internet

Şi chiar m-am prăpădit de râs când am citit despre Liga Dreptăţii cu articole de birou care luptă împotriva infracţiunilor. Mi-aş dori să le fi putut vedea. Dar legat de chestia cu mesajele – nu pot decât să spun că îmi pare rău. Gândul de a face schimb de numere de telefon pur şi simplu mă înspăimântă. Sincer. Mă gândesc că ai putea să mă suni şi să-mi auzi mesajul de la căsuţa vocală şi să ŞTII CINE SUNT. Nu ştiu ce să spun, Jacques. Încă nu sunt pregătit să afli cine sunt Ştiu că e stupid, şi sincer, în momentul de faţă, petrec cam jumătate de dimineaţă imaginându-mi cum ar fi să ne întâlnim în realitate pentru prima dată. Dar nu-mi vine nicio idee cum am putea face ca asta să se întâmple fără ca toate celelalte lucruri să se schimbe. Mi-e frică să nu te pierd.

Are vreo noimă ce spun? Să nu mă urăşti.

Cu dragoste,

Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 2 ianuarie la 12:25 PM SUBIECT: Re: Renăscut încerc să înţeleg de ce te îngrijorează atât de mult gândul de face schimb de numerele de telefon. Trebuie să ai încredere în mine! Da, sunt băgăcios, dar n-am de gând să te sun dacă tu nu vrei. Nu vreau ca asta să fie mare scofală. Şi vreau să ne scriem în continuare e-mailuri. De asemenea, mi-aş dori să ne putem trimite mesaje ca nişte oameni normali.

Şi DA, vreau să ne întâlnim în realitate. Şi evident că asta ar schimba lucrurile – dar cred că sunt cât de cât pregătit ca ele să se schimbe. Aşa că poate e mare scofală. Nu ştiu. Vreau să ştiu numele prietenilor tăi şi ce faci după

şcoală şi toate celelalte lucruri pe care nu mi le-ai spus. Vreau să ştiu cum sună vocea ta.

Totuşi, nu până ce nu te simţi pregătit şi n-aş putea niciodată să te urăsc. N-ai să mă pierzi. Gândeşte-te la asta. Bine?

Cu dragoste,

Jacques

E prima zi de şcoală după vacanţă şi mă gândesc sincer s-o petrec pe toată în parcare. Nu ştiu cum să vă explic. Credeam că mă voi simţi mai bine. Dar acum, că sunt aici, se pare că nu pot ieşi din maşină. Mi se face un pic rău numai când mă gândesc la asta.

Nora spune:

— Nu cred că o să-şi amintească cineva.

Ridic din umeri.

— A stat acolo, cât, trei zile? Şi asta s-a întâmplat acum mai bine de-o săptămână.

— Patru zile, spun eu.

— Nu cred că oamenii chiar citesc pagina aia de Tumbir.

Intrăm împreună prin atrium de îndată ce sună primul clopoţel. Oamenii se calcă în picioare şi se împing pe scări. Nimeni nu pare să-mi dea vreo atenţie specială-şi după toate încurajările Norei, văd că e la fel de uşurată ca şi mine. Înaintez odată cu mulţimea de elevi, îndreptându-mă spre dulapul meu, şi cred că într-un târziu încep să mă relaxez. Câţiva oameni îmi fac din mână ca de obicei. Garrett, care stă cu noi la masa de la cantină, dă din cap spre mine şi spune:

— Care-i treaba, Spier?

Arunc rucsacul în dulap şi scot cărţile de engleză şi franceză. Nimeni nu mi-a strecurat vreun bileţel homofobic prin fantele dulapului meu, ceea ce e bine. Nimeni nu a gravat cuvântul „poponar” încă pe dulapul meu, ceea ce e şi mai bine. Aproape că sunt pregătit să cred că lucrurile s-au mai îmbunătăţit la Creekwood. Sau că, la urma urmei, nimeni n-a văzut postarea lui Martin de pe Tumbir.

Martin. Doamne, nu vreau să mă gândesc c-o să trebuiască să-i văd faţa aia tâmpită şi spurcată. Şi, fir-ar să fie, normal că se află la prima mea oră.

Bănuiesc că încă simt o oarecare groază la gândul c-o să trebuiască să-l văd din nou pe Martin.

Încerc să respir normal.

În timp ce înaintez în aripa de limbi străine, un fotbalist pe care de-abia îl recunosc aproape că se izbeşte de mine când coboară scările. Fac un pas înapoi ca să-mi recapăt echilibrul, dar el îşi pune mâna pe umărul meu şi mă priveşte fix în ochi.

— Ei bine, salutare! zice el.

— Salut…

Apoi mă apucă de obraji şi mă trage de faţă de parcă ar vrea să mă sărute.

— Muah!

Rânjeşte, iar faţa lui e atât de aproape, încât îi simt căldura respiraţiei. Şi peste tot în jurul meu, oamenii râd de parcă sunt Elmo din The Muppets.

Mă smulg din strânsoarea lui şi îmi simt obrajii arzând.

— Unde te duci, Spier? strigă cineva. Megregor vrea şi el o tură.

Şi toată lumea începe să râdă din nou. Vreau să zic, nici măcar nu-i cunosc pe oamenii ăştia. Nu ştiu de ce, în numele lui Dumnezeu, li se pare amuzantă toată situaţia.

La ora de engleză, Martin nu se uită deloc la mine.

Dar pe tot parcursul zilei, Leah şi Abby sunt ca nişte pitbulli, aruncând priviri fioroase în toate direcţiile când cineva se uită la mine ciudat. Vreau să zic, e drăguţ din partea lor. Şi nu e un dezastru total. Unii oameni şoptesc şi

râd. Alţii îmi aruncă zâmbete uriaşe pe culoar, orice o fi însemnând asta. Două lesbiene pe care nici măcar nu le cunosc vin la dulapul meu, mă îmbrăţişează şi îmi oferă numerele lor de telefon. Şi cel puţin vreo doisprezece copii hetero insistă să-mi spună că mă susţin. Ba chiar o fată îmi confirmă că Iisus încă mă iubeşte.

Am parte de multă atenţie şi asta mă ameţeşte.

La prânz, fetele încep să discute şi să evalueze cei cincizeci de milioane de băieţi despre care aparent ele cred că pot fi potenţiali iubiţi pentru mine. Şi totul e al naibii de hilar, până ce Anna face o glumă cum că Nick ar fi gay. Ceea ce îl face pe Nick să se arunce pe Abby. Aşa că Leah e de-a dreptul furioasă.

— Ar trebui să-i găsim şi lui Leah un iubit! zice Abby, iar asta, sincer, mă face să mă schimonosesc.

O iubesc pe Abby şi ştiu că ea doar încearcă să destindă atmosfera, dar Iisuse Hristoase! Există momente când reuşeşte să facă exact opusul lucrului potrivit.

— Căcat, nu, mersi, Abby, zice Leah, pe un ton bolnăvicios de plăcut.

Doar că ochii ei sunt nişte mingi de foc care pârâie de furie. Se ridică brusc, împingând scaunul fără să mai spună vreun cuvânt.

De îndată ce pleacă, Garrett se uită la Bram, iar Bram îşi muşcă buza. Ceea ce sunt destul de sigur că e un cod de băiat heterosexual care înseamnă „Bram o place pe Leah”.

Şi nu ştiu de ce, dar asta mă scoate din sărite.

— Dacă îţi place de ea, spune-i, mă răstesc eu la Bram, iar el începe imediat să se îmbujoreze.

Nu ştiu. M-am săturat de heterosexualii care nu se pot aduna naibii.

Cumva, reuşesc să supravieţuiesc până la repetiţii. E prima zi f&că scenarii, aşa că trecem direct la câteva dintre scenele cu grupuri mai mari. Acum avem la repetiţii un acompaniator şi oamenii sunt foarte atenţi şi în formă. Bănuiesc că toţi şi-au dat seama că premiera e în mai puţin de-o săptămână.

Dar la jumătatea piesei cu hoţul de buzunare, Martin se opreşte brusc din cântat.

Iar apoi Abby spune:

— Să-mi bag picioarele, glumeşti, nu?

Şi apoi toată lume tace preţ de un minut, uitându-se unul la altul. Uitându-se oriunde, numai la mine nu. Preţ de o clipă sunt confuz, dar apoi urmăresc privirea lui Abby spre partea din spate a amfiteatrului. Iar în faţa spiralei duble se află câţiva băieţi care îmi par puţin cunoscuţi. Cred că au fost cu mine la ora de biologie de anul trecut. Unul dintre ei poartă un hanorac, ochelari falşi şi o fustă peste pantalonii lui cargo, şi ambii au câte o pancartă uriaşă.

Pe a primului tip scrie: „Ce mai faci, Simon?”

Iar pe a tipului în fustă scrie: „MAI MULT, MAI MULT – CHIAR ÎN FUND!”

Băieţii fac nişte mişcări lascive şi alţi câţiva oameni trag cu ochiul de la intrarea în sală şi râd. O fată râde atât de tare, că se apucă de stomac şi spune:

— Încetaţ’, oameni buni! O, Doamne, sunteţ’ atât de răi!

Dar şi ea râde.

E straniu – nici măcar nu roşesc. E ca şi cum privesc totul de la un milion de kilometri depărtare.

Apoi, brusc, Taylor Mettemich, dacă vă vine să credeţi, coboară iute treptele şi porneşte în fugă pe culoarul dintre şirurile de scaune. Iar Abby e chiar în urma ei.

Ooo, rahat! exclamă tipul cu fusta, iar celălalt tip chicoteşte.

Iar apoi o taie din amfiteatru, lăsând uşa să se trântească.

Taylor şi Abby se grăbesc după ei şi se aude o zarvă mare de ţipete şi paşi. Domnişoara Albright aleargă după ei, iar noi ceilalţi rămânem pe scenă. Doar că, nu ştiu cum, eu sfârşesc prin a sta pe unul dintre podiumuri, înghesuit între două fete din ultimul an, care şi-au petrecut braţele în jurul umerilor mei.

A

Îl zăresc pe Martin, care arată într-o stare deplorabilă şi şi-a acoperit faţa cu palmele.

Câteva minute mai târziu, Abby dă buzna înapoi pe uşă, urmată de domnişoara Albright, care are braţul petrecut pe după umerii lui Taylor. Iar Taylor e murdară şi roşie la faţă, ca şi când ar fi plâns. O urmăresc pe domnişoara Albright cum o conduce pe Taylor pe rândul din faţă, o aşază lângă Cal şi apoi îngenunchează în faţa lor câteva clipe şi le spune ceva.

Abby urcă înapoi pe scenă şi se îndreaptă spre mine, clătinând din cap.

— Oamenii sunt ticăloşi, comentează ea.

A

încuviinţez uşor din cap.

— Taylor mai avea un pic şi îl lovea pe unul din tipii ăia.

Taylor Metternich. Nu-mi vine să cred. Aproape că a lovit un tip.

— Glumeşti.

— Nu, vorbesc serios, zice Abby. Aproape că şi eu am făcut-o.

— Bun, zice una dintre fetele din ultimul an, Brianna.

Arunc o privire scurtă spre Taylor. Stă rezemată de scaun, cu ochii închişi, respirând.

— Dar nu l-a lovit, nu? Nu vreau să aibă probleme din cauza mea.

— O, Doamne. Nu mai spune asta. Nimic din asta nu e vina ta, Simon, zice Abby. Tipii ăia sunt nişte măgari.

— Nu pot scăpa basma curată din asta, spune Brianna. Nu avem cumva o politică de zero toleranţă?

Dar politica de zero toleranţă de la Creekwood în ceea ce priveşte hărţuirea se aplică la fel de bine ca şi cea în ceea ce priveşte codul vestimentar.

— Nu-ţi face griji, zice Abby. Chiar în acest moment se află în biroul domnişoarei Knight. Cred că le sună pe mămicile lor.

Şi, evident, câteva clipe mai târziu, domnişoara Albright ne adună pe toţi în cerc pe scenă.

— Dragilor, îmi pare rău c-aţi fost martori la acea scenă, începe ea, uitându-se în special la mine. A fost un lucru extrem de nerespectuos şi nepotrivit, şi vreau să ştiţi că voi trata asta foarte serios.

Face o pauză şi mă uit la ea. Observ că domnişoara Albright e lividă.

— Aşadar, din nefericire, repetiţia de azi se suspendă, astfel încât să pot rezolva problema. Ştiu că nu vă aşteptaţi la asta şi vă cer scuze tuturor. Reluăm mâine de unde am rămas.

Apoi se îndreaptă spre mine şi se lasă pe vine în faţa podiumului meu.

— Simon, eşti OK?

Simt cum mă îmbujorez un pic.

— Sunt bine.

— OK, păi, zice ea în şoaptă, vreau să ştii că măgarii ăia vor fi suspendaţi. Nu glumesc. O să am eu grijă ca asta să se întâmple.

Abby, Brianna şi cu mine ne uităm lung la ea.

E pentru prima dată când am auzit un profesor vorbind urât.

Aşadar, lui Abby i s-a cerut să rămână la şcoală până la plecarea ultimului autobuz, aşa că mă simt îngrozitor. Nu ştiu. Mă simt de parcă toată treaba asta a fost un pic şi din vina mea. Dar Abby îmi spune să nu fiu ridicol şi că o să piardă vremea urmărind selecţiile de la fotbal.

— Am să vin cu tine, spun eu.

— Simon, pe bune. Du-te acasă şi relaxează-te.

— Dar dacă vreau să râd de Nick?

N-are ce să mai zică. Traversăm culoarul de la ştiinţe şi coborâm treptele din spate, spre sala de muzică, de unde se aud nişte chestii faine la chitară şi percuţie. Cântă aproape ca nişte profesionişti, doar că partea vocală e stranie şi haotică, ca şi când ar interpreta partea gravă a unui acord. Abby dansează în timp ce înaintăm, iar apoi ieşim pe uşa laterală care dă spre terenul de fotbal.

E al naibii de frig afară şi nu înţeleg cum de fotbalişti supravieţuiesc în pantaloni scurţi şi cu picioare goale. Fetele se află pe cel mai apropiat teren şi văd zeci de cozi de cal în mişcare. Trecem pe lângă ele pentru a ajunge la băieţi, care aleargă printre nişte jaloane portocalii şi dau pase. Abby îşi lasă braţele peste marginea gardului, aplecându-se să urmărească totul. Mulţi băieţi poartă bluze din spandex pe sub tricourile de fotbal, iar câţiva şi-au pus şi genunchiere. Şi toţi au gambe de fotbalişti. Aşa că e o privelişte interesantă.

Antrenorul fluieră şi toţi băieţii se adună în jurul lui preţ de un minut în timp ce el vorbeşte. Iar apoi se împrăştie, împărţind sticle de apă, făcând driblinguri şi întinzându-şi picioarele. Nick porneşte în pas alergător spre noi, roz la faţă şi rânjind, iar apoi Garrett şi Bram vin şi ei.

— E ciudat că vă pun să încercaţi din nou, zice Abby.

— Ştiu, zice Garrett, respirând greoi.

E transpirat şi roşu, iar ochii lui au o nuanţă de albastru electric.

— E un fel de formalitate. Ceva de genul. Doar ca să vadă – face o pauză să-şi recapete suflul – adică, unde vrea să ne pună.

— Ah, am înţeles, zice ea.

— Deci, care-i faza, trageţi chiulul de la repetiţii? întreabă Nick, zâmbindu-i lui Abby.

— Cam aşa ceva, răspunde ea. Am fost ceva de genul – *da*. Mă duc să mă benoclez la băieţii care joacă fotbal.

Se apropie de Nick, zâmbindu-i.

— A, da? face Nick.

A

încep să mă simt ca şi când n-ar trebui să ascult asta.

— Aşadar, cum merge treaba? întreb, întorcându-mă spre Garrett şi Bram.

— Destul de bine, răspunde Garrett, iar Bram încuviinţează.

E amuzant că iau prânzul cu tipii ăştia de cinci ori pe săptămână, dar nu ne vedem niciodată dacă nu suntem în

grup. Mi-aş dori să-i cunosc mai bine. Chiar dacă Bram nu poate să-şi ia naibii inima în piept şi să vorbească cu Leah. Nu ştiu. Pe de altă parte, atât Garrett, cât şi Bram s-au purtat foarte frumos cu mine de când au aflat că sunt gay, lucru la care nu mă aşteptam de la nişte adeţi.

De asemenea, Bram e simpatic. Adică, foarte, foarte, simpatic. Stă cam la jumătate de metru de gard, complet transpirat, cu o helancă albă pe sub tricoul de fotbal. Şi nu e foarte vorbăreţ, dar are nişte ochi căprui deosebit de expresivi. Şi piele de un cafeniu deschis, bucle negre catifelate şi mâini noduroase, drăguţe.

— Ce se întâmplă dacă o daţi în bară cu audiţia? întreb eu. Vă pot da afară din echipă?

— Audiţia? întreabă Bram, zâmbind.

Şi, când se uită la mine, simt un junghi de fericire.

— Selecţia, mă corectez eu, îmbujorându-mă.

Şi îi întorc zâmbetul. Iar apoi mă simt un pic vinovat.

Din cauza lui Blue. Chiar dacă încă nu e pregătit. Chiar dacă sunt numai nişte cuvinte pe ecranul unui laptop.

Doar că într-un fel am senzaţia că e iubitul meu.

Nu ştiu ce să zic.

*

Aşadar, poate că e vorba de aerul rece al iernii sau poate că e vorba de gambele fotbaliştilor, dar, după tot ce s-a întâmplat azi, mă simt destul de bine.

Până ce ajung în parcare. Fiindcă Martin Addison stă sprijinit de maşina mea.

— Unde-ai fost? mă ia el la rost.

Aştept să se dea la o parte. Nici măcar nu vreau să-l privesc.

— Putem vorbi două secunde? întreabă el.

— Nu am nimic să-ţi spun, îi zic eu.

— OK, bine.

Oftează şi pot să-i văd respiraţia.

— Simon, eu doar… Îţi sunt dator cu nişte scuze.

Stau acolo, fără să fac nimic. El îşi întinde braţele şi îşi pocneşte degetele pe sub mănuşi.

— Doamne, îmi… îmi pare enorm de rău. Pentru ce s-a întâmplat acolo. Nu ştiam că asta… Vreau să zic, nu credeam că oamenii încă mai fac rahaturi din astea.

— Corect, cine s-ar fi gândit? Cum Shady Creek e atât de progresiv.

Martin clatină din cap.

— Chiar nu mă gândeam că o să fie mare scofală.

Nici măcar nu ştiu ce să-i mai spun.

— Uite ce e, îmi pare rău, bine? Am fost furios. Toată treaba cu Abby. Nu m-am gândit. Iar apoi frate-meu mi-a zis ceva care m-a deranjat, iar eu pur şi simplu am… Mă simt ca un rahat, bine? Şi am şters de mult e-mailurile tale. Îţi jur! Poţi, te rog, să spui ceva?

Vreau să zic, aproape că-mi vine să râd.

— Ce dracu’vrei să-ţi spun?

— Nu ştiu, zice el. Eu încerc doar să…

— OK, ce zici de asta? Cred că eşti un nemernic. Cred că eşti cel mai mare nemernic din lume. Vreau să zic, să nu cumva să-ndrăzneşti să te prefaci că nu ştiai că asta o să se întâmple. M-ai şantajat. Asta a fost… Vreau să zic, nu ăsta a fost ţelul tău afurisit? Să mă umileşti?

Clatină din cap şi dă să spună ceva, dar i-o tai imediat:

— Şi ştii ce? Nu ai niciun drept să spui că nu e mare scofală. Asta chiar e o mare scofală, bine? Asta trebuia să fie… Asta e a mea. Eu trebuie să aleg când şi unde şi cine ştie şi cum vreau s-o spun.

Brusc, simt cum mi se pune un nod în gât.

— Aşa că da, tu mi-ai luat asta. Iar apoi l-ai implicat şi pe Blue? Pe bune? Eşti un nemernic, Martin. Nici măcar nu vreau să te privesc în ochi.

Plânge. Încearcă să n-o facă, dar plânge cu adevărat. Iar inima mea se înmoaie un pic.

— Poţi să te dai de lângă maşina mea şi să mă laşi dracului în pace?

A

încuviinţează, lasă capul în jos şi se face nevăzut.

Mă sui în maşină, o pornesc şi apoi încep să plâng.

DE LA hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 5 ianuarie la 7:19 PM SUBIECT: Zăpadă!

Blue,

Uită-te pe geam! Nu-mi vine să cred! Fulgi de zăpadă în prima zi de şcoală! Vreo şansă să se transforme în Apocalipsa Zăpezii? Deoarece chiar n-aş avea nimic împotrivă să stau acasă săptămâna asta. Dumnezeule, a fost o zi a naibii de ciudată. Nici măcar nu ştiu ce să zic în afară de faptul că e absolut obositor să-ţi recunoşti orientarea sexuală în faţa întregului univers.

Pe bune, sunt pur şi simplu epuizat

Ţi s-a întâmplat vreodată să fii atât de furios că începi să plângi? Şi ţi s-a întâmplat vreodată să te simţi vinovat că ai devenit furios? Spune-mi că nu sunt ciudat cu dragoste,

Jacques

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 5 ianuarie la 10:01 PM SUBIECT: Re: Zăpadă!

Nu cred că eşti ciudat Din câte îmi spui, se pare că ai avut o zi de rahat şi mi-aş dori să pot face ceva ca să te ajut Ai încercat să-ţi îneci amărăciunea în mâncare? Am auzit că biscuiţii Oreo pot fi benefici. De asemenea, nu prea

aş avea eu niciun drept să-mi dau cu părerea, dar n-ar trebui să te simţi vinovat că te-ai înfuriat – mai ales dacă am dreptate în ceea ce priveşte motivul pentru care ai devenit furios.

Bine. Trebuie să-ţi spun ceva şi cred că s-ar putea să te supere. Nu aş putea alege un moment mai prost, dar nu ştiu cum altfel s-o spun, aşa că am s-o fac şi gata:

Jacques, sunt aproape sigur că ştiu cine eşti.

Cu dragoste,

Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 6 ianuarie la 7:12 PM SUBIECT: Pe bune?

Uau! Bine. Nu m-am supărat Dar e un moment cam important nu-i aşa?

De fapt cred că şi eu ştiu cine eşti. Aşa, doar de amuzament cred că:

1. Împărţi acelaşi prenume cu un fost preşedinte american.

2. Şi un personaj de benzi desenate.

3. Îţi place să desenezi.

4. Ai ochi albaştri.

5. Odată m-ai împins pe un culoar întunecat într-un scaun directorial. Cu dragoste,

Jacques

DE LA* bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE hourtohour.notetonote@gmail.com DATA 6 ianuarie la 9:43 PM SUBIECT: Re: Pe bune?[25]

Scuze, dar nu cred că sunt persoana care crezi că sunt

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 6 ianuarie la 11:18 PM SUBIECT: Re: Pe bune?

[25] Categoric, nu.

Ei bine, m-am descurcat de minune până la sfârşit Aşa că da. Uau. Se pare că m-am înşelat al naibii de tare. Îmi pare rău, Blue. Sper că asta să nu ne strice relaţia.

În orice caz, poate că şi tu te-ai înşelat în privinţa mea? Şi aşa vom fi chit? Cu toate că bănuiesc c-ai văzut chestia aia de pe Tumbir. Doamne, mă simt atât de prost..

Cu dragoste,

Jacques

DE LA: bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: 7 ianuarie la 7:23 AM SUBIECT: Re: Pe bune?

Pe Tumbir… te referi la Secreteledelacreek? Nu cred că m-am mai uitat pe ea de prin august Ce-a fost acolo? în orice caz, nu trebuie să te simţi prost E în regulă. Dar nu cred că mă înşel în ceea ce te priveşte. Jacq*ues a d*i*t Cor*ect?

— Blue

Deci, da. Am fost neglijent. Bănuiesc că am lăsat o mulţime de indidi şi n-ar trebui să mă surprindă că Blue le-a pus cap la cap. Poate că am vrut ca el s-o facă.

Aştoşojacques a dit e „Simon Says”[26] în franceză. Şi e evident că n-a fost o alegere atât de inteligentă pe cât credeam.

Însă am dat-o în bară nasol de tot cu Cal. Vreau să zic, vă jur, sunt un mare idiot. Nu ştiu la ce mă gândeam. Ochi albaştri-verzui şi impresia că Blue era Cal? Logică a la Simon. Nu e de mirare că m-am înşelat catastrofal.

În acea dimineaţă petrec vreo douăzeci de minute privind în gol spre e-mailul lui Blue înainte să-i scriu un răspuns. Iar apoi stau acolo şi reîmprospătez întruna browserul până ce Nora bate la uşă. Oricum ajungem la şcoală cu vreo cinci minute mai devreme. Aşa că mai petrec cinci minute stând în maşina parcată în faţa şcolii, privind din nou spre e-mailul meu, de data asta pe ecranul telefonului.

N-a văzut postarea de pe Tumbir. Asta-i bine. De fapt, asta-i foarte bine.

---

[26] Joc de copii în care cineva rosteşte o comandă folosind propoziţia Simon spune să... (sari, dansezi etc.), iar copilul căruia i se adresează trebuie să o execute.

Intrăm tocmai când sună clopoţelul şi sunt tare zăpăcit. Am noroc că mâinile mele se pare că ştiu combinaţia dulapului, căci creierul meu şi-a luat concediu. Oamenii vorbesc cu mine, iar eu încuviinţez din cap, dar pe-o ureche îmi intră şi pe alta îmi iese. Cred că o parte dintre băieţii care conduc camionete îmi schimbă numele în Semen Queer[27]. Nu ştiu. Nici măcar nu-mi pasă.

Nu mă gândesc decât la Blue. Bănuiesc că o parte din mine speră să primească ceva azi. Un soi de dezvăluire. Nu-mi vine să cred că Blue nu vrea să-mi spună, acum că ştie cine sunt. Ceea ce înseamnă că mă uit peste tot. Leah îmi trimite un bileţel în ora de franceză şi inima începe să-mi bubuie, gândindu-mă că ar putea fi un mesaj de la el. *Hai să ne întâlnim lângă dulapul tău*. *Sunt pregătit*. Ceva de genul ăsta. Dar se dovedeşte a fi un desen extrem de realist, în stil manga, care o înfăţişează pe profesoara noastră de franceză în timp ce face sex oral cu o baghetă. Şi mai vorbeam de lucruri care îmi amintesc de Blue.

Şi când cineva mă bate pe umăr la ora de istorie, inima mi se face cât un purice. Dar nu e decât Abby.

— Şşş, ascultă asta.

Ascult, şi e vorba de Taylor, care îi explică lui Martin că ea n-a *vrut* neapărat să aibă un spaţiu între coapse, dar că aşa e *metabolismul* ei, şi nici măcar *nu fi-a dat seama* că unele fete încearcă să obţină dinadins spaţiul ăla. Martin încuviinţează, se scarpină la ceafa şi pare plictisit.

— N-are ce face, aşa e metabolismul ei, Simon, zice Abby.

— Se pare că da.

Se prea poate că Taylor să fie un ninja sub acoperire care luptă împotriva hărţuitorilor, dar e în continuare la fel de îngrozitoare.

Iar apoi, mai târziu, Abby mă înghionteşte din nou ca să-i ridic pixul pe care l-a scăpat, şi inima mi se face iarăşi

---

[27] In lb. engleză, semen înseamnă spermă, iar queer, homosexual, cu sens peiorativ.

cât un purice. Nu mă pot abţine. E un sentiment de emoţie pe care se pare că nu mi-l pot înăbuşi.

Aşa că atunci când orele iau sfârşit şi tot nu s-a petrecut nimic extraordinar, simt cum inima mi se frânge un pic. E ca şi când e ora unsprezece seara de ziua ta şi îţi dai seama că până la urmă nimeni nu ţi-a organizat nicio petrecere surpriză.

Joi, după repetiţie, Cal menţionează pe un ton foarte degajat că e bisexual. Şi că poate ar trebui să ieşim la un moment dat. Mă ia prin surprindere. Nu pot decât să rămân cu gura căscată. Dragul şi lentul de Cal, cu breton de hipster şi ochi de culoarea oceanului.

Dar chestia e că el nu e Blue.

Blue, care îmi răspunde foarte greu la e-mailuri.

Oricât de ciudat ar părea, uit cu totul de Cal până a doua zi la ora de engleză. Domnul Wise nu se află în clasă când ajung eu, iar tocilarii sunt neliniştiţi. Câţiva oameni discută aprins despre Shakespeare, iar apoi cineva se urcă pe un scaun şi practic zbiară la urechea altui tip monologul lui Hamlet. Din cine ştie ce motiv, canapeaua e foarte aglomerată. Nick e cocoţat în braţele lui Abby.

Ea îşi scoate capul de după trunchiul lui Nick şi mă strigă. Observ că radiază.

— Simon, tocmai îi povesteam lui Nick despre ceea ce s-a întâmplat ieri la repetiţii.

— Da, zice Nick. Spune-mi, rogu-te, cine e acest individ pe nume Calvin?

Clatin din cap, înroşindu-mă.

— Nimeni. E de la clubul de teatru.

— E un nimeni? întreabă Nick, lăsând capul într-o parte. Eşti sigur? Fiindcă tipa asta de-aici îmi spune…

— Taci! îl avertizează Abby, punându-i o mână peste gură. Scuze, Simon! M-am bucurat foarte tare pentru tine. Nu era secret, nu-i aşa?

— Nu, dar nu e… n-a fost nimic.

— Ei bine, rămâne de văzut, zice Abby, cu un zâmbet arogant pe faţă.

Nu ştiu cum să-i explic că, practic vorbind, eu sunt deja luat. De cineva care în mod evident împarte prenumele cu un preşedinte şi un personaj obscur de benzi desenate, şi căruia nu-i place să deseneze, şi care n-are ochi albaştri, şi care încă nu m-a împins într-un scaun directorial.

Cineva care se pare că mă plăcea mai tare când nu ştia dne sunt.

DE LA* hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA 9 ianuarie la 8:23 PM SUBIECT: Re: Pe bune?

Vreau să zic, înţeleg. Doar pentru că am fost neglijent nu înseamnă că e corect să te oblig să mi te dezvălui înainte să fii pregătit şi crede-mă, sunt un afurisit de expert când vine vorba de asta. Dar acum tu îmi cunoşti identitatea de supererou şi eu nu – iar asta-i ciudat nu-i aşa?

Nu ştiu ce altceva să mai spun. Anonimatul ne-a servit unui scop şi înţeleg asta. Dar acum vreau să ştiu cine eşti cu adevărat cu dragoste,

Simon

DE LA bluegreen 181 @gmail.com CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com DATA: IO ianuarie la 2:12 PM SUBIECT: Re: Pe bune?

Ei bine, Blue e oarecum identitatea mea de supererou, aşa că tu de fapt te referi la identitatea mea de cetăţean. Dar e evident că ne îndepărtăm prea tare de subiect Doar că nu ştiu ce altceva să mai spun. Îmi pare tare rău, Simon.

În orice caz, se pare că lucrurile ies aşa cum ai vrut Prin urmare, mă bucur pentru tine.

— Blue

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 10 ianuarie la 3:45 PM SUBIECT: Re: Pe bune?

Lucrurile ies aşa cum am vrut eu? Despre ce naiba vorbeşti?

w

— Simon

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com DATA: 12 ianuarie la 12:18 AM SUBIECT: Re: Pe bune?

Pentru numele lui Dumnezeu, zău aşa, nu ştiu la ce te referi, deoarece se pare că aproape nimic nu iese aşa cum mi-am dorit eu.

Bine-înţeleg că nu vrei să ne trimitem mesaje. Şi că nu vrei să ne întâlnim în realitate. Nu e nicio problemă. Dar îmi displace că totul e diferit acum, inclusiv în e-mailurile noastre. Vreau să zic, da, e o situaţie incomodă. Bănuiesc că ceea ce încerc să spun e că eu chiar te înţeleg dacă problema e că nu sunt atrăgător sau ceva de genul. O să-mi treacă. Dar eu te consider în multe feluri cel mai bun prieten al meu şi chiar vreau să te păstrez.

Putem să ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat şi să revenim la normal?

— Simon

Asta nu înseamnă că am să încetez să mă mai gândesc la el.

Îmi petrec toată duminica în camera mea, dându-i la maximum când pe The Smiths, când pe Kid Cudi, şi nici măcar nu-mi pasă dacă asta îi deranjează pe părinţii mei. Din partea mea, poate să-i scoată şi din sărite. Încerc să-l fac pe Bieber să se urce cu mine în pat, dar el continuă să se plimbe prin cameră, aşa că îl scot pe hol. Dar apoi scheaună să intre din nou în cameră.

— Nora, ia-l pe Bieber! strig eu pentru a mă face auzit peste muzică, dar nu răspunde, aşa că-i trimit un mesaj.

Ea îmi scrie înapoi: *Descurcă-te*. *Sunt acasă*.

Unde eşti? Nu-mi place deloc că, mai nou, Nora nu stă aproape deloc pe acasă.

Dar nu-mi răspunde. Iar acum mă simt prea leneş şi nepăsător ca să mă ridic şi s-o rog pe mama să-l ia.

Stau cu privirea aţintită spre ventilatorul din tavan. Aşadar, Blue nu vrea să-mi spună, ceea ce înseamnă că trebuie să aflu eu singur. De câteva ore întorc pe toate feţele indiciile pe care le-am adunat până acum.

Acelaşi prenume cu un preşedinte şi un personaj obscur de benzi desenate. Pe jumătate evreu. Gramatică excelentă. I se face greaţă cu uşurinţă. Virgin. Nu prea

merge la petreceri. Îi plac supercroii. Îi plac dulciurile de la Reeses şi biscuiţii Oreo (adică, nu e un idiot). Părinţi divorţaţi. Fratele mai mare al unui fetus. Tatăl lui locuieşte în Savannah şi e profesor de engleză. Mama lui e epidemiolog.

Problema e că încep să-mi dau seama că nu prea ştiu nimic despre nimeni. Vreau să zic, în mare parte ştiu cine e virgin. Dar habar nu am cine are părinţi divorţaţi sau cu ce se ocupă părinţii lor. Vreau să zic, părinţii lui Nick sunt doctori. Dar nu ştiu ce face mama lui Leah şi nici măcar nu ştiu care e faza cu tatăl ei, întrucât Leah nu vorbeşte niciodată despre el. Habar nu am de ce tatăl şi fratele lui Abby încă locuiesc în Washington. Iar ei sunt cei mai buni prieteni ai mei. Întotdeauna m-am considerat a fi un băgăcios, dar bănuiesc că sunt băgăcios doar când vine vorba de lucruri tâmpite.

De fapt, acum, că stau bine şi mă gândesc, e oarecum groaznic.

Dar e inutil. Deoarece, chiar dacă reuşesc cumva să descifrez codul, asta nu schimbă cu nimic faptul că Blue nu e interesat. El a aflat cine sunt. Şi acum e distrus şi nu ştiu ce să fac. I-am spus că înţeleg dacă nu e atras de mine. Am încercat s-o fac să sune ca şi când nu-mi pasă.

Dar nu înţeleg. Şi chiar îmi pasă.

De fapt, situaţia asta e tare naşpa.

Luni dimineaţă găsesc o sacoşă legată de mânerul dulapului meu şi primul meu gând e că ăla e un suspensor. Bănuiesc că-mi imaginez cum un adet tâmpit îmi dăruieşte un suspensor transpirat ca un mare gest de umilinţă şi dispreţ. Nu ştiu. Poate că sunt paranoic.

În orice caz, nu e un suspensor. E un tricou din bumbac cu logoul de pe albumul *Figure 8* al lui Elliott Smith. Deasupra lui se află un bilet pe care scrie: *Presupun că Elliott înţelege că, dacă ai fi putut, aifi mers la spectacolele lui.*

Biletul e scris pe o hârtie cartonată albastră-verzuie, cu o caligrafie perfectă– nicio literă înclinată. Şi fireşte că şi-a amintit de al doilea „t” din Elliott. Fiindcă e Blue.

Tricoul e de mărimea M, are o moliciune vintage şi totul în legătură cu el e absolut perfect. Într-un moment de nebunie, mă gândesc să mă duc la baie şi să mă schimb cu el.

Dar mă opresc. Deoarece e în continuare ciudat. Deoarece încă nu ştiu cine e el. Şi, din cine ştie ce motiv, gândul că el o să mă vadă îmbrăcat în acel tricou mă face să nu mă simt în largul meu. Aşadar, îl las în sacoşă, pe care o bag în dulap. Iar apoi petrec restul zilei plutind pe un nor de fericire şi nelinişte.

Dar când ajung la repetiţii, observ o schimbare seismică. Nu ştiu. Are ceva de-a face cu Cal. El iese din amfiteatru să meargă la baie exact când ajung eu şi se opreşte o clipă în uşă. Iar apoi ne zâmbim unul altuia şi continuăm să ne vedem de-ale noastre.

Nu e nimic. Nu e nici măcar un moment. Dar există o explozie de furie care începe în pieptul meu. Vreau să zic, chiar o simt. Şi totul e din cauză că Blue e un afurisit de laş. Poate să atârne un afurisit de tricou de uşa dulapului meu, dar n-are tupeul să mă abordeze în carne şi oase.

A distrus totul. Acum există un tip adorabil, cu un breton bestial, care se prea poate să mă placă, şi e complet inutil. N-am să ies niciodată cu Cal. Probabil că n-am să am niciodată un prieten. Sunt prea ocupat să fiu îndrăgostit de o persoană care nu e reală.

Restul săptămânii e un vârtej obositor. Repetiţiile durează cu o oră mai mult acum, ceea ce înseamnă că am parte de cine luate în picioare deasupra barului de la bucătărie şi încerc să nu scap firimituri în manualele mele. Tata spune că îi voi lipsi săptămâna asta, ceea ce, de fapt, înseamnă că e trist că trebuie să înregistreze

Burlacul. N-am mai avut veşti de la Blue şi nici eu nu i-am mai scris vreun e-mail.

Vineri e o zi importantă, bănuiesc. Mai avem o săptămână până la premieră şi interpretăm *Oliver*! de două ori îmbrăcaţi în costume pe durata orelor: cei de a noua şi de a douăsprezecea dimineaţa, iar cei de a zecea şi a unsprezecea după-amiaza. Trebuie să ajungem la şcoală cu o oră mai devreme ca să ne pregătim, ceea ce înseamnă că Nora trebuie să piardă o oră în amfiteatru. Dar Cal o pune la treabă, iar ea pare fericită să lipească poze cu distribuţia pe peretele din atrium, lângă nişte cadre din versiunea cinematografică cu Mark Lester şi o listă supradimensionată cu distribuţia şi echipa.

A

În culise e un adevărat haos. Lipsesc decoruri, o parte din oameni se plimbă parţial costumaţi şi câteva genii muzicale de la Creekwood se află în zona orchestrei, exersând de zor uvertura. E pentru prima oară când repetăm cu orchestra şi numai faptul că îi auzim exersând face ca totul să pară mult mai real. Taylor e deja îmbrăcată şi machiată, şi se află într-o parte a scenei, făcând nişte încălziri vocale bizare pe care ea însăşi le-a inventat. Martin nu-şi găseşte barba.

Eu port primul dintre cele trei costume, care e format dintr-o cămaşă zdrenţuroasă prea mare de culoarea terciului de ovăz, o pereche de pantaloni largi şi nicio pereche de pantofi. Câteva dintre fete îmi pun tot felul de prostii în păr ca să-l facă să pară murdar, ceea ce practic înseamnă să îi pui tocuri unei girafe. Şi îmi spun că trebuie să mă dea cu dermatograf, ceea ce nu-mi place câtuşi de puţin. E suficient că insistă să port lentile de contact.

Singura persoană în care am încredere s-o facă e Abby, care mă aşază într-un scaun de lângă fereastră din garderoba fetelor. Niciuneia dintre fete nu îi pasă că mă aflu acolo, şi asta nu din cauză că sunt gay. Garderobele sunt de obicei cu acces liber pentru toată lumea, iar dacă există cineva care ţine la intimitate, se duce să se schimbe în baie.

— Închide-i, zice ea.

Închid ochii şi Abby îmi întinde uşor cu buricele degetelor pielea de lângă pleoapă. Apoi aud un zgomot ca de scârţâit şi mă simt de parcă desenează pe mine, fiindcă nu glumesc – dermatograful e un afurisit de creion.

— Arăt ridicol?

— Deloc, zice ea, după care rămâne tăcută preţ de o clipă.

— Am o întrebare.

— Dap?

— De ce tatăl tău se află în Washington?

— Păi, încă îşi caută de muncă acolo.

— Aha, zic eu, după care adaug: El şi fratele tău se mută acolo?

A – îşi trece buricul degetului peste marginea pleoapei mele.

— Tata da, la un moment dat, zice ea. Fratele meu e în primul an la Howard.

Apoi dă din cap, trage bine de cealaltă pleoapă şi începe să lucreze şi acolo.

— Mă simt prost că nu ştiam asta, recunosc eu.

— De ce te-ai simţi prost? Cred că n-am menţionat niciodată ceva legat de asta.

— Dar nu te-am întrebat niciodată.

Cel mai îngrozitor e când ajunge cu dermatograful jos, deoarece trebuie să ţin ochii deschişi şi creionul pătrunde fix în marginea pleoapei, iar mie nu-mi place deloc când anumite lucruri îmi ating ochii.

— Nu clipi, zice Abby.

A

— Încerc.

Îşi scoate vârful limbii între buze şi observ că ea miroase a extract de vanilie şi pudră de talc.

— Bine. Uită-te la mine.

— Ai terminat? întreb eu.

Ea face o pauză, studiindu-mă.

— În mare parte, răspunde, după care mă atacă precum un ninja cu pudre şi pensule.

— Uau! face Brianna, care trece prin zonă.

— Ştiu, zice Abby. Simon, să nu mi-o iei în nume de rău, dar arăţi ridicol de sexy.

Şi aproape că-mi rup gatul când îmi întorc repede capul spre oglindă.

— Ce părere ai? întreabă ea, rânjind în spatele meu.

— Arăt ciudat, concluzionez eu.

E un pic ireal. De-abia sunt obişnuit cu faţa mea fără ochelari, iar cu dermatograful, impresia per ansamblu e: OCHI!

— Aşteaptă până ce o să te întâlneşti cu Cal, zice Abby în şoaptă.

Clatin din cap.

— El nu…

Dar nu pot termina fraza. Nu mă pot abţine să nu mă privesc în oglindă.

Prima reprezentaţie a zilei merge surprinzător de bine, cu toate că cei mai mulţi elevi din clasa a douăsprezecea o folosesc ca pe o oportunitate de a dormi încă două ore. Însă bobocilor le e prea teamă să chiulească de la primele două ore, ceea ce îi face să fie cel mai fain public care a existat vreodată. Oboseala acumulată în timpul săptămânii dispare, iar eu sunt mânat de adrenalină, râsete şi aplauze.

Ne schimbăm de costume şi toată lumea e fericită şi plină de energie când domnişoara Albright ne oferă notiţe. Iar apoi ne dă drumul să mergem la masă cu cetăţenii care nu sunt actori. Sunt un pic încântat de gândul de a merge la masă cu machiajul încă intact. Şi nu doar fiindcă se presupune că sunt sexy. E fain să fii marcat drept parte a întregului ansamblu.

Leah e obsedată de machiajul meu.

— Sfinte Sisoe, Simon!

— Nu-ţi place? întreabă Abby.

Simt un mic val de timiditate. Şi nu mă ajută şi nici faptul că Bram Drăguţul se uită la mine.

— Nu ştiam că ochii tăi sunt atât de gri, zice Leah, după care se întoarce spre Nick şi spune pe un ton neîncrezător: Tu ştiai?

— Nu ştiam, afirmă Nick.

— Adică, sunt de culoarea cărbunelui în jurul marginilor, zice ea, şi mai deschişi în mijloc, iar apoi aproape argintii în jurul pupilei. Dar argintiu-închis.

— Cincizeci de nuanţe de gri[28], zice Abby.

— Scârbos, face Leah, după care ea şi Abby îşi zâmbesc una alteia.

E un soi de miracol.

După prânz ne întâlnim în amfiteatru, astfel încât domnişoara Albright să ne poată reaminti cât de extraordinari suntem, după care mergem în culise să ne îmbrăcăm din nou în costume pentru prima scenă. De data asta suntem grăbiţi, dar cred că îmi place mai mult aşa. Orchestra se încălzeşte din nou, iar în amfiteatru se face din ce în ce mai multă gălăgie odată cu sosirea elevilor de a zecea şi a unsprezecea, care se aşază pe scaune.

Pentru cei din urmă mă entuziasmez. Fiindcă e clasa mea. Fiindcă Blue va fi acolo pe undeva. Oricât de supărat aş fi pe el, încă îmi place gândul că el se află pe undeva prin public.

Mă ridic odată cu Abby, trăgând cu ochiul în sală printr-o crăpătură din cortină.

— Nick e acolo, zice ea, gesticulând spre partea stângă a sălii. Şi Leah. Iar Morgan şi Anna sunt chiar în spatele lor.

— N-ar trebui să începem?

— Nu ştiu, zice Abby.

Arunc o privire peste umăr, unde Cal stă aşezat la un birou într-o parte a scenei. Poartă o pereche de căşti şi un mic microfon care i se curbează în faţa gurii, iar în momentul de faţă se încruntă şi mişcă întruna din cap. După care se ridică şi porneşte spre sală.

---

[28] Aluzie la romanul Cincizeci de umbre ale lui Grey de E.L. James.

Privesc înapoi spre public. Luminile încă sunt aprinse şi oamenii stau cocoţaţi pe spătarele scaunelor, strigând unii la alţii. Câţiva dintre ei şi-au transformat programele în mingi şi le aruncă în sus.

— Publicul nostru aşteaptă, zice Abby, rânjind în semiobscuritate.

Iar apoi simt o mână pe umărul meu. E domnişoara Albright.

— Simon, poţi, te rog, să vii un minut cu mine?

— Sigur, zic eu, după care dau din umeri spre Abby.

O urmez pe domnişoara Albright în garderobă, unde Martin e tolănit pe un scaun din plastic, înfaşurându-şi vârful bărbii în jurul degetului.

— Du-te şi ia-ţi un scaun, îmi zice ea, după care închide uşa în urma noastră.

Martin îmi aruncă o privire de parcă vrea să mă întrebe ce naiba se întâmplă.

A

Îl ignor.

— Aşadar, s-a întâmplat ceva, zice domnişoara Albright tărăgănat, şi voiam ca voi să auziţi primii. Cred că aveţi dreptul să ştiţi.

În acest moment am senzaţia că mă scufund. Domnişoara Albright priveşte o clipă pe lângă noi, apoi clipeşte de câteva ori şi revine cu picioarele pe pământ. Pare complet epuizată.

— Cineva a modificat lista cu distribuţia din atrium, zice ea, şi a schimbat numele personajelor voastre în ceva nepotrivit.

— În ce? întreabă Martin.

Dar eu ştiu imediat la ce se referă. Martin îl interpretează pe Fagin. Eu sunt trecut drept „Băiatul lui Fagin”. Bănuiesc că cine ştie ce geniu a crezut că va fi amuzant să taie câteva „i”-uri şi “n’-uri.[29]

---

[29] In lb. engleză,^ (prescurtarea de la faggot) se traduce prin „poponar”.

— Ah, face el, punând informaţiile cap la cap o clipă mai târziu.

Facem schimb de priviri şi el îşi dă ochii peste cap, iar preţ de un moment e ca şi când suntem din nou prieteni.

— Dap. Şi au făcut şi un desen. În orice caz, zice domnişoara Albright, Cal îl dă jos acum şi, într-un minut, am să ies acolo să port o mică discuţie cu minunaţii voştri colegi de clasă.

— Anulaţi spectacolul? întreabă Martin, cu mâinile pe obraji.

— Ai vrea s-o fac?

Martin se uită la mine.

— Nu. E în regulă. Doar… să nu-l anulaţi.

Inima începe să-mi bubuie.

Mă simt… nu ştiu. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea. Dar sunt sigur de un lucru: gândul că Blue nu va vedea piesa e oarecum devastator.

Mi-aş dori să nu-mi pese atât de tare.

Martin îşi îngroapă faţa în mâini.

— Spier, îmi pare tare, tare rău.

— Te rog să încetezi, zic eu, ridicându-mă. Bine? încetează!

Presupun că toată treaba asta a început să mă obosească naibii. Încerc să nu o las să-şi pună amprenta asupra mea. N-ar trebui să-mi pese că nişte proşti mă strigă aşa şi n-ar trebui să-mi pese ce cred oamenii despre mine. Dar mereu îmi pasă. Abby mă cuprinde cu braţele pe după umeri şi privim amândoi din culise cum domnişoara Albright păşeşte pe scenă.

— Salutare, zice ea la microfon.

Are în mână o broşură şi nu zâmbeşte. Nici măcar un pic.

— Unii dintre voi mă cunosc. Sunt domnişoara Albright, profesoara de teatru.

Cineva din public fluieră lasciv şi câţiva oameni chicotesc.

— Ştiu că sunteţi cu toţii aici ca să vizionaţi avanpremiera unui spectacol extraordinar. Avem parte de o distribuţie şi o echipă minunate şi suntem cu toţii nerăbdători să începem. Dar, înainte de asta, vreau să revizuim împreună politica de la Creekwood în ceea ce priveşte hărţuirea colegilor.

Din cine ştie ce motiv, cuvintele „revizuim" şi „politică" îi liniştesc imediat pe elevi. Se mai aud doar nişte conversaţii zumzăite şi jeanşii care se freacă de scaune. O persoană râde zgomotos, cineva strigă „LINIŞTE!" şi câţiva elevi încep să chicotească.

— Aştept, zice domnişoara Albright, iar când râsetele încetează, ridică un caiet. Recunoaşte cineva asta?

— E jurnalul dumneavoastră? întreabă un măgar de elev.

Domnişoara Albright.

— Acesta este ghidul de la Creekwood, pe care ar fi trebuit să-l citiţi şi să-l semnaţi la începutul anului.

Elevii încep să n-o mai asculte. Dumnezeule. Presupun că e nasol să fii profesor. Stau turceşte pe podeaua din culise, înconjurat de fete. Domnişoara Albright continuă să vorbească şi să citească din ghid şi să mai vorbească un pic. Când menţionează ceva despre zero toleranţă, Abby mă strânge de mână. Minutele se scurg cu greu.

În acest moment nu mai simt absolut nimic.

A

Într-un târziu, domnişoara Albright revine în culise, trântind ghidul pe un scaun.

— Haideţi s-o facem, zice ea.

Are o privire care te bagă în sperieţi.

Luminile din sală încep să scadă în intensitate şi primele note ale uverturii încep să plutească dinspre orchestră. Ies din culise şi păşesc pe scenă. Îmi simt membrele extrem de grele. Îmi doresc să merg acasă şi să mă trântesc în pat împreună cu ipodul.

Dar cortina se deschide.

Şi continui să înaintez.

Dar, mai târziu, la garderobă, gândul mă loveşte din plin.

Martin Van Buren. Al optulea afurisit de preşedinte al Statelor Unite.

Dar nu se poate. Nu e cu putinţă.

Cârpa mea cade pe jos. În jurul meu, fetele îşi scot pălăriile, îşi desprind părul, se dau cu cremă pe faţă şi îşi închid husele de protecţie. O uşă se deschide brusc pe undeva şi aud hohote de râs.

Mintea mea goneşte cu o mie de kilometri pe oră. Ce ştiu despre Martin? Ce ştiu despre Blue?

Martin e isteţ, evident. Dar e suficient de isteţ cât să fie Blue? Habar n-am dacă Martin e pe jumătate evreu. Vreau să zic, ar putea fi. Nu e singur la părinţi, dar presupun c-ar putea să mintă în această privinţă. Nu ştiu. Nu ştiu. Nu are noimă deloc. Fiindcă Martin nu e gay.

Şi totuşi, cineva crede că e. Cu toate că probabil n-ar trebui să iau nimic de bun de la un măgar anonim care m-a făcut poponar.

— Simon, nu! exclamă Abby, apărând în cadrul uşii.

— Ce?

— Te-ai şters!

Mă studiază preţ de un minut. Bănuiesc că încă se mai vede.

— Te referi la machiajul care mă făcea să arăt ridicol de sexy? întreb eu, iar ea râde.

— Ascultă. Tocmai am primit un mesaj de la Nick, care ne aşteaptă în parcare. Te scoatem în oraş diseară.

— Poftim? Unde?

— Încă nu m-am hotărât. Dar mama mea e în Washington weekendul ăsta, ceea ce înseamnă că maşina şi casa sunt ale mele. Aşa că vei petrece noaptea pe teritoriul Suso.

— Dormim la tine acasă?

— Dap, zice ea, şi observ că s-a demachiat şi s-a îmbrăcat deja în jeanşii ei mulaţi. Aşa că du-te s-o duci pe soră-ta acasă şi să faci ce mai ai de făcut.

Mă uit în oglindă şi încerc să-mi netezesc părul.

— Nora s-a dus deja cu autobuzul, spun eu tărăgănat.

E bizar. Simon cel din oglindă încă poartă lentile de contact. E aproape de nerecunoscut.

— De ce facem asta?

— În primul rând, fiindcă nu mai avem repetiţii, zice ea, dupindu-mă de obraz, şi în doilea rând, fiindcă ai avut o zi tare nasoală.

Aproape că râd. Habar nu are.

Pe drumul spre parcare, vorbeşte întruna şi face planuri, dar

A

eu n-o bag prea tare în seamă. Încă mă gândesc la faza cu Martin. Mi se pare de neconceput.

Asta ar însemna că Martin a scris postarea aia de pe Tumbir în august – cea despre ce înseamnă să fii gay. Şi că Martin e cel care mi-a scris zilnic în ultimele cinci luni. Aproape că nu-mi vine să cred, dar nu-mi pot explica şantajul. Dacă Martin chiar e gay, de ce s-o implice şi pe Abby în asta?

— Cred c-ar trebui să petrecem după-amiaza în Little Five Points, zice Abby, iar apoi categoric mergem în Midtown.

— Sună bine, zic eu.

Pur şi simplu n-are nicio noimă.

Dar apoi mă gândesc la după-amiezile petrecute la Waffle House şi la repetiţiile care se lungeau până seara şi la faptul că am început să-l plac înainte ca lucrurile să se ducă în cap. Şantaj cu puţină prietenie. Poate că ăsta a fost scopul.

Doar că nu mi-a dat niciodată de înţeles cum că m-ar plăcea. Nici măcar o dată. Aşa că nu poate fi asta. Martin nu poate fi Blue.

Doar dacă nu cumva… Dar nu.

Fiindcă nu are cum să fie o glumă. Blue nu e o glumă. Asta nu e posibil. Nimeni n-ar putea fi atât de rău. Nici măcar Martin.

A

îmi vine foarte greu să respir.

Nu poate fi o glumă, fiindcă nu ştiu ce aş face dacă a fost o glumă.

Nu mă pot gândi la asta. Doamne. Îmi pare rău, dar nu pot.

N-am s-o fac.

Nick ne aşteaptă în faţa şcolii, iar el şi Abby fac mişcarea lor secretă când se văd.

— L-am adus, zice ea.

— Aşadar, acum ce facem? întreabă Nick. Mergem acasă şi ne luăm lucrurile, după care vii tu să ne iei?

— Asta-i planul, zice Abby.

Îşi trage ghiozdanul în faţă şi desface un săculeţ minuscul, scoţând cheile de la maşină. Apoi îşi lasă capul într-o parte.

— Aţi vorbit cu Leah?

Eu şi Nick facem schimb de priviri.

— Nu încă, răspunde Nick, care se dezumflă uşor.

E riscant, fiindcă oricât de mult o iubesc pe Leah, prezenţa ei schimbă totul. Va fi ţâfnoasă şi răutăcioasă cu Nick şi Abby. N-o să-i convină că mergem în Midtown. Şi nu ştiu cum s-o descriu, dar sfiala ei e uneori contagioasă.

Dar Leah urăşte să fie exclusă.

— Poate că e mai bine să ieşim numai noi trei, zice Nickpe un ton precaut, coborând privirea în pământ.

Îmi dau seama că se simte prost în legătură cu situaţia asta.

— Bine, zic eu.

— Bine, zice şi Leah. Să mergem!

Douăzeci de minute mai târziu, mă aflu pe bancheta din spate a maşinii mamei lui Abby, cu un teanc de cărţi broşate sub picioare.

— Pune-le unde viei, zice Abby, uitându-se la mine prin oglinda retrovizoare. Le citeşte când aşteaptă să mă ia de la şcoală. Sau când conduc eu.

— Uau, mă simt îngreţoşat când citesc ceva pe telefon în maşină, darămite o carte, zice Nick.

— Ţi se face greaţă, zic eu, şi mi se strânge inima.

— Ia te uită unde stătea domnul Lingvist.

Nick se răsuceşte pe scaun şi rânjeşte.

Abby intră cu grijă pe 285 şi se alătură traficului fără nirio problemă. Nici măcar nu pare încordată. Îmi dau seama că e de departe cel mai bun şofer dintre noi toţi.

— Ştii încotro ne îndreptăm? întreb eu.

— Normal, zice Abby.

Şi, douăzeci de minute mai târziu, tragem în parcarea de la Zesto. N-am mâncat niciodată la acest restaurant. Vreau să zic, aproape că nu ies niciodată în oraş. Înăuntru e cald şi gălăgie, plin de oameni care mănâncă hotdogi picanţi, buigeri picanţi şi altele de genul. Dar, ca să fiu sincer, mă doare fix în cot că e ianuarie. Îmi cumpăr îngheţată de ciocolată cu biscuiţi Oreo şi, timp de zece minute, cât îmi ia să o mănânc, aproape că mă simt din nou normal. Când ne îndreptăm spre maşină, soarele începe să apună.

Aşa că pe urmă ne ducem lajunkmans Daughter. Care se află lângă Aurora Coffee.

Dar nu mă gândesc la Blue.

Petrecem câteva minute plimbându-ne de colo-colo. Îmi place Junkmans Daughter. Nick stă o vreme lângă un raft de cărţi despre filosofia orientală, iar Abby îşi cumpără o pereche de colanţi. Sfârşesc prin a pierde vremea printre şirurile de rafturi, încercând să nu mă uit la fetele înspăimântătoare cu creste roz.

Nu mă gândesc la Aurora Coffee şi nici la Blue.

Nu mă pot gândi la Blue.

Chiar nu mă pot gândi că Blue e Martin.

E întuneric, dar nu e târziu, iar Abby şi Nick vor să mă ducă la o librărie feministă care e evident că vinde o mulţime de chestii gay. Aşa că începem să cotrobăim prin rafturi. Abby scoate cărţi ilustrate LGBT[30] ca să mi le arate, iar Nick se foieşte pe acolo stânjenit. Abby îmi cumpără o carte despre nişte pinguini gay şi apoi ne mai plimbăm o vreme pe stradă. Dar se face frig şi ne păleşte din nou foamea, aşa că ne suim în maşină şi mergem în Midtown.

Se pare că Abby ştie exact încotro mergem. Trage pe o stradă lăturalnică şi face o parcare laterală în doi timp şi trei mişcări. Apoi pornim în pas vioi până la colţ şi ieşim pe strada principală. Nick tremură pe sub jacheta lui subţire, iar Abby îşi dă ochii peste cap şi spune:

— Băiat de Georgia.

După care îl cuprinde într-o îmbrăţişare şi îi freacă braţele în sus şi-n jos în timp ce înaintează.

— Aici, zice ea într-un târziu, când sosim în faţa unui local de pe Juniper care se numeşte Webster’s.

Au o curte interioară imensă, decorată cu luminiţe de Crăciun şi bannere în culorile curcubeului, şi cu toate că nu e niciun om acolo, parcarea e plină.

— E un bar pentru gay? întreb eu.

Abby şi Nick râjesc.

---

[30] Acronim pentru lesbiană, gay, bisexual şi transsexual.

— Bine, zic eu, dar cum o să intrăm?

Eu am un metru şaptezeci, Nick nu are păr facial şi Abby are zeci de brăţări colorate pe mână. N-o să ne creadă nimeni că avem douăzeci şi unu de ani.

— E un restaurant, zice Abby. Luăm cina.

Înăuntru, Webster s e ticsit de ţipi care poartă eşarfe, jachete şi jeanşi mulaţi. Şi toţi sunt drăguţi şi copleşitori. Cei mai mulţi dintre ei au piercinguri. În spate se află un bar, în difuzoare se aude un soi de muzică hip-hop şi chelnerii se întorc pe-o parte ca să se poată strecura prin mulţime cu halbele de bere şi coşurile cu aripioare de pui.

— Numa'voi trei? întreabă şeful de sală, sprijinindu-şi mâna pe umărul meu preţ de o secundă, dar suficient cât să mă facă să simt fluturi în stomac. Rezolvăm imediat, dragă.

Ne dăm la o parte şi Nick înşfacă un meniu ca să-l răsfoiască, iar tot ce servesc aici e plin de aluzii sexuale. Câmaţi. Chifle. Abby nu se poate opri din chicotit. Trebuie să-mi reamintesc în mod constant că acesta e un restaurant. Mă uit din greşeală în ochii unui tip sexy care poartă cu tricou cu an chior şi îmi mut repede privirea în altă parte, dar inima îmi bubuie.

— Mă duc la baie, zic eu, fiindcă sunt destul de sigur c-am să explodez dacă mai stau mult aici.

Băile sunt în capăt, după bar, şi trebuie să trec printr-o adunătură de oameni ca să ajung acolo. Când termin, adunătura e şi mai mare. Există două fete care beau bere şi dansează, câţiva băieţi râd şi o mulţime de oameni ţin băuturi sau se ţin de mână.

Cineva mă bate pe umăr.

— Alex?

Mă întorc.

— Eu nu sunt…

— Tu nu eşti Alex, zice tipul, dar ai păr de Alex.

Apoi întinde mâna şi-şi trece degetele prin el.

Stă pe un taburet la bar şi nu pare a fi cu mult mai mare decât mine. Are păr blond, mult mai deschis decât al meu.

Blond ca al lui Draco. Poartă un tricou polo şi jeanşi normali, e foarte drăguţ şi cred că s-ar putea să fie beat.

— Cum te cheamă, Alex? mă întreabă el, coborând de pe taburet.

Când se ridică, e aproape cu un cap mai înalt decât mine şi miroase a deodorant. Are nişte dinţi extrem de albi.

— Simon, spun eu.

— Simon cel Simplu a întâlnit un cofetar[31], zice el, chicotind.

Clar, e beat.

— Eu sunt Peter, se prezintă el, iar eu gândesc: *Peter Pan*, *mâncătorul de dovleci*.[32]

— Nu pleca, spune el. Îţi fac cinste cu ceva de băut.

A

îşi pune o mână pe cotul meu, apoi se întoarce spre bar şi brusc mă trezesc în mână cu un pahar de martini plin cu ceva verde.

— Ca merele, zice Peter.

Iau o gură şi nu e rău.

— Mersi, spun eu, iar fluturii din stomac pun stăpânire pe mine.

Nu înţeleg. Toată treaba asta e foarte diferită de lucrurile cu care eram eu obişnuit.

— Ai nişte ochi superbi, mă complimentează Peter, zâmbindu-mi.

Apoi cântecul se schimbă în ceva cu un bas foarte puternje Deschide gura să spună ceva, dar cuvintele îi sunt acoperite de muzică.

— Ce-ai zis?

Face un pas mai aproape.

— Eşti la şcoală, la facultate?

— Ah, zic eu. Da.

Inima îmi bubuie. E atât de aproape de mine, încât băuturile ni se ating.

---

[31] „Simple Simon", versuri pentru copii foarte populare, care datează din 1764.

[32] „Peter Pan Pumpkin Eater”, versuri pentru copii din 1825.

— Şi eu. Sunt la Emory. În anul trei. Aşteaptă.

Dă de duşcă ce mai are în pahar, după care se întoarce spre bar. Îmi lungesc gâtul pe deasupra mulţimii, căutându-i pe Nick şi Abby. Au fost aşezaţi la o masă din celălalt capăt al restaurantului şi mă studiază cu atenţie, părând agitaţi. Abby vede că mi uit după ei şi îmi face întruna din mână. Rânjesc şi îi fac şi eu de mână.

Dar apoi Peter îşi lasă din nou mâna pe braţul meu şi îmi întinde un pahar de shot plin cu ceva portocaliu, care seamănă cu un sirop de răceală. Dar nu am băut decât jumătate din băutura cu mere, aşa că o dau pe gât şi îi întind paharul gol. Iar apoi îşi ciocneşte shotul cu sirop de al meu şi îl face să dispară.

Sorb din al meu şi are gust de suc de portocale, iar Peter râde şi mă trage de vârfurile degetelor.

— Simon, zice el. Ai mai băut vreodată un shot?

Clatin din cap.

— Ooo, bine. Dă capul pe spate şi…

Îmi face o demonstraţie cu paharul lui gol.

— Bine?

— Bine, spun eu, şi acea senzaţie de căldură şi fericire îşi face din nou loc spre inima mea.

Termin shotul din două înghiţituri şi reuşesc să nu scuip nimic. Îi rânjesc lui Peter, el îmi ia paharul de shot şi apoi mă apucă de cealaltă mână şi îşi întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Simon Drăguţul, zice el. De unde eşti?

— Din Shady Creek, spun eu.

— OK, face el, şi îmi dau seama că n-a auzit de acel loc, dar îmi zâmbeşte şi se aşază pe taburet şi mă trage mai aproape.

Ochii lui sunt oarecum căprui şi mie îmi place oarecum asta. Şi acum mi-e mult mai uşor să vorbesc, şi e mai uşor decât să nu vorbesc, şi tot ce spun e ceea ce trebuie să spun, şi el încuviinţează şi râde şi îmi uneşte palmele. Îi povestesc despre Abby şi Nick, la care încerc să nu mă uit, fiindcă, de fiecare dată când mă uit la ei, ochii lor încep să

zbiere la mine. Iar apoi Peter îmi povesteşte despre prietenii lui şi spune:

— O, Doamne, trebuie să faci cunoştinţă cu ei. Trebuie să faci cunoştinţă cu Alex.

Aşa că ne cumpără din nou câte un shot cu sirop de răceală, iar apoi mă ia de mână şi mă conduce spre o masă rotundă mare din colţul încăperii. Prietenii lui Peter sunt un grup mare, format în mare parte din băieţi, şi sunt cu toţii drăguţi, şi totul se învârteşte.

— Ele Simon, zice Peter, petrecându-şi un braţ în jurul meu şi îmbrăţişându-mă lateral.

Mă prezintă tuturor şi le uit numele imediat, mai puţin pe-al lui Alex. Pe care Peter îl prezintă spunând:

— Fă cunoştinţă cu sosia ta.

Dar e un pic deconcertant, fiindcă Alex nu seamănă deloc cu mine. Vreau să zic, ambii suntem albi. Dar până şi părul nostru, care chipurile se aseamănă, e complet diferit. Al lui e dufiilit dinadins. Al meu e doar dufiilit. Dar Peter continuă să se uite de la unul la altul şi să chicotească, şi dneva se aşază în braţele cuiva pentru a-mi elibera un scaun, şi cineva îmi oferă o bere. Vreau şi zic, peste tot vezi numai băuturi.

Prietenii lui Peter sunt gălăgioşi şi amuzanţi, şi mă fac să râd atât de tare, încât mă apucă sughiţul, dar nu-mi pot aminti de ce anume râd. Iar Peter mă ţine bine de umeri şi brusc, la un moment dat, se apleacă să mă sărute pe obraz. E o lume paralelă tare ciudată. E ca şi când aş avea un iubit. Şi cumva încep să-i povestesc despre Martin şi despre e-mailurile noastre şi despre cum el m-a şantajat, şi de fapt e o poveste oarecum hilară, acum că mă gândesc mai bine. Şi toată lumea se prăpădeşte de râs, iar o fată de la masă spune:

— O, Doamne, Peter, o, Doamne! E adorabil!

Şi mă simt extraordinar.

Dar apoi Peter se apleacă spre mine şi buzele lui sunt aproape de urechea mea şi spune:

— Eşti la liceu?

— În clasa a unsprezecea, zic eu.

— La liceu, repetă el, continuând să mă îmbrăţişeze. Câţi ani ai?

— Şaptesprezece, şoptesc eu, simţindu-mă ca un bleg.

Se uită la mine şi clatină din cap.

— O, scumpule, zice el, zâmbind cu tristeţe. Nu. Nu.

— Nu? fac eu.

— Cu dne ai venit aici? Simon Drăguţul, unde-ţi sunt prietenii?

Gesticulez spre Nick şi Abby.

— Aha, zice el.

Mă ajută să mă ridic şi mă ţine de mână, iar încăperea continuă să se clatine, dar, cumva, ajung într-un scaun. Lângă Abby şi vizavi de Nick, în faţa unui cheeseburger neatins. Rece, dar simplu şi perfect, cu nimic verde şi cu mulţi cartofi.

— Rămas-bun, Simon Drăguţul, zice Peter îmbrăţişându-mă, după care mă sărută pe frunte. Du-te şi te bucură de cei şaptesprezece ani ai tăi.

Apoi dispare împletidndu-se, iar Abby şi Nick se uită de parcă nu ştiu dacă să râdă sau să se panicheze. O, Doamne. Îi iubesc. Adică, îi iubesc cu adevărat pe amândoi. Dar nu mă simt prea bine.

— Cât ai băut? întreabă Nick.

Încerc să număr pe degete.

— Las-o baltă. Nu vreau să ştiu. Ia şi mănâncă ceva.

— Îmi place la nebunie aici, zic eu.

— Mi-am dat seama, comentează Abby, vârându-mi un cartof prăjit în gură.

Dar i-ai văzut dinţii? întreb eu. Să fiu al naibii dacă nu avea cei mai albi dinţi pe care i-am văzut vreodată. Pun pariu că foloseşte chestiile alea pe care le lipeşti pe dinţi.

— Benzi de albire, zice Abby.

Mă ţine cu braţul pe după talie şi Nick mă ţine de cealaltă talie. Vreau să zic, de aceeaşi talie. Şi braţele mele sunt în jurul umerilor lor, fiindcă îi iubesc AL NAIBII DE MULT.

— Categoric benzi de albire, zic eu, după care oftez. El e la facultate.

— Am auzit şi noi, spune Abby.

E o seară perfectă. Totul e perfect. Nici măcar nu mai e frig. E o seară de vineri şi nu ne aflăm la Waffle House, şi nu jucăm *Assassiris Creed* în pivniţa lui Nick, şi nu ne gândim întruna la Blue. Suntem afară şi suntem în viaţă, şi toţi oamenii din univers se află sud în acest moment.

— Salut, îi zic eu cuiva.

Zâmbesc tuturor oamenilor pe lângă care trecem.

— Simon! Dumnezeule! bombăne Abby.

— Bine, zice Nick. Spier, tu stai în faţă.

.

— Ce? De ce?

— Fiindcă nu cred că Abby are chef să vomiţi pe tapiţeria mamei ei.

— N-am să vom…

Dar, de îndată ce rostesc acele cuvinte, simt o mişcare de rău augur în stomac.

Aşa că mă aşez pe locul din faţă şi deschid geamul, iar aerul

A

rece e înţepător şi revigorant pe faţa mea. Închid ochii şi las capul pe spate. Iar apoi deschid brusc ochii.

— Stai, unde mergem? întreb.

Abby încetineşte ca să lase o maşină să treacă în faţa ei.

— La mine acasă, răspunde ea. College Park.

— Dar mi-am uitat tricoul, zic eu. Putem să ne oprim la mine acasă?

— Mergem în direcţia opusă, zice Abby.

— La dracu’.

La dracii la dracu la dracii.

— Pot să-ţi împrumut eu un tricou, zice Abby. Sunt sigură că mai am nişte haine de-ale lui frate-meu pe-acolo.

— De asemenea, ai deja un tricou, spune Nick.

— Nuuuu. Nu. Nu e de purtat, îi explic eu.

— Atunci, pentru ce e? întreabă Abby.

— Nu-l pot purta. Ar fi ciudat. Trebuie să-l ţin sub pernă.

— Şi asta nu e deloc ciudat, comentează Nick.

— E un tricou cu Elliott Smith. Ştiai că s-a înjunghiat singur când noi aveam când ani? De asta nu am ajuns niciodată la spectacolele lui.

Închid ochii.

— Voi credeţi în viaţa de apoi? Nick, evreii cred în rai?

— În regulă, zice Nick.

El şi Abby fac schimb de priviri în oglinda retrovizoare şi apoi Abby trece pe banda din dreapta. Semnalizează intrarea pe autostradă, iar când intră pe ea, îmi dau seama că mergem înspre nord. Înapoi în Shady Creek. Să-mi iau tricoul.

— Abby, ţi-am mai spus că eşti cea mai bună persoană din tot universul? O, Doamne. Te iubesc enorm. Te iubesc mai mult decât te iubeşte Nick.

Abby râde, Nick începe să tuşească şi eu mă simt un pic agitat, fiindcă acum nu-mi amintesc dacă mai e secret că Nick o iubeşte pe Abby. Probabil ar trebui să vorbesc în continuare.

— Abby, ce-ar fi să devii sora mea? Am nevoie de o soră nouă.

— Dar surorile tale ce-au? întreabă ea.

— Sunt îngrozitoare, răspund eu. Nora nu mai stă deloc peacasă, iar acum Alice şi-a tras un iubit.

— Şi de ce-ar fi asta îngrozitor? întreabă Abby.

— Alice are iubit? întreabă Nick.

— Dar ele se presupune că trebuie să fie Alice şi Nora, nu cineva diferit, le explic eu.

— Nu au voie să se schimbe? râde Abby. Dar tu te schimbi. Eşti diferit faţă de cel de acum cinci luni.

— Nu sunt diferit!

— Simon. Tocmai te-am urmărit cum ai agăţat un tip necunoscut într-un bar de gay. Eşti dat cu dermatograf. Şi eşti mangă.

— Nu sunt mangă.

Abby şi Nick se uită din nou în oglindă unul la celălalt şi pufnesc în râs.

— Şi nu era un tip necunoscut.

— A, nu? face Abby.

— Era un tip necunoscut *care merge la facultate*, îi amintesc eu.

— Aha, zice ea.

Abby trage pe aleea mea şi opreşte maşina, iar eu o îmbrăţişez şi spun:

Mersi mersi mersi!

Ea îmi ciufuleşte părul.

— Bine, aşteptaţi un minut, zic eu. Să nu plecaţi nicăieri.

Merg puţin împleticit pe alee, dar ajung cu bine la uşă. Îmi ia un minut să nimeresc cheia. Luminile din hol sunt stinse, dar televizorul e pornit. Credeam că părinţii mei au adormit în camera lor, dar stau ghemuiţi pe canapea, îmbrăcaţi în pijama, cu Bieber înghesuit între ei.

— Ce faci acasă, puştiule? întreabă tata.

— Trebuie să iau un tricou, zic eu, dar nu cred c-a ieşit cum trebuie, aşa că încerc din nou. Port un tricou, dar trebuie să iau un tricou ca să-l duc acasă la Abby, fiindcă e un tricou anume şi nu e mare scofală, dar am nevoie de el.

— Bine… zice mama, aruncându-i o privire tatei.

— Vă uitaţi la *Cartelul crimelor*? întreb eu, observând că l-au pus pe pauză. O, Doamne! Asta faceţi când nu sunt acasă! Vă uitaţi la seriale!

Iar acum nu mă mai pot opri din râs.

— Simon, zice tata, părând confuz şi sever şi amuzant, toate în acelaşi timp. E ceva ce vrei să ne spui?

— Sunt gay, spun eu şi chicotesc.

Chicotelile evadează întruna pe la margini.

— Bine, stai jos, zice el, şi sunt pe cale să fac o glumă, dar el continuă să se uite la mine, aşa că mă aşez pe braţul canapelei. Eşti be? t.

Pare un pic şocat. Dau din umeri.

— Cine a condus? întreabă el.

— Abby.

— Ea a băut?

— Tată, haide! Nu.

Ridică palmele.

— Nu! Dumnezeule!

— Em, vrei te rog să…

Dap, zice mama, împingându-l pe Bieber dintre picioarele eL

Apoi se ridică de pe canapea şi se duce în hol, după care aud uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se.

— Se duce afară să vorbească cu Abby? întreb eu. Pe bune? Nu aveţi încredere în mine?

— Ei bine, Simon, nu ştiu de ce ar trebui s-avem. Vii acasă la zece şi jumătate, beat mangă, şi ai senzaţia că asta nu e o problemă, aşadar…

— Aşadar, tu vrei de fapt să spui că problema e că nu încerc s-o ascund. Problema e că nu te mint.

Tata se ridică brusc. Mă uit la el şi-mi dau seama că e tare mânios. Ceea ce e atât de neobişnuit, încât îmi dă o stare de nelinişte, dar, de asemenea, mă face să fiu şi un pic curajos, aşa că spun:

— Îţi place mai mult când mint despre diferite lucruri? Probabil că te enervează la culme că nu mai poţi râde de oamenii gay. Pun pariu că mama nu te lasă, nu?

— *Simon*, mă avertizează tata.

Chicotesc, dar iese prea ascuţit.

— Momentul acela ciudat când îţi dai seama că în ultimii şaptesprezece ani ai făcut glume despre gay în faţa copilului tău

Se aşterne o tăcere încordată şi îngrozitoare. Tata se uită lung la mine.

Într-un târziu, mama intră înapoi în casă şi se uită de la mine la el preţ de o clipă. Iar apoi spune:

— I-am trimis acasă pe Abby şi Nick.

— Ce? Mamă!

Mă ridic prea repede şi stomacul îmi freamătă.

— Nu. Nu. Am venit aici doar ca să-mi iau tricoul.

Oh, cred că în seara asta rămâi acasă, zice mama. Eu şi tata trebuie să discutăm între patru ochi. Ce-ar fi să te duci să-ţi iei un pahar cu apă şi venim şi noi imediat.

— Nu mi-e sete.

— Nu te-am rugat, zice mama.

Fir-ar să fie, sper că glumesc. Mă obligă să stau aici şi să beau apă, în timp ce ei mă vorbesc pe la spate. Trântesc uşa de la bucătărie.

De îndată ce apa îmi umezeşte buzele, o beau atât de hulpav, că aproape uit să mai respir. Îmi chiorăie stomacul. Cred că apa înrăutăţeşte lucrurile. Îmi pun braţul pe masă şi îmi cobor capul în unghiul format de cot. Sunt al naibii de obosit.

Părinţii mei vin câteva minute mai târziu şi se aşază lângă mine la masă.

— Ai băut apă? întreabă tata.

Împing paharul gol spre el fără să-mi ridic capul.

— Bine, zice el. Puştiule, trebuie să vorbim despre consecinţele purtării tale.

Fireşte, pentru că lucrurile nu sunt oricum de rahat. Colegii de la şcoală cred că sunt o glumă, există un băiat pe care nu pot înceta să-l iubesc şi s-ar putea ca el să fie o persoană pe care n-o pot suporta. Şi sunt destul de sigur c-am să vomit în seara asta.

Dar, da. Ei vor să vorbim despre consecinţele purtării mele.

— Am discutat şi… presupunem că asta e prima abatere?

Încuviinţez cu capul sprijinit de mână.

— Atunci, eu şi mama am căzut de acord că vei fi pedepsit timp de două săptămâni, începând de mâine.

Ridic brusc capul.

— Nu puteţi face asta.

— A, nu?

— Weekendul viityr avem premiera piesei.

— Ah, suntem conştienţi de asta, zice tata. Şi te poţi duce la şcoală şi la repetiţii şi la toate spectacolele tale,

dar, imediat după asta, vii acasă. Iar laptopul tău se mută în camera de zi timp de o săptămână.

— Şi-am să-ţi iau telefonul în acest moment, zice mama, întinzând mâna şi adoptând o poziţie autoritară.

— Ce rahat, comentez eu, fiindcă asta e ceea ce trebuie să spui. Dar, vreau să zic, sincer? Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie.

La sfârşitul acestei săptămâni sărbătorim Ziua Martin Luther King Jr., ceea ce înseamnă că ne întoarcem la şcoală de-abia marţi. Când ajung acolo, Abby mă aşteaptă în faţa dulapului meu.

— Pe unde-ai umblat? Ţi-am trimis mesaje tot weekendul. Eşti OK?

— Sunt bine, zic eu, frecându-mă la ochi.

— Mi-am făcut multe griji. Când mama ta a ieşit afară... Mama ta e cam înspăimântătoare. Credeam c-o să mă pună să fac un test de alcoolemie.

O, Doamne...

— Scuze, spun eu. Îşi fac multe griji când vine vorba de condus. Abby se dă la o parte, astfel încât să pot roti combinaţia de la dulap.

— Nu e nicio problemă, zice ea. M-am simţit prost că te-am lăsat acolo. Şi când n-am mai primit veşti de la tine tot weekenduL..

— Mi-au luat telefonul. Şi computerul. Şi sunt pedepsit două săptămâni.

Cotrobăi după caietul de franceză.

— Aşa că da.

Lui Abby îi cade faţa.

— Şi cum rămâne cu piesa?

— A, stai liniştită. Nu mi-au interzis şi asta.

Închid dulapul şi încuietoarea scoate un clic surd.

— Slavă Domnului, zice ea. Dar îmi pare tare rău. Asta-i numai vina mea.

— Ce anume e vina ta? întreabă Nick, ajungându-ne din urmă spre ora de engleză.

— Simon e pedepsit, îi explică ea.

— Nu e vina ta deloc, spun eu. Eu sunt cel care s-a îmbătat şi a făcut paradă în faţa părinţilor mei.

— N-a fost o alegere prea bună, zice Nick.

A

U studiez cu atenţie. Ceva e diferit şi nu-mi dau seama ce anume.

Apoi observ: mâinile. Se ţin de mână. Ridic capul spre ei şi amândoi îmi zâmbesc timid. Nick ridică din umeri.

— Măi să fie, spun eu. Bănuiesc că, la urma urmei, nu mi-aţi dus dorul prea tare vineri seară.

— Nu prea, zice Nick, iar Abby îşi îngroapă faţa în umărul lui.

Încerc să scot cu forţa povestea de la Abby în timp unor exerciţii de conversaţie în grup de la ora de Franceză.

— Cum a decurs? Spune-mi totul. *C'était un surprise*, adaug când Madame Blanc îşi croieşte drum spre rândul meu.

— *C'était une surprise*, Simon. *Au féminin*.

N-ai cum să nu-i iubeşti pe profesorii de Franceză. Fac mare tam-tam când vine vorba de sexe, dar mereu îmi pronunţă numele drept *Simone*.

— Ăăă, *nous étions*…

Abby îi zâmbeşte lui Madame Blanc, iar apoi aşteaptă să plece din raza auditivă.

— Da, deci te-am lăsat, şi eram cam supărată fiindcă mama ta părea foarte mânioasă şi nu voiam să creadă că eu conduc când beau.

— Nu te-ar mai fi lăsat să pleci acasă dacă credea asta.

— Da, bine, zice Abby. Nu ştiu. În fine, am plecat, dar am sfârşit prin a parca pe aleea lui Nick o vreme, gândindune că poate reuşeai să vorbeşti cu ai tăi să te lase să ieşi.

— Da, scuze. Nicio şansă.

— Oh, ştiu. Doar că m-am simţit aiurea când am plecat fără tine. Ţi-am trimis mesaje şi am mai aşteptat o vreme.

— Scuze, repet eu.

— Nu-i nimic, zice Abby, iar apoi rânjeşte cu gura până la urechi. *Cetait magnifique*.

Prânzul e destul de interesant, deoarece Morgan şi Bram au avut zilele de naştere în weekendul prelungit, iar Leah e foarte strictă când vine vorba ca toată lumea să primească un tort uriaş dreptunghiular. Ceea ce înseamnă două torturi, ambele de ciocolată.

Doar că nu ştiu cine a adus azi torturile, deoarece Leah nu-şi face deloc apariţia la prânz. Şi dacă stau bine să mă gândesc, n-a fost nici la ora de engleză şi nici la cea de Franceză.

Duc instinctiv mâna la buzunarul din spate, dar apoi îmi amintesc că telefonul meu a fost confiscat. Aşadar, mă întind spre Anna, care poartă două coifuri de petrecere şi mănâncă un munte de glazură.

— Hei, unde-i Leah?

— Ăăă, face Anna, evitând să mă privească în ochi. E aici.

— Aici, la şcoală?

Anna dă din umeri.

a încerc să nu mă gândesc la asta, dar n-o văd toată ziua şi nici a doua zi. Doar că Anna spune că ea e aici. Şi maşina ei e în parcare, ceea ce face ca totul să fie şi mai bizar. Şi maşina ei e tot în parcare la şapte, când ieşim într-un final de la repetiţii. Nu sunt sigur ce se petrece.

Vreau doar să aud că e bine. Poate că am pe telefon mesaje ratate de la ea despre care nu ştiu nimic.

Sau poate că nu. Nu ştiu. E naşpa.

Dar joi după-amiază, în acea fereastră dintre ore şi repetiţie, o văd într-un târziu ieşind din baia de lângă atrium.

— Leah!

Alerg spre ea şi o îmbrăţişez.

— Unde ai fost?

Se încordează în braţele mele. Fac un pas înapoi.

— Ăăă, ai păţit ceva?

A

îmi aruncă o privire urâtă.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, zice ea.

Îşi trage tricoul mai jos şi apoi îşi împreunează braţele la piept.

— Poftim? Leah, ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, zice ea. Cum a fost vineri? Te-ai distrat cu Nick şi Abby?

Urmează o clipă de tăcere absolută.

— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun, zic eu. Vreau să zic, îmi pare rău.

— Da, ce să zic, se vede că-ţi pare tare rău, comentează ea.

Câteva boboace fug cât la ţin picioarele pe lângă noi, zbierând, fugărindu-se una pe cealaltă şi închizând uşile cu şoldurile.

— Ei bine, chiar îmi pare rău, spun eu de îndată ce uşa se trânteşte în urma lor. Vreau să zic, dacă asta are de-a face cu Nick şi Abby, nu ştiu ce să-ţi spun.

— Corect, asta are de-a face cu Nick şi Abby. Vreau să zic…

Râde, clătinând din cap.

— Las-o baltă.

— Atunci, ce? Vrei să vorbim despre asta sau vrei să fii foarte sarcastică şi să nu-mi spui ce se petrece? Fiindcă dacă ai de gând doar să râzi de mine – pe bune –, o să trebuiască să stai la rând.

— Ooo, bietul Simon!

— OK, ştii ce? Las-o baltă. Am să mă duc la nenorocita aia de repetiţie cu costumele şi poţi să mă cauţi când eşti pregătită să nu mai fii o ticăloasă.

Mă răsucesc pe călcâie şi o iau din loc, încercând să ignor nodul care mi s-a pus în gât.

— Super! exclamă ea. Distracţie plăcută! S-o saluţi din partea mea pe noua ta prietenă cea mai bună.

— Leah, spun eu, întorcându-mă. Te rog. Încetează!

Clatină uşor din cap, strânge din buze şi clipeşte întruna.

— Vreau să zic, nu e nicio problemă. Dar data viitoare când vă hotărâţi să ieşiţi fără mine, zice ea, trimite-mi nişte poze sau ceva de genul. Ca să mă pot preface în continuare că încă am prieteni.

Suspină înăbuşit şi trece pe lângă mine, îndreptându-se spre uşă. Şi pe toată durata repetiţiei, tot ce aud, din nou şi din nou, e acel suspin.

Ajung acasă şi tot ce vreau să fac e să mă plimb pe undeva. Oriunde. Dar, conform pedepsei mele, nu am voie nici măcar să-mi plimb câinele. Şi mă simt tare neliniştit şi ciudat şi nefericit.

Nu-mi place deloc când Leah e supărată pe mine. Deloc. Nu spun că nu se întâmplă des, fiindcă în relaţia cu Leah există mereu un substrat emoţional ascuns pe care eu îl ratez mereu. Dar acum e diferit şi mai rău decât de obicei. A fost extrem de răutăcioasă în legătură cu toate.

De asemenea, e pentru prima oară când am văzut-o pe Leah plângând.

Cina constă în sendvişuri cu brânză la grătar şi biscuiţi Oreo, fiindcă părinţii mei încă lucrează şi Nora a ieşit din nou. Iar apoi, practic, îmi petrec după-amiaza admirând ventilatorul din tavan. Nu am nicio tragere de inimă să-mi fac temele. Oricum nimeni nu o să se aştepte să le facem, ţinând cont că mâine are loc premiera piesei. Ascult muzică, sunt plictisit şi nervos şi, ca să fiu sincer, nefericit.

Apoi, pe la nouă, părinţii mei intră în camera mea şi vor să purtăm Discuţia. Tocmai când credeam că ziua de azi nu putea deveni mai bună.

— Pot să mă aşez? întreabă mama, stând aplecată la marginea patului.

Ridic din umeri, iar ea se aşază pe pat şi tata pe scaunul de la birou.

Îmi împreunez mâinile la ceafă şi oftez.

— Lăsaţi-mă să ghicesc. Nu te îmbăta.

— Păi, da, zice tata, nu te îmbăta.

— Am înţeles.

Mama şi tata fac schimb de priviri, iar tata îşi drege vocea.

— Puştiule, îţi datorez nişte scuze.

Mă uit la el.

— Referitor la ce ai spus vineri. Despre glumele cu gay.

— Glumeam. Nu-i nimic.

— Ba nu, zice tata. Nu-i adevărat.

Ridic din umeri.

— Păi, tot am s-o spun, în cazul în care mesajul s-a pierdut pe undeva pe drum. Te iubesc. Enorm. Orice-ar fi. Şi ştiu că e fain să ai un tată mişto.

— Hm hm, face mama.

— Scuze. Părinţi mişto. Părinţi beton, şmecheri, hipsteri.

— O, e fain, zic eu.

— Dar mai pune-ne şi tu câte o frână atunci când crezi că e necesar, bine? Pune-mi mie o frână, zice el, frecându-şi bărbia. Ştiu că din cauza mea nu ţi-a fost uşor să-ţi recunoşti orientarea sexuală. Suntem foarte mândri de tine. Eşti destul de curajos, puştiule.

— Mersi, spun eu.

Mă ridic în capul oaselor şi mă reazem de perete, gândindu-mă că a sosit vremea ca părul să-mi fie ciufiilit şi să mi se spună *noapte bună* şi *nu te culca târziu*.

Dar ei nu se ridică. Aşa că spun:

— Ei bine, ca să fiu sincer, ştiam că glumeai. Nu de asta n-am vrut să-mi recunosc orientarea sexuală.

Părinţii mei fac din nou schimb de priviri.

— Poţi să ne spui care a fost motivul? întreabă mama.

— Păi, n-a fost ceva anume, zic eu. Doar că nu voiam să vorbesc despre asta. Ştiam că va fi un mare tam-tam. Nu ştiu.

— Şi a fost un mare tam-tam? întreabă mama.

— Păi, da.

— Îmi pare rău, zice ea. Noi am făcut-o să fie aşa?

— O, Doamne! Pe bune? Voi faceţi ca totul să fie un mare tam-tam.

— Serios? întreabă ea.

— Când am început să beau cafea. Când am început să mă bărbieresc. Când am avut o prietenă.

— Lucrurile alea sunt emoţionante, zice ea.

— Nu sunt chiar atât de emoţionante, o contrazic eu. E ceva de genul… nu ştiu. Sunteţi prea obsedaţi de tot ce fac eu. Nici măcar şosetele nu pot să mi le schimb fără să nu ziceţi voi ceva.

— Ah, face tata. Ceea ce încerci, de fapt, să spui e că suntem nişte *ciudaţi*.

— Da, zic eu.

Mama râde.

— Vezi tu, încă nu eşti părinte, aşa că n-ai cum să-nţelegi. E ceva de genul – ai un bebeluş care la un moment dat începe să facă tot felul de lucruri. Şi obişnuiam să văd fiecare schimbare, oricât de mică era, ceea ce pur şi simplu mă fascina.

Zâmbeşte cu tristeţe.

— Iar acum mi-e dor de anumite lucruri. De lucrurile mărunte. Şi e dificil să renunţi la ele.

— Dar am şaptesprezece ani. Nu crezi că a sosit vremea să mă schimb?

— Ba da, fireşte. Şi îmi place. E cea mai frumoasă perioadă, zice ea, strângându-mă de vârful piciorului. Spun doar că mi-aş dori să pot vedea în continuare cum au loc toate acele schimbări.

Nu prea mai ştiu ce să spun.

— Aţi crescut acum, continuă ea, toţi trei. Şi sunteţi extrem de diferiţi. Vreau să zic, chiar şi când eraţi mici. Alice era curajoasă, Nora era foarte precaută şi tu o făceai tot timpul pe măscăriciul. Vreau să zic, toate lumea spunea că semeni cu taică-tău.

Tata rânjeşte şi eu rămân un pic fără cuvinte. Niciodată în viaţa mea nu m-am mai considerat aşa.

— Chiar îmi aduc aminte când te-am ţinut pentru prima oară în braţe. Îmi aduc aminte de guriţa ta, de felul în care m-ai prins de sân…

— *Mamă*!

— Oh, a fost un moment incredibil. Şi tata a adus-o pe soră-ta, care spunea întruna: „Nu vreau bebeluşi!”. Mama râde. Nu-mi puteam desprinde ochii de pe tine. Nu-mi venea să cred că eram părinţii unui băiat. Bănuiesc că ne obişnuiserăm atât de mult cu gândul de a fi părinţi de fată, încât aveam o nouă lume de descoperit

— Scuze că n-am ieşit prea masculin, zic eu.

Tata se roteşte în scaun ca să se uite fix în ochii mei.

— Glumeşti?

— Oarecum.

— Eşti un băiat extraordinar, zice el. Eşti ca un ninja.

— Ei bine, mersi!

— Cu multă plăcere, zice el.

Auzim uşa de la intrare trântindu-se şi ghearele lui Bieber clămpănind pe parchet – Nora e acasă.

— Ascultă, zice mama, prinzându-mă din nou de picior. Nu vreau să te stingherim, dar poate c-ai putea să ne faci şi nouă pe plac când şi când? Să ne mai spui una-alta atunci când poţi? Noi promitem că vom încerca să nu fim ciudaţi şi obsedaţi.

— S-a făcut, sunt de acord.

— Bine, zice ea, după care se uită la tata. În orice caz, avem ceva pentru tine.

— E cumva o altă anecdotă despre alăptatul meu?

— O, Doamne, îţi plăcea mult la sân, zice tata. Nu pot să cred că ai ieşit gay.

— Amuzant, tată!

— Ştiu că sunt, zice el, apoi se ridică şi scoate ceva din buzunar. Poftim, zice el, aruncându-mi-l.

Telefonul meu.

A

— Încă eşti pedepsit, dar weekendul ăsta facem o excepţie. Şi poţi să-ţi primeşti laptopul înapoi mâine după premieră, dacă nu uiţi nicio replică.

— Nu am nicio replică, zic eu tărăgănat.

— Atunci, n-ai de ce să-ţi faci griji, puştiule.

Dar e oarecum amuzant, deoarece, chiar dacă nu am replici cu care s-o pot da în bară, am emoţii. Sunt entuziasmat şi neliniştit şi nerăbdător şi emoţionat. De îndată ce se aude soneria de intrare, domnişoara Albright îi ia pe Abby, Martin, Taylor şi pe alţi câţiva pentru a face o încălzire vocală în sala de mutică, însă noi ceilalţi rămânem pe podeaua amfiteatrului, mâncând pizza. Cal aleargă de colo-colo rezolvând diferite probleme cu tehnicienii şi mă simt oarecum uşurat că în momentul de faţă mă aflu în compania unor eleve necunoscute din ultimul an. Niciun Calvin Coolidge sau Martin Van Buren sau alţi băieţi cu nume de preşedinte care să mă deruteze. Nicio Leah care să mă fulgere cu privirea.

Spectacolul începe la şapte, însă domnişoara Albright vrea să ne schimbăm în costume de la şase. Îmi pun lentilele de contact şi mă schimb devreme, iar apoi pierd vremea prin garderoba fetelor, aşteptând-o pe Abby. E cinci şi jumătate când soseşte aici şi e clar că se află într-o dispoziţie proastă. De-abia mă salută.

Îmi trag scaunul lângă ea şi o privesc cum se machiază.

— Ai emoţii? o întreb eu.

— Un pic.

Se priveşte în oglindă, dându-se cu rimei.

— Vine şi Nick diseară, nu?

— Dap.

E ceva cu răspunsurile astea înţepate. Pare enervată.

— Când termini, spun eu, vrei să mă ajuţi să devin ridicol de sexy?

— Dermatograf? întreabă ea. Bine. O secundă.

Îşi aduce trusa de machiaj şi îşi trage scaunul în faţa mea. Observ că numai noi am rămas în garderobă. Scoate

capacul şi îmi trage pleoapele, iar eu încerc să nu mă schimonosesc.

— Eşti foarte tăcută, spun după o clipă. S-a întâmplat ceva? Nu răspunde. Simt cum împinge creionul peste marginea genelor mele. Scârţ scârţ scârţ.

— Abby?

Simt că a ridicat creionul, aşa că deschid ochii.

— Ţine-i închişi, îmi spune ea.

Apoi începe să lucreze la cealaltă pleoapă. Tace o vreme, după care spune:

— Care-i faza cu Martin?

— Cu Martin? întreb eu, simţind un gol în stomac.

— Mi-a spus totul, zice ea, dar mi-aş dori să aud şi varianta ta. Înlemnesc. *Totul*. Dar oare ce înseamnă asta?

— Chestia cu şantajul?

— Da, zice ea. Asta. Bine, deschide-i.

Începe să lucreze la partea de jos şi mă lupt cu nevoia de a clipi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă… nu ştiu. N-am spus nimănui.

— Şi-ai făcut ce ţi-a cerut?

— Nu prea am avut de-ales.

— Dar tu ştiai că nu sunt atrasă de el, da?

Pune capacul pe creion.

— Da, spun eu, ştiam.

Abby se lasă o clipă pe spate ca să mă examineze, după care oftează şi se apleacă din nou spre mine.

— Trebuie să-i fac să se potrivească, zice ea, după care tace.

.

— Scuze.

Brusc, simt că e foarte important ca ea să înţeleagă.

— Nu ştiam ce să fac. Urma să le spună tuturor. Chiar n-am vrut să-l ajut. Oricum, nici nu prea l-am ajutat.

— Da.

— Şi de asta el a sfârşit prin a posta chestia aia pe Tumbir. Fiindcă nu l-am ajutat suficient.

— Nu, înţeleg, zice ea.

Termină cu creionul şi apoi îl întinde cu degetul. O clipă mai târziu, simt cum îmi pudrează obrajii şi nasul.

— Am terminat, zice ea, iar eu deschid ochii.

Se suită la mine şi se încruntă.

— Uite ce e, înţeleg că te aflai într-o poziţie dificilă. Dar nu ai niciun drept să iei decizii în legătură cu viaţa mea amoroasă. Eu aleg cu cine să ies. Credeam că ai înţeles asta.

Inspir adânc.

A

— Îmi pare tare rău.

Îmi las capul în jos. Vreau să zic, mi-aş dori pur şi simplu să dispar.

— Ei bine, asta e. Ridică din umeri. Mă duc să mă pregătesc, bine?

— Bine, zic eu, încuviinţând.

— Poate că mâine o să te poată machia altcineva, zice ea.

Piesa decurge bine. Vreau să zic, e mai mult decât bine. Taylor e foarte serioasă, Martin e foarte arţăgos şi Abby e atât de vioaie şi de amuzantă, încât zici că discuţia de la garderobă nici măcar n-a avut loc. Dar după ce ia sfârşit, dispare fără să-şi ia rămas-bun, iar Nick pleacă înainte să pot apuca să mă schimb. Habar nu am dacă Leah a fost aici.

Aşa că da. Piesa a ieşit minunat. Eu sunt cel nefericit.

Mă întâlnesc cu părinţii mei şi cu Nora în atrium, iar tata are un buchet de flori atât de mare, încât zici că a ieşit dintre paginile unei poveşti de Dr. Seuss. Deoarece, chiar dacă am avut un rol fără replici, sunt darul pe care Dumnezeu l-a oferit teatrului. Şi pe drumul spre casă, ei fredonează cântecele şi vorbesc despre minunata voce a lui Taylor şi mă întreabă dacă sunt prieten cu tipul acela amuzant cu barbă. Adică Martin. Dumnezeule, ce întrebare!

Mă reunesc cu laptopul meu imediat ce ajungem acasă. Ca să fiu sincer, sunt mai confuz ca niciodată.

Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă că pe Leah a înfuriat-o vinerea trecută. Cred că exagerează un pic, dar înţeleg. Probabil c-am meritat-o. Dar Abby?

Chiar m-a lovit din senin. E ciudat, fiindcă, dintre toate lucrurile pentru care mă simt vinovat, nu m-am gândit niciodată să mă simt vinovat pentru Abby. Dar sunt un mare tâmpit. Deoarece, persoanele pe care le placi nu pot fi obligate, convinse sau manipulate. Dacă există cineva care ştie asta, acela sunt eu.

Sunt un prieten de rahat. Mai rău decât un prieten de rahat, fiindcă ar trebui să-i cer iertare lui Abby chiar în acest moment, şi n-o fac. Sunt prea ocupat să mă întreb ce anume i-a spus Martin. Fiindcă, din câte îmi dau seama, nu cred că a menţionat altcineva în afară de partea cu şantajul.

Ceea ce ar putea să însemne că nu vrea să recunoască că el e Blue. Sau ar putea să însemne că el nu e deloc Blue. Iar gândul că Blue ar putea fi altcineva decât Martin mă face să rămân fără suflare şi-mi oferă o fărâmă de speranţă.

Mă simt optimist, în pofida dezastrului pe care l-am creat. În pofida dramei. În pofida tuturor lucrurilor. Deoarece, cu toate lucrurile de rahat care s-au petrecut săptămâna asta, tot îmi pasă de Blue.

Ceea ce simt pentru el e asemenea unei bătăi de inimă – delicată şi persistentă, ţinând totul laolaltă.

Mă loghez pe contul meu de Jacques şi, când o fac, mi se aprinde un beculeţ. Şi nu vorbim aici de logică a la Simon. E un adevăr obiectiv şi indiscutabil: fiecare e-mail pe care Blue mi l-a trimis are trecută şi ora.

Ceea ce înseamnă că cele mai multe e-mailuri au fost trimise imediat după ore. Ceea ce înseamnă că cele mai multe au fost trimise în timp ce eram la repetiţii. Ceea ce înseamnă că şi Martin era la repetiţii şi nu avea deloc timp să scrie şi nici Wi-Fi.

Blue nu e Martin. Şi nici Cal. E… cineva.

Aşadar, o iau de la început, din august, şi citesc absolut totul. Tidurile e-mailurilor. Fiecare rând al fiecărui e-mail.

Habar nu am cine e. N-am nici cea mai vagă idee.

Dar cred că mă îndrăgostesc din nou de el.

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com
CĂTRE: bluegreen 181 @gmail.com
DATA: 25 ianuarie la 9:27 AM SUBIECT: Noi.
Blue,

Am petrecut un weekend întreg scriind, ştergând şi rescriind acest e-mail, şi tot nu-mi iese cum trebuie. Dar vreau să fac asta. Aşa că iată ce am de zis.

Ştiu că nu ţi-am mai scris de ceva timp, dar am avut parte de câteva săptămâni bizare.

Aşadar, în primul rând, vreau să-ţi spun asta: ştiu cine eşti.

Vreau să zic, încă nu-ţi ştiu numele, cum arăţi sau altele de genul. Dar trebuie să înţelegi că te cunosc cu adevărat Ştiu că eşti isteţ şi precaut şi original şi amuzant şi că observi lucruri şi auzi lucruri, dar nu ca şi cum ai fi băgăcios, ci fiindcă îţi pasă. Întorci gândurile pe toate părţile, îţi aminteşti cele mai mici detalii şi întotdeauna, dar întotdeauna spui ceea ce trebuie.

Şi cred că-mi place ideea că ne-am cunoscut altfel faţă de cei mai mulţi oameni, mai întâi pe dinăuntru şi apoi pe dinafară.

Aşadar, mi-am dat seama că am petrecut o mulţime de timp gândindu-mă la tine, recitind e-mailurile tale şi

încercând să te fac să râzi. Dar, de asemenea, am petrecut foarte puţin timp lămurind anumite lucruri, riscând şi scriindu-ţi din inimă.

Evident, nu ştiu ce naiba fac aici, dar ceea ce încerc să-ţi spun e că îmi place de tine. Enorm de mult Când flirtez cu tine, nu e o glumă, şi când spun că vreau să te întâlnesc, nu e doar din pură curiozitate. N-am să mă prefac că ştiu cum se va sfârşi asta şi n-am nici cea mai vaga idee dacă e cu putinţă să te îndrăgosteşti prin e-mail. Dar mi-ar face mare plăcere să te întâlnesc, Blue. Vreau să încercăm asta. Şi în toate scenariile care îmi trec prin minte am un chef nebun să te sărut de îndată ce dau cu ochii de tine.

Asta ca să ştii la ce să te aştepţi.

Aşadar, ceea ce încerc să-ţi spun e că azi, la Perimeter Mall, se organizează un carnaval foarte mişto, care se pare că e deschis până la ora nouă.

Dacă te interesează, voi fi acolo la şase şi jumătate. Şi sper să te văd.

Cu dragoste,

Simon

Apăs pe trimite şi încerc să nu mă gândesc la asta, dar sunt neliniştit şi apucat şi agitat tot drumul până la şcoală. Şi faptul că îl ascult la maximum pe Su§an Stevens nu mă ajută cu nimic, aşa că înţeleg de ce oamenii nu-l ascultă pe Sufjan Stevens. Se pare că stomacul meu a intrat pe funcţia centrifugă.

Mai întâi îmi pun costumul pe dos, iar apoi petrec zece minute căutându-mi lentilele de contact, înainte să-mi amintesc că le port. Am devenit la fel de spasmodic ca Martin – Brianna se chinuie ceva timp să mă dea cu dermatograf. Şi pe toată durata agitaţiei, a cuvintelor de încurajare şi a instrumentelor care se acordează în jurul meu, mintea mea nu ştie decât Blue, Blue, Blue.

Nu ştiu cum de reuşesc să-mi intru în rol. Va jur că nu-mi amintesc nici jumătate din ce trebuie să fac.

După aceea se organizează o scenă foarte sentimentală pe scenă, formată din oameni care se îmbrăţişează, mulţumesc publicului, echipei şi orchestrei. Toţi elevii de clasa a douăsprezecea primesc trandafiri, Cal primeşte un buchet întreg, iar buchetul domnişoarei Albright e uriaş. Tatăl meu îl numeşte „Bocetul Matineului de Duminică”, care a fost repede inspirat de „Inevitabilul Conflict de Duminică După-Amiază Legat de Golf”. Nu-l pot învinui.

Dar apoi mă gândesc la domnişoara Albright, care ajurat să facă tot posibilul ca să-i suspende pe tipii ăia cu pancartele pe care scria „chiar în fund”. Şi cât de înfuriată şi hotărâtă a părut, trântind ghidul pe scaunul din culise.

Mi-aş dori să-i fi cumpărat un alt buchet, o felicitare sau o afurisită de diademă. Nu ştiu. Ceva care să fie doar din partea mea.

Apoi trebuie să ne îmbrăcăm din nou şi să demontăm decorurile, ceea ce durează o veşnicie. Nu port niciodată ceas la mână, dar îmi scot telefonul din nou şi din nou şi din nou ca să verific ora. 5:24.5:31.5:40. Fiecare părticică din mine se strânge şi sare şi urlă de nerăbdare.

La şase, plec. Pur şi simplu ies pe uşă. Şi afară e foarte cald. Vreau să zic, e cald pentru ianuarie. Mi-aş dori să nu fiu atât de entuziasmat, fiindcă naiba ştie la ce se gândeşte Blue şi naiba ştie în ce mă bag. Dar nu mă pot abţine. Am o presimţire bună.

Mă tot gândesc la ce mi-a spus tata. *Eşti destul de curajost puştiule*.

Poate că sunt.

Carnavalul e practic petrecerea echipei noastre de teatru şi toată lumea pleacă direct la mall. Mai puţin eu. Fac stânga la semafor şi mă duc acasă. Fiindcă nu-mi pasă că e ianuarie. Vreau să-mi iau tricoul.

E sub perna mea, moale şi alb şi frumos împăturit, cu zidul acela din bucle roşii şi negre şi o poză cu Elliott pe partea din faţă. Alb-negru, mai puţin mâna. Îl îmbrac degrabă şi înşfac un cardi-A

gan pe care îl pun pe deasupra. În această clipă trebuie s-o tai spre mall dacă vreau să ajung acolo la şase şi jumătate.

Doar că simt ceva tare şi colţuros între omoplaţi, fix în acel loc în care nu ajungi niciodată să te scarpini. Vâr mâna sub tricou. O bucată de hârtie e lipită de partea interioară a materialului. O apuc bine şi o trag.

E un alt bileţel scris pe hârtie cartonată albastră-verzuie şi începe cu un post-scriptum. Îmi tremură degetele în timp ce-l citesc.

P.S. Adorfelul în care zâmbeşti, ca şi cum nu conştientizezi că o faci. Ador părul tău în permanentă ciufulit. Adorfelul în care susţii contactul vizual cu o secundă mai mult decât ar trebui s-o faci. Şi ador ochii tăi gri ca luna. Aşadar, Simon, eşti nebun dacă tu ai senzaţia că nu sunt atras de tine.

Şi dedesubt şi-a scris numărul de telefon.

Simt o furnicătură care radiază dintr-un punct situat sub stomacul meu – puternică, minunată şi aproape insuportabilă. N-am mai fost niciodată atât de conştient de bătăile inimii mele. Blue şi caligrafia lui verticală şi cuvântul „ador” repetat la nesfârşit.

Ca să nu mai spun că aş putea să-l sun chiar în acest moment ca să aflu cine e.

Dar cred că nu am s-o fac. Nu încă. Fiindcă, din câte ştiu, mă aşteaptă. De-adevăratelea. În carne şi oase. Ceea ce înseamnă că trebuie să ajung la mall.

E aproape şapte când ajung acolo şi mă admonestez în gând că am întârziat atât de mult. Afară s-a întunecat deja, dar carnavalul produce suficientă gălăgie, lumină şi viaţă. Ador aceste carnavaluri ambulante. Ador că un loc de parcare se poate transforma în plină lună de ianuarie într-o vară ca la Coney Island. Îi zăresc pe Cal, Brianna şi alţi câţiva dintre cei de-a douăsprezecea stând la rând pentru a-şi cumpăra bilete, aşa că pornesc spre ei.

Mă tem că s-a întunecat prea tare. Şi mă tem, fireşte, că Blue a venit şi a plecat. Dar e imposibil să ştiu când habar nu am pe cine caut.

Cumpărăm cu toţii o mulţime de tichete şi apoi ne dăm în toate atracţiile. Există o roată, un carusel, maşinuţe şi lanţuri. Ne strângem bine picioarele în trenuleţul pentru copii şi ne dăm şi în ăla. Iar apoi ne cumpărăm ciocolată caldă şi o bem aşezaţi pe bordura de lângă bar.

Mă uit la toţi cum umblă de colo-colo şi, de fiecare dată când cineva îşi coboară privirea şi se uită la mine, inima mi-o ia la galop.

Îi zăresc pe Abby şi pe Nick în faţa jocurilor, ţinându-se de mână şi mâncând popcorn. Nick are un munte de animale de pluş în jurul picioarelor.

— Să nu-mi spui că a câştigat toate astea pentru tine, îi zic eu lui Abby.

Am emoţii în timp ce mă apropii de ea. Nu sunt sigur dacă acum ne vorbim sau nu.

Dar ea îmi zâmbeşte.

— Nici vorbă. Eu le-am câştigat pentru el.

— E jocul ăla în care le pescuieşti, zice Nick. E fenomenală. Cred că trişează cumva.

A

Îi trage un ghiont.

— Poţi să crezi asta mult şi bine, zice Abby.

Râd, simţindu-mă timid.

— Rămâi cu noi, mă invită ea.

— Eşti sigură?

— Da.

Se dă mai aproape de Nick, ca să-mi facă loc. Apoi îşi lasă capul pe umărul meu şi şopteşte:

— Simon, îmi cer scuze.

— A

— Glumeşti? Eu sunt cel care ar trebui s-o facă, spun eu. Îmi pare tare rău.

— Ei, m-am gândit la asta şi în mod categoric eşti scuzat atunci când eşti şantajat.

— A, da?

— Dap, zice ea. Şi fiindcă nu pot fi supărată când sunt atât de fericită.

Nu pot să văd expresia lui Nick, însă observ că îşi lipeşte lui baschetului de balerinul ei. Şi se pare că se apropie şi mai unul de celălalt.

— Voi doi o să fiţi un cuplu tare scârbos, nu-i aşa? întreb *tu*

— Probabil, zice Nick.

Abby se uită la mine şi spune:

— Carevasăzică, ăsta-i tricoul?

— Poftim? întreb eu, îmbujorându-mă.

— Tricoul pentru care Beţivănaşul-cel-Viteaz m-a făcut şi conduc prin tot oraşul?

— Ah, fac eu. Da.

— Bănuiesc că există şi o poveste, nu-i aşa?

Dau din umeri.

— Are de-a face cu tipul pe care-l cauţi? întreabă ea. Asta arc legătură cu un tip, nu-i aşa?

Aproape că mă înec.

— Tipul pe care-l caut?

— Simon, zice ea, punând o mână peste braţul meu. E clar că te uiţi după cineva. Ochii tăi se plimbă peste tot.

— Pfff, fac eu, îngropându-mi faţa în palme.

— Ştii, e în regulă să fii cât de cât romantic, spune ea.

— Nu sunt romantic.

— Da, sigur, râde Abby. Am uitat. Tu şi Nick sunteţi atât de cinici.

— Stai puţin, eu ce-am făcut? întreabă Nick.

Abby se lasă peste el, dar se uită la mine.

— Hei. Sper că-l găseşti, bine?

Bine.

E opt şi jumătate şi încă nu l-am găsit. Sau el nu m-a găsit pe mine. Nu ştiu ce să mai cred.

Mă place. Vreau să zic, asta am înţeles din bileţelul lui. Dar bileţelul a fost scris acum două săptămâni. Aproape că mă omoară. Două săptămâni cu tricoul sub afurisita aia de pernă a mea şi habar n-aveam ce se ascundea în el. Ştiu că am mai spus asta, dar sunt un mare idiot.

Vreau să zic, în două săptămâni ar fi putut să se răzgândească în ceea ce mă priveşte.

Carnavalul se închide în jumătate de oră şi toţi prietenii mei au plecat deja acasă. Şi eu ar trebui să plec. Dar mai am câteva bilete, aşa că le sparg pe toate la jocul cu bile şi îl păstrez pe ultimul pentru o tură în Tilt-A-Whirl. Mă

gândeam că e ultimul loc în care l-aş putea găsi pe Blue, aşa că l-am evitat toată seara.

Nu e nicio coadă aici; mă îndrept direct către cursă. Tilt-A-Whirl e format din capsule metalice cu acoperişuri în formă de dom, iar în mijloc se află un volan metalic pe care-l poţi răsuci ca să învârţi capsula. Iar apoi întregul ansamblu se învârte cu viteză şi singurul scop e să te ameţească. Sau poate că scopul e să-ţi golească mintea.

Stau singur pe banchetă şi strâng centura cât de bine pot. Câteva fete se ghemuiesc în capsula de lângă mine. Aproape toate celelalte capsule sunt goale. Mă las pe spate şi închid ochii.

Iar apoi cineva se strecoară lângă mine.

— Pot să mă aşez aici? întreabă el, iar eu deschid brusc ochii.

E Bram Greenfeld Drăguţul, cel cu ochii blânzi şi gambele de fotbalist.

Desfac centura ca să-l las să se aşeze. Şi îi zâmbesc. E imposibil să n-o fac.

— Îmi place tricoul tău, zice el.

Pare agitat.

— Mersi, îi spun. E Elliott Smith.

Operatorul se întinde deasupra noastră şi trage bara de protecţie în jos, încuindu-ne în capsulă.

— Ştiu, zice Bram.

E ceva în glasul lui. Mă întorc spre el încetişor, iar ochii luj sunt mari şi căprui şi larg deschişi.

A

Urmează o pauză. Încă ne uităm unul la celălalt. Iar apoi simt o senzaţie ciudată la stomac, ca o bobină întinsă la maximum.

— Tu eşti, spun eu.

— Ştiu c-am întârziat, se scuză Bram.

Se aude un scrâşnet, simţim o smucitură şi muzica porneşte în difuzoare. Cineva ţipă şi apoi râde, iar ansamblul începe să se învârtă.

Bram are ochii strâns închişi şi bărbia încordată. Nu zice nici pâs. Îşi acoperă nasul şi gura cu mâinile. Eu ţin volanul de metal cu ambele mâini ca să nu se mişte, dar se încăpăţânează să se rotească în sensul acelor de ceasornic. E ca şi când atracţia asta are voinţă proprie. Şi se învârte şi se învârte.

— Scuze, spune el, când ne oprim într-un târziu.

Are vocea piţigăiată şi ochii în continuare închişi.

— E în regulă, zic eu. Eşti bine?

El încuviinţează, expiră şi spune:

— Da. Voi fi.

Coborâm şi ne îndreptăm spre bordură, iar el se apleacă în faţă, vârându-şi capul între genunchi. Mă aşez lângă el, simţindu-mă incomod şi agitat şi aproape beat.

— Tocmai am primit e-mailul tău, zice el. Eram sigur că n-am să te mai prind.

— Nu-mi vine să cred că tu eşti, spun eu.

— Eu sunt, mă asigură el, deschizând ochii. Chiar n-ai ştiut?

— Deloc.

Îi studiez profilul. Are nişte buze care de-abia se unesc, ca şi când cea mai mică atingere ar putea să le deschidă. Urechile sunt uşor mari şi are doi pistrui pe pomete. Iar genele lui sunt mult mai dramatice decât am observat vreodată.

Se întoarce spre mine, iar eu îmi mut repede privirea în altă parte.

— Credeam că e evident, comentează el.

Clatin din cap. Bram priveşte drept înainte.

— Cred că îmi doream ca tu să afli.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă… zice el, iar vocea îi tremură uşor.

Mor de nerăbdare să-l ating. Ca să fiu sincer, nu mi-am mai dorit niciodată în viaţa mea atât de mult ceva.

— Fiindcă, dacă ţi-ai fi dorit să fiu eu, cred că ai fi ghicit şi singur.

Nu prea ştiu ce să răspund. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu.

— Dar nu mi-ai oferit niciodată indicii, protestez eu într-un târziu.

— Ba da, mă contrazice el, zâmbind. Adresa mea de e-mail.

— Bluegreenl81, spun eu.

— Bram Louis Greenfeld. Ziua mea de naştere.

— Dumnezeule! Mare tâmpit mai sunt.

— Ba nu, nu eşti, zice el pe un ton blând.

Dar sunt. Sunt un tâmpit. Mă aşteptam ca el să fie Cal. Şi bănuiesc că presupuneam că Blue va fi alb. Aproape că-mi vine să-mi trag un pumn. Pielea albă n-ar trebui să fie standardul, la fel cum n-ar trebuie să fie nici heterosexualitatea. N-ar trebui să fie niciun standard.

A

— Îţi datorez scuze, spun eu.

— Pentru ce?

— Pentru că nu mi-am dat seama.

— Dar nu ar fi corect din partea mea să mă aştept la asta, zice el.

— Tu ai ghicit că eram eu.

— Păi, da, zice el, coborându-şi privirea în pământ. Am ghicit asta mai de mult. Doar că mă gândeam că probabil vedeam ceea ce voiam să văd.

Vedea ceea ce voia să vadă.

Cred că asta înseamnă că Bram voia ca Jacques să fiu eu.

Simt un ghimpe în stomac şi mă ia cu ameţeală. Îmi dreg vocea.

— Cred că n-ar fi trebuit să menţionez cine e profesorul meu de engleză.

— N-ar fi ajutat.

— A, nu?

A

îmi surâde şi îşi întoarce capul.

— Tu vorbeşti aşa cum scrii.

— Nu cred!

Rânjesc cu gura până la urechi.

În depărtare, oamenii încep să închidă parcul de distracţii şi luminile. Există ceva frumos şi sinistru în legătură cu o roată întunecată şi nemişcată. În spatele carnavalului se sting şi luminile magazinelor. Ştiu că sunt aşteptat acasă.

Dar mă apropii de Bram până ce braţele noastre aproape că se ating şi simt cum tresare uşor. Doar vreo cinci centimetri separă degetele noastre mici şi e ca şi când printre ele circulă un curent invizibil.

— Dar cum adică eşti preşedinte? întreb eu.

— Poftim?

— Ai zis că ai acelaşi prenume cu un fost preşedinte.

— Ah, face el. Abraham.

— Ohhh!

Rămânem tăcuţi o clipă.

— Şi nu pot să cred că te-ai dat în Tilt-A-Whirl pentru mine.

— Probabil că te plac prea tare, zice el.

Aşa că mă aplec spre el şi simt că inima vrea să-mi spargă pieptul.

— Vreau să te ţin de mână, spun aproape şoptit.

Fiindcă suntem în public. Fiindcă nu ştiu dacă el şi-a făcut publică orientarea sexuală.

— Păi, ţine-mă, mă pofteşte el.

Şi o fac.

Luni dimineaţă, la ora de engleză, ochii mei îl găsesc imediat pe Bram. Stă pe canapea, lângă Garrett, purtând o cămaşă pe sub pulover, şi e atât de adorabil, că aproape doare să-l priveşti.

— Salut salut, zic eu.

El îmi zâmbeşte de parcă mă aştepta, apoi se dă la o parte ca să-mi facă loc.

— Bună treabă în weekend, Spier, mă felicită Garrett. Ce să zic, a fost al naibii de amuzant.

— Nu ştiam că erai acolo.

— Vreau să zic, spune el, Greenfeld m-a făcut să merg de trei ori.

— A, da? fac eu, zâmbindu-i lui Bram.

Apoi el îmi întoarce zâmbetul, iar eu sunt exaltat şi neliniştit şi oarecum dat peste cap. Şi n-am dormit deloc azi-noapte. N-am pus deloc geană pe geană. Practic mi-am imaginat acest moment vreme de zece ore, iar acum, că a sosit, habar nu am ce-ar trebui să spun. Probabil ceva interesant şi inteligent şi care să n-aibă legătură cu şcoala.

Probabil ceva care să nu fie:

— Ai terminat capitolul?

— Da, zice el.

— Eu nu.

Apoi el zâmbeşte şi eu zâmbesc. Şi apoi mă îmbujorez şi el îşi coboară primea şi e ca o întreagă pantomimă de gesturi agitate.

Domnul Wise intră şi începe să ne citească din *Trezirea la viaţă*[33] şi se presupune că trebuie să-l urmărim pe propriile noastre exemplare. Dar continui să pierd rândul. N-am mai fost niciodată atât de distras. Aşadar, mă aplec să citesc împreună cu Bram, iar el se mută mai aproape de mine. Sunt perfect conştient de fiecare atingere pe care o împărtăşim. E ca şi când terminaţiile noastre nervoase au găsit o cale de a strecura prin material.

Iar apoi Bram îşi întinde picioarele şi îşi împinge genunchiul în al meu. Ceea ce înseamnă că toată ora nu-mi iau ochii de pe genunchiul lui Bram. Există un loc unde jeanşii lui s-au subţiat şi printre fibrele materialului se vede uşor un petic de piele maronie. Şi nu-mi doresc decât să-l ating. La un moment dat, Bram şi Garrett se întorc spre mine în acelaşi timp şi îmi dau seama că tocmai am oftat cu voce tare.

După oră, Abby îşi petrece un braţ în jurul umerilor mei şi spune:

— Nu ştiam că tu şi Bram aţi devenit prieteni atât de buni.

— Şşş, fac eu şi simt că-mi ard obrajii.

Să fiu al naibii dacă drăcoaica asta de Abby ratează ceva.

Nu mă aştept să-l revăd până la prânz, dar el se materializează în faţa dulapului meu chiar înainte să pornesc într-acolo.

— Mă gândeam să mergem undeva, propune el.

— În afara campsului?

Teoretic, numai elevii din ultimul an au voie să iasă, dar nu e ca şi când agenţii de pază ştiu că noi nu suntem în ultimul an. Aşa cred.

— Ai mai făcut asta?

---

[33] Roman de scriitoarea americană Kate Chopin (1850-1904).

— Nup, răspunde el, şi îşi lipeşte buricele degetelor de ale mele, doar pentru o clipă.

— Nici eu, zic. Bine.

Aşadar, ieşim pe uşa laterală şi traversăm parcarea cu toată încrederea de sine de care putem dispune. Aerul e muşcător de rece după cele două ore de ploaie de dimineaţă.

Maşina lui Bram, o Honda Civic, e veche, confortabilă şi extrem de curată, iar el dă drumul la căldură de îndată ce închidem portierele. Din locul brichetei iese un cablu auxiliar ataşat unui ipod. Îmi spune să aleg eu muzica. Nu sunt sigur dacă Bram ştie că odată cu ipodul lui îmi oferă fereastra sufletului său.

Dar, desigur, gusturile lui în materie de muzică sunt perfecte. O mulţime de piese soul clasice şi hip-hop mai noi. Un număr surprinzător de bluegrass. O singură plăcere vinovată care constă într-un cântec de Justin Bieber. Şi, fără excepţie, fiecare album sau muzician pe care l-am menţionat în e-mailurile mele.

Cred că sunt îndrăgostit.

— Aşadar, încotro mergem? îl întreb.

Se uită la mine şi îmi zâmbeşte.

— Am o idee.

Aşa că îmi sprijin capul de tetieră, lăsându-mă purtat de playlistul lui Bram, în timp ce căldura îmi învie degetele. Începe din nou să plouă. Privesc picăturile alunecând în diagonală pe parbriz.

Iau o decizie şi apăs play, iar vocea lui Otis Redding iese aproape şoptită prin difuzoare. „Try a Little Tendemess.” Dau volumul mai tare.

Iar apoi ating cotul lui Bram.

— Eşti foarte tăcut, spun eu.

— Acum sau de obicei?

— Păi, ambele.

— Sunt tăcut în prezenţa ta, zice el, zâmbind.

Îi întorc zâmbetul.

— Eu sunt unul dintre acei ţipi în prezenţa cărora rămâi Eră grai?

Bram strânge tare de volan.

— Tu eşti *acel* tip.

Trage în parcarea unui centru comercial care se află aproape de şcoală şi opreşte în faţă la Publix.

— Mergem la cumpărături? întreb eu.

— Aşa se pare, zice el, cu o urmă de zâmbet.

Bram Misteriosul. Ne acoperim capetele cu mâna în timp ce fugim prin ploaie.

Când păşim în intrarea luminoasă, telefonul îmi vibrează prin jeanşi. Am trei mesaje necitite, toate de la Abby.

Nu vii la prânz?

Ăăă, *unde eşti*?

Nici Bram nu e. *Ce ciudat*.;)

Dar iată-l pe Bram, ducând un coş de cumpărături, iar buclele lui sunt ude şi ochii luminoşi.

— Douăzeci şi şapte de minute până la sfârşitul mesei de prânz, spune el. Poate c-ar trebui să ne împărţim, ca să terminăm mai repede?

— S-a făcut. Unde tre' să merg, şefii'?

Mă direcţionează spre raionul de lactate să iau un bidon de lapte.

— Ce-ai luat? întreb eu, când ne reîntâlnim la casă.

— Prânzul, zice el, înclinând coşul spre mine.

Înăuntru se află două recipiente din plastic cu Mini Oreo şi o cutie cu linguri de unică folosinţă.

Aproape că-l sărut chiar acolo în faţa casei de marcat.

El insistă să plătească pentru tot. Ploaia s-a înteţit, dar o luăm la fugă, intrând în maşină fără suflare şi trântind portierele, îmi şterg ochelarii de tricou ca să-i usuc. Apoi Bram porneşte maşina şi căldura îşi face simţită prezenţa, iar singurul sunet este produs de ploaia care tabără pe parbriz. Se uită în jos la mâinii, lui şi văd că zâmbeşte.

— Abraham, spun eu, doar ca să aud cum sună, şi simt o durere vagă în vintre.

El îşi întoarce ochii spre mine.

Iar ploaia creează un soi de perdea, ceea ce probabil că e un lucru bun. Fiindcă, deodată, mă aplec peste schimbător, îl apuc de umeri şi încerc să respir. Nu pot să văd decât buzele lui Bram. Care se deschid delicat în clipa în care mă aplec să-l sărut.

Şi nici măcar nu vă pot descrie. E nemişcare şi apăsare şi ritm şi respiraţie. La început nu reuşim să ne vedem nasurile, dar apoi o facem şi îmi dau seama că ochii mei încă sunt deschişi. Aşa că-i închid. Şi buricele degetelor lui îmi mângâie gâtul, într-o mişcare constantă şi delicată.

Se opreşte o clipă şi eu deschid ochii, iar el îmi zâmbeşte, aşa că-i zâmbesc şi eu. Iar apoi se apleacă să mă sărute din nou, dulce şi uşor ca o pană. Şi aproape că e prea perfect. Prea Disney. Nu-mi vine să cred că asta mi se întâmplă mie.

Zece minute mai târziu, ne ţinem de mână şi mâncăm amestecul de lapte şi Oreo, care e prânzul perfect. Mai mult Oreo decât lapte. Şi nu mi-aş fi amintit niciodată de linguri, dar el a făcut-o. Normal.

— Aşadar, acum ce facem? întreb eu.

— Probabil c-ar trebui să ne întoarcem la şcoală.

— Nu, mă refer la noi. Nu ştiu ce-ţi doreşti. Nu ştiu dacă încă ţi-ai făcut publică orientarea sexuală, spun eu, dar el îmi loveşte uşor cu degetul mare cutele din palmă şi mă face să-mi pierd atenţia.

Se opreşte şi se uită la mine, iar apoi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Mă aplec înapoi spre el.

— Mă bag, dacă şi tu te bagi, zice el.

— Cum adică te bagi? întreb eu. Ca iubit?

— Păi, da. Dacă asta-ţi doreşti.

— Asta-mi doresc.

Iubitul meu. Iubitul meu cu ochi căprui, amator de gramatică şi vedetă de fotbal.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Vreau să zic, există momente când de fapt mi-e mult mai greu să nu zâmbesc.

A

În acea seară, la ora 8:05 PM, Bram Greenfeld nu mai e Singur pe Facebook– alias cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în istoria internetului.

La 8:11, nici Simon Spier nu mai e singur. Ceea ce generează aproximativ cinci milioane de aprecieri şi un comentariu instantaneu de la Abby Suso: *ÎMI PLACE ÎMI PLACE ÎMI PLACE*.

Urmat de un comentariu de la Alice Spier: *Stai*…

Urmat de un alt comentariu de la Abby Suso: *Sună-mă*!!

Îi trimit un mesaj şi îi spun că vom vorbi mâine. Cred că în seara asta vreau să păstrez detaliile doar pentru mine.

În schimb, îl sunt pe Bram. Vreau să zic, aproape că nu-mi vine să cred că până ieri nu aveam numărul lui. Răspunde imediat.

— Salut, zice el, repede şi. Şoptit.

Ca şi când acel cuvânt e numai al nostru.

— Ce veşti bune sunt pe Facebook în seara asta.

Mă las pe spate pe saltea.

Bram râde uşor.

— Da.

— Aşadar, care-i următorul pas? Rămânem discreţi? Sau umplem paginile tuturor cu selfie-uri în care ne pupăm?

— Probabil mergem pe varianta cu selfie-urile, zice el. Dar numai câteva zeci pe zi.

— Şi trebuie să ne anunţăm aniversarea în fiecare săptămână, în fiecare duminică.

— Păi, şi în fiecare luni pentru primul nostru sărut.

— Şi câteva zeci de postări în fiecare seară despre cât de mult ducem dorul unul altuia.

— Ca să fiu sincer, mi-e dor de tine, zice el.

Vreau să zic, Dumnezeule! Ce mai săptămână în care să fii pedepsit.

— Ce faci acum? îl întreb.

— Asta e cumva o invitaţie?

— Mi-aş dori să fie.

Râde.

— Stau la birou, privind pe fereastră şi vorbind cu tine.

— Vorbind cu iubitul tău.

— Da, zice el, şi-l pot auzi cum zâmbeşte. Cu el.

— Bine, zice Abby, acostându-mă lângă dulap. Mai am puţin şi-o iau razna. Care-i faza cu tine şi Bram?

17 WWW

— Eu, aaa…

Mă uit la ea şi îi zâmbesc în timp ce simt că obrajii îmi iau foc. Abby aşteaptă. Iar eu ridic din umeri. Nu ştiu de ce e atât de ciudat să vorbesc despre asta.

— O, Doamne! Uită-te la tine!

— Ce e? fac eu.

— Te îmbujorezi. Mă loveşte uşor peste obraji. Scuză-mă, dar eşti atât de adorabil, că nu te mai suport. Du-te! Dispari!

Eu şi Bram avem engleză şi algebră împreună, ceea ce, practic, înseamnă două ore în care să privesc cu poftă buzele lui şi cinci ore în care să-mi imaginez cu poftă buzele lui. În loc să mergem la cantină, ne furişăm în amfiteatru, şi e ciudat să văd cum decorul din *Oliver*! e demontat. Spectacolul de talente are loc vineri şi cineva a agăţat deja ciucuri aurii de cortină.

Suntem singuri în sala de spectacole, dar mi se pare imensă, aşa că îl apuc pe Bram de mână şi îl trag în garderoba băieţilor.

— Aha, face el, în timp ce eu bâjbâi după zăvor. Asta e una dintre activităţile acelea care necesită o uşă încuiată.

— Dap, zic eu, şi apoi îl sărut.

Mâinile lui cad pe şoldurile mele şi mă trage mai aproape de el. E cu doar câţiva centimetri mai înalt decât mine şi miroase a săpun Dove, şi pentru o persoană a cărei carieră într-ale sărutatului a început ieri, are nişte buze de-a dreptul magice. Moi, dulci şi persistente. Sărută precum cântecele lui Elliott Smith.

Apoi tragem nişte scaune, iar eu îl răsucesc pe al meu într-o parte, astfel încât să-mi ridic picioarele în poala lui. Bram bate ritmul cu degetele peste tibiile mele şi discutăm

de toate. Micul Fetus a ajuns de mărimea unui cartof. Frank Ocean e gay.

— Ah, şi ghici cine era, aparent, bisexual? întreabă Bram.

— Cine?

— Casanova.

— Afurisitul de Casanova?

— Pe bune, zice el. Aşa mi-a zis tata.

— Deci tu îmi spui, replic eu, sărutându-i pumnul, că tatăl tău ţi-a zis că afurisitul de Casanova era bisexual.

— Ăsta a fost răspunsul lui când a aflat că sunt gay.

— Tatăl tău e un om tare!

— Tare ciudat.

Ador zâmbetul lui strâmb. Ador să-l văd cum se relaxează când e cu mine. Vrea să zic, ador asta. Totul. Se apleacă să-şi scarpine glezna şi inima pur şi simplu îmi tresaltă. Pielea auriu-maronie de pe gâtul lui.

Totul.

Plutesc în ceea ce a mai rămas din zi şi numai la el îmi stă mintea. Iar apoi, de îndată ce ajung acasă, îi trimit un mesaj: *Mi-e dooooor de tine*!!!

Vreau să zic, e o glumă. Oarecum.

Bram îmi răspunde instantaneu: *Azi împlinim două zile*!!! *Aniversarefericită*!!!!!!

Ceea ce mă face să chicotesc la masa din bucătărie.

— Eşti în toane bune, zice mama, intrând cu Bieber.

Dau din umeri şi ea îmi aruncă un soi de zâmbet curios.

— Bine, păi, să nu crezi că e musai să vorbeşti despre asta, dar zic şi eu… Dacă vrei să discutăm…

Ai naibii psihologi. Mai zic că ei nu sunt ciudaţi şi obsedaţi. Aud o maşină trăgând pe alee.

— A ajuns Nora deja? întreb eu.

E amuzant, dar m-am obişnuit ca ea să nu fie acasă până la rână. Mă uit pe geam şi clipesc uluit. Vreau să zic, Nora e acasă. Dar maşina… Şoferul…

— Aia e Leah? întreb eu. Conducând-o pe Nora?

— Aşa se pare.

— OK, bine. Trebuie să ies un pic afară.

— Ah, vai! face ea. Păcat că eşti pedepsit.

— Mamă, protestez eu.

Ea ridică palmele în sus.

— Haide! Te rog!

Nora deja deschide portiera, pregătită să coboare.

— Sunt dispusă să negociez, zice ea.

— Ce să negociezi?

— O seară de libertate în schimbul a zece minute de acces pe contul tău de Facebook.

Dumnezeule mare!

— Cinci, spun eu. Supravegheată.

— S-a făcut! Dar vreau să-ţi văd iubitul.

Aşa că da. Cel puţin una din surorile mele e pe cale să fie ucisă. Dar, mai întâi: Leah. Gonesc pe uşă.

Nora întoarce brusc capul şi e surprinsă să mă vadă, dar alerg pe lângă ea, gâfâind, în timp ce mă întind spre portiera din dreapta. Înainte ca Leah să poată protesta, o deschid şi mă urc.

O fi maşina lui Bram veche, dar maşina lui Leah e o relicvă din epoca lui Fred Flintstone. Vreau să zic, are un sistem audio pentru casete şi geamuri cu manetă. Pe bord are înşiruite câteva personaje anime din pluş, iar podeaua e mereu plină de ambalaje şi sticle goale de cola. Şi nu scapă niciodată de acel miros floral de bunică.

Ca să fiu sincer, îmi place maşina lui Leah. Îmi aruncă o privire lungă, nevenindu-i să creadă îndrăzneala mea. Vreau să zic, valuri de priviri fulgerătoare alunecă de pe ea.

— Ieşi naibii din maşina mea!

— Vreau să vorbim.

— OK, păi, eu nu vreau, îmi pun centura.

— Du-mă la Waffle House.

— Glumeşti, nu?

— Deloc.

Mă reazem de spătar.

— Deci, cum ar veni, tu îmi furi maşina.

— Ah, fac eu. Cam aşa ceva.

— Incredibil!

Clatină din cap, dar porneşte din loc. Priveşte drept înainte, strângând din buze, şi nu spune niciun cuvânt.

— Ştiu că eşti supărată pe mine, zic eu.

Nimic.

— Şi îmi pare rău de faza cu Midtown. Chiar îmi pare rău. Niciun răspuns.

— Vrei, te rog, să zici ceva?

— Am ajuns.

Opreşte maşina. Parcarea e aproape goală.

— Poţi să-ţi iei afurisita de gofră sau ce vrei.

— Vii cu mine, zic eu.

— Ăăă, vezi să nu.

— Bine, atunci, nu veni. Dar nu intru f&că tine.

— Asta nu-i problema mea.

— Bine, zic eu. Vorbim aici.

Desfac centura şi mă întorc spre ea.

— Nu avem ce vorbi.

— Atunci, ce? Asta-i tot? Pur şi simplu n-o să mai fim prieteni? Se reazemă de scaun şi închide ochii.

— Ooo, bietul de tine! Poate c-ar trebui să te duci să-i povesteşti asta lui Abbv şi să plângi pe umărul ci.

— OK, pe bune? fac eu. Ce-ai de împărţit cu ca?

Nu în ccrc să ridic vocea, dar iese ca un tunet.

— N-am nimic de împărţit cu ca, zice Leah. Doar că nu înţeleg de ce am devenit brusc prieteni la cataramă cu ca.

— Păi, în primul rând, fiindcă e iubita lui Nick.

Leah îşi întoarce capul spre mine de parcă tocmai i-am ars o palmă.

— Corect. Hai să-l băgăm pe Nick la înaintare şi să uităm că şi tu eşti obsedat de ea.

— Glumeşti, nur Ai uitat că-s gay?

— Bine, eşti obsedat de ca în mod platonic! urlă ea. Dar nu-i nicio problemă. Clar, e un upgrade al naibii de bun.

— *Poftim*?

— Cea mai bună prietenă, varianta 4.O. Acum disponibilă în cel mai drăguţ şi mai vioi pachet creat vreodată!

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclam eu exasperat. Şi tu eşti drăguţă.

Leah râde.

— Bine.

— Pe bune, încetează! M-am săturat de asta!

Mă uit la ea.

— Nu e un upgrade. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea. Pufneşte.

— Ei bine, eşti! Ambele sunteţi. Şi Nick. Toţi trei. Dar nu te-aş putea înlocui niciodată cu ea. Tu eşti Leah.

— Atunci, de ce i-ai spus adevărul despre tine mai întâi ei? întreabă ea.

— Leah!

— Doar… mă rog. Nu am niciun drept să-mi pese.

— Încetează să mai spui asta. Ai tot dreptul din lume să-ţi pese.

Tace. Şi tac şi eu. Iar apoi spune:

— Era atât de… nu ştiu. Era evident că Nick o place. N-a fost dne ştie ce surpriză. Dar când i-ai spus ei prima oară, a fost ceva de genul… Nu mă aşteptam. Credeam că aveai încredere în mine.

— Am încredere în tine, zic eu.

— Păi, din câte văd, ai mai multă încredere în ea decât în mine, zice ea, ceea ce e super, fiindcă, de când o ştii? De şase luni? Pe mine mă ştii de şase ani.

Nu ştiu ce să spun. Mi s-a pus un nod în gât.

— Dar, mă rog, zice ea. Nu pot… ştii tu. E treaba ta.

— Vreau să zic, încep eu. Da, a fost mai uşor să-i spun ei. Dar nu e vorba că am mai multă încredere în ea sau în tine sau ceva de genul ăsta. Habar nu ai prin ce-am trecut.

Ochii încep să mă usture.

— Da, ai dreptate. Pe tine te cunosc de-o veşnicie, iar pe Nick chiar de mai mult timp. Voi doi mă cunoaşteţi mai bine ca oricine. Tu mă cunoşti prea bine, spun eu.

Leah strânge tare volanul şi îmi evită privirea.

— Vreau să zic, totul. Ştii totul despre mine. Tricourile cu lupi. Îngheţatele cu biscuiţi. „Boom Boom Pow.”

Ea schiţează un zâmbet.

— Şi nu, nu am astfel de amintiri cu Abby. Tocmai de asta mi-a fost mai uşor. Există această parte foarte importantă din mine pe care încă o testez. Şi nu ştiu cum se îmbină. Nu ştiu cum să mă îmbin şi pe mine în ea. E ca şi cum ar fi o nouă versiune a mea. Aveam nevoie de cineva care să nu-i acorde prea multă importanţă.

Oftez.

— Dar chiar am vrut să-ţi spun.

— Bine.

— Doar că ajunsesem în acel punct în care era dificil să aduc asta în discuţie.

Privesc lung spre volan.

— Vreau să zic, înţeleg, spune ea într-un târziu. Chiar înţeleg. E ca atunci când ţii ceva în tine. Cu cât trece timpul, cu atât ţi-e din ce în ce mai dificil să vorbeşti despre acel lucru.

Rămânem tăcuţi o vreme.

— Leah?

— Da?

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Am respiraţia întretăiată.

— Cu tata? întorc capul spre ea.

— Păi, e o poveste haioasă.

— Da?

— Ăă. Nu chiar. S-a cuplat cu o bunăciune de nouăsprezece ani de la serviciu. Şi apoi a plecat.

— Ah. Mă uit la ea. Leah, îmi pare al naibii de rău.

Am petrecut şase ani nepunând acea întrebare. Dumnezeule, tare ticălos mai sunt.

— Nu mai clipi aşa, zice ea.

— Aşa, cum?

— Să nu îndrăzneşti să plângi!

— Ce? Nici vorbă!

Şi fix în clipa aia cedez. Mă podideşte un bocet adevărat, cu muci şi ochi umflaţi.

— Spicr, eşti un haos.

— Ştiu!

Mă prăbuşesc oarecum pe umărul ei. Mirosul ei de şampon cu migdale e perfect de familiar.

— Chiar te iubesc, ştii? îmi pare rău în legătură cu toate. În legătură cu Abby. Cu tot.

— E în regulă.

— Zău. Te iubesc, îşi trage nasul.

— Ăăă, Leah, ţi-a intrat ceva în ochi?

— Nu. Taci! Tu eşti de vină.

Mă şterg la ochi şi râd.

DE LA marty.mefladdison@gmail.com
CĂTRE: hourtohour.notetonote@gmail.com
DATA: 29 ianuarie la 5:24 PM
SUBIECT: „scuze” nu acoperă nici măcar o mică parte
Salut, Spier,

Bănuiesc că mă urăşti, ceea ce e absolut logic, ţinând cont de cir «cumstanţe. Nici măcar nu ştiu de unde să încep cu toate astea, aşa încât bănuiesc c-am să încep prin a spune că îmi cer scuze. Deşi sunt conştient că „scuze” e un cuvânt total nepotrivit şi poate că ar trebui să fac asta în persoană, dar probabil nu vrei să mă vezi în faţa ochilor, aşa că presupun că n-am de ales.

În orice caz, mă gândesc întruna la conversaţia noastră din parcare, când ai spus că ţi-am luat ceva. Şi chiar mă simt ca şi când ţi-am luat ceva extrem de important E ca şi când înainte am făcut tot posibilul să n-o văd, dar acum, că o văd, nu pot să cred ce ţi-am făcut Toate lucrurile. Şantajul, şi ai dreptate, chiar a fost un şantaj. Şi postarea de pe Tumbir. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar eu am fost cel care a scos postarea, înainte ca moderatorii să apuce să apuce s-o facă. Ştiu că asta nu îmbunătăţeşte în vreun fel lucrurile, dar bănuiesc că voiam să ştii asta. Mă răscoleşte un sentiment de vină în legătură cu toată treaba asta şi nici

măcar nu am de gând să-ţi cer să mă ierţi. Vreau doar să ştii cât de rău îmi pare.

Nu ştiu cum să-ţi explic. Am să încerc, dar probabil o să iasă ceva stupid, în mare parte fiindcă e, de fapt, ceva stupid. În primul rând, ar trebui să ştii că nu sunt homofob şi chiar cred că persoanele gay sunt super sau normale sau orice preferi tu. Aşa că nu am nicio problemă cu asta.

În orice caz, fratele meu şi-a recunoscut orientarea sexuală în vară, chiar înainte să se întoarcă la Georgetown, şi familia mea i-a acordat multa importanţă. Părinţii mei încearcă s-o transforme în ceva mişto, astfel încât casa noastră arată acum ca o utopie gay. Dar e foarte ciudat, deoarece Carter nici măcar nu e acasă, iar când e, nu vorbeşte deloc despre asta. Eu şi părinţii mei am participat la parada gay de anul acesta şi el nici măcar n-a venit, iar când i-am povestit, a spus „Ăăă, OK, super", ca şi când ar fi fost un pic prea mult. Şi poate că a fost. Iar asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte să mă loghez în contul tău. Bănuiesc că mă aflam într-o pasă proastă.

Dar probabil că acum caut scuze, fiindcă bănuiesc că ceea ce s-a întâmplat a fost că am făcut o pasiune pentru o fată şi mă simţeam disperat şi eram gelos când mă întrebam cum era cu putinţă ca o fată ca Abby să se mute aici şi să aleagă să se împrietenească cu tine, dintre toţi oamenii, mai ales când tu ai deja atâţia prieteni. Nu cred că înţelegi cât de importantă e treaba asta pentru mine. Nu vreau să te arăt cu degetul sau să te insult sau ceva de genul ăsta. Spun doar că dai impresia că pentru tine e atât de uşor. Şi ar trebui să ştii că eşti un om foarte norocos.

Nu ştiu dacă are vreo noimă ce spun şi probabil te-ai oprit din citit asta acum mult timp, dar am vrut să lămurim totul. Şi, chiar dacă e prea târziu, îmi pare enorm, enorm de rău. În fine, se zvoneşte că acum eşti îndrăgostit până peste cap de un anume Abraham Greenfeld, şi vreau să ştiu că mă bucur enorm pentru tine. Meriţi cu desăvârşire. Eşti un tip super, Spier, şi a fost o plăcere să te cunosc. Dacă aş

putea s-o fac din nou, te-aş şantaja să fii prietenul meu şi m-aş opri acolo.

Cu sinceritate,

Martyaddison

Spectacolul de talente începe la şapte, iar Nick şi cu mine ajungem tocmai când luminile din sală încep să se stingă. Bram şi Garrett ar trebui să se afle în spate, pe la mijloc, cu două locuri păstrate pentru noi. Ochii mei îl găsesc imediat. Stă răsucit în scaun, cu ochii pe uşă, şi zâmbeşte când mă vede.

Ne strecurăm pe rând şi mă aşez lângă Bram, cu Nick şi Garrett de-o parteşi de alta a noastră.

— Ăsta e programul? întreabă Nick, aplecându-se peste mine.

— Dap. Îl vrei? întreabă Garrett, întinzându-i un cilindru de hârtie cam uzat.

Nick studiază lista tuturor actelor şi ştiu că o caută pe Abby.

— Pun pariu că e prima sau ultima, spun eu.

Zâmbeşte.

— Penultima.

Iar apoi luminile se sting de tot.

Pălăvrăgeala publicului încetează când se aprind reflectoarele, iar Maddie din consiliul elevilor se îndreaptă spre microfon. Mă apropii de Bram. Şi fiindcă e atât de întuneric, îmi strecor mâna pe genunchiul lui. Îl simt cum se mişcă uşor în timp ce-şi întrepătrunde degetele cu ale

mele. Le ridică şi îşi apasă buzele de marginea palmei mele.

Se opreşte, ţinându-le acolo. Şi simt un junghi trepidant sub buric.

Apoi el lasă mâinile noastre întrepătrunse în poala lui. Şi dacă asta e ceea ce înseamnă să ai un iubit, nu ştiu de ce Dumnezeu am aşteptat atât de mult.

Pe scenă apare fată după fată. Toate în rochii scurte. Toate interpretând cântece de Adele.

Şi apoi e rândul lui Abby, care iese din culise târând un stativ negru către marginea scenei. Mă uit la Nick, dar el nu mă vede. Se uită drept înainte, cu spatele drept şi cu un zâmbet tot mai mare. O fată blondă din clasa a zecea apare pe scenă cu o vioară şi o partitură. Apoi îşi pune vioara sub bărbie şi se uită la Abby, care încuviinţează şi inspiră vizibil. Apoi violonista începe să cânte.

E o versiune stranie, aproape tristă, din „Time After Time”. Mişcările lui Abby întrupează fiecare notă. Nu am mai văzut pe nimeni să danseze solo, excepţie făcând mişcările alea exagerate pe care le vezi la *bar mitzvab-uii*. La început, n-am niciun punct de referinţă. Într-un grup, poţi să te sincronizezi, dar Abby îşi controlează fiecare pas; şi totuşi, fiecare mişcare şi gest transmite dorinţă, strălucire şi autenticitate.

Nu mă pot abţine să nu mă uit cum Nick o soarbe din priviri. Zâmbeşte uşor în pumn pe toată durata numărului.

Abby şi violonista termină în aplauze surprinse şi apreciative, iar apoi cortina se închide parţial în timp ce scena e pregătită pentru ultimul act. Văd că instalează un sistem de percuţie, aşa încât bănuiesc că e un soi de formaţie. Maddie ia microfonul şi face câteva anunţuri despre diferitele modalităţi în care putem dona bani consiliului elevilor. Din spatele cortinei se aud câteva *zbang-uil* şi *bum-un* de probă în timp ce instrumentele sunt conectate la sistem şi testate.

— Cine-s ăştia? îl întreb pe Nick.

El verifică programul.

— Se intitulează Emoji.

— Drăguţ.

Cortina se deschide pentru a scoate la iveală cinci fete cu instrumente, iar primul lucru pe care îl observ sunt culorile. Toate poartă materiale cu modele diferite, iar culorile sunt atât de vii, încât zici că e o formaţie de punk rock. Şi apoi, cea de la baterie începe să bată un ritm rapid şi sincopat.

Moment în care observ că baterista e Leah.

Rămân fără grai. Părul îi depăşeşte umerii în lungime şi mâinile i se mişcă extrem de rapid. Iar apoi i se alătură şi celelalte instrumente – Morgan la clape şi Anna la bas. Taylor e vocalista.

Iar sora mea, Nora, e la chitară, părând atât de relaxată şi de sigură pe sine, încât aproape că n-o recunosc. Vreau să zic, am rămas mască. Habar nu aveam că s-a apucat din nou de chitară.

Bram se uită la mine şi râde.

— Simon, faţa ta!

Interpretează o versiune proprie după „Billie Jean” a lui Michael Jackson, şi nu glumesc. E absolut electrizantă. Fetele se ridică şi dansează pe culoarele dintre scaune. Iar apoi trec imediat la Just Like Heaven” a celor de la The Cure. Vocea lui Taylor e dulce şi înaltă şi lipsită de efort, şi e cumva perfectă. Dar încă sunt uluit. Nu prea pot să procesez asta.

Bram avea dreptate: oamenii chiar sunt nişte case cu încăperi vaste şi ferestre mici. Şi poate că felul în care nu încetăm niciodată se ne surprindem unii pe alţii e un lucru bun.

— Nora nu cântă rău deloc, nu-i aşa? zice Nick, lăsându-se spre mine.

— Ştiai despre asta?

— Am lucrat cu ea câteva luni bune. Dar m-a rugat să nu-ţi spun.

— Pe bune? De ce?

— Fiindcă ştia c-ai să faci mare tam-tam, îmi explică el.

Vreau să zic, asta-i familia mea. Totul e un afurisit de secret, fiindcă totul are multă importanţă. Totul e precum recunoaşterea orientării sexuale.

— Părinţii mei or să-şi iasă din minţi c-au ratat asta.

— Nee, i-am adus aici, zice Nick, gesticulând peste culoar, unde pot să le văd capetele câteva rânduri mai jos.

Stau sprijiniţi unul de celălalt, cu capetele lipite. Şi apoi observ cocul dezordonat de păr blond-închis care se află lângă mama. E amuzant, dar zici că seamănă cu Alice.

Nora ne oferă tuturor micul ei zâmbet, şi părul ei e lăsat pe spate şi baclat, iar eu simt un nod în gât.

— Pari tare mândru, şopteşte Bram.

— Da, e ciudat, zic eu.

Apoi mâna Norei se opreşte pe chitară, Taylor se opreşte din cântat şi toate celelalte le urmează imediat, mai puţin Leah, care afişează o expresie furioasă şi hotărâtă. Iar apoi se lansează în cel mai tare şi mai mişto solo la tobe pe care l-am auzit vreodată. Privirea îi e concentrată şi obrajii roşii, şi chiar e foarte drăguţă. Nu m-ar crede niciodată dacă i-aş spune.

Mă întorc spre Bram, dar el e întors în cealaltă direcţie, cu faţa spre Garrett, şi îmi dau seama după forma obrajilor că rânjeşte. Iar Garrett clatină din cap, zâmbeşte şi spune:

— Nu vreau s-aud, Greenfeld!

Cântecul se sfârşeşte, iar oamenii urlă şi ovaţionează când se aprind luminile din sală. Ieşirea spre atrium se aglomerează, aşa că aşteptăm să se mai elibereze. Abby vine şi ne găseşte imediat. Iar apoi un tip cu părul şaten şi o barbă roşcată scurtă se strecoară pe şirul gol din faţa noastră şi ne zâmbeşte.

— Tu trebuie să fii Simon, spune el.

Încuviinţez confuz. De fapt, şi el îmi pare cunoscut, dar nu ştiu sigur de unde să-l iau.

— Salut! Eu sunttheo!

— Theo, adică… Theo al lui Alice?

— Ceva de genul ăsta, zice el, rânjind.

— A venit şi ea aici? Ce cauţi aici?

Ochii îmi zboară imediat spre locul în care se aflau părinţii mei, dar şirul lor de scaune e deja gol.

— Mă bucur să te cunosc, adaug.

— Asemenea, zice el. Deci, Alice e în foaier, dar m-a trimis cu un mesaj pentru tine şi, ăăă, Bram.

Eu şi Bram facem schimb de priviri, în timp ce Nick, Abby şi Garrett se uită cu interes la noi.

— OK, zice el. Voia să-ţi spun că părinţii voştri urmează să te invite într-un loc numit The Varsity şi că tu ar trebui să spui că nu poţi merge. Iar cuvintele magice sunt că ai foarte multe teme de recuperat.

— Poftim? De ce?

— Deoarece, zice Theo, dând din cap, aparent, durează jumătate de oră să ajungi acolo şi jumătate de oră să te întorci, plus timpul petrecut comandând şi mâncând.

— Şi să fiu al naibii dacă nu merită, îl informez eu. Ai încercat sorbetul lor de portocale?

— Nu, răspunde Theo. Deşi, ca să fiu sincer, în total am petrecut cinci ore în Atlanta. Până acum.

— Dar de ce nu mă vrea acolo?

— Fiindcă vă oferă două ore în care puteţi sta acasă nesupravegheaţi.

— Aaa!

Obrajii îmi iau foc. Nick pufneşte.

— Dap, zice Theo, aruncându-i un zâmbet lui Bram. Aşadar, bănuiesc că ne vedem acolo.

Porneşte spre atrium.

Mă uit la Bram, care are un licăr năstruşnic în privire. E foarte atipic lui.

— Şi tu erai implicat în asta?

— Nu, zice el, dar susţin cauza.

— Vreau să zic, e un pic cam ciudat că sora mea a orchestrat toată treaba asta.

El zâmbeşte, muşcându-şi buza.

— Dar oarecum mişto, recunosc eu.

Aşadar, pornim spre atrium şi mă duc glonţ spre Alice. Bram rămâne în urmă, cu Nick, Abby şi Garrett.

— Nu pot să cred c-ai venit!

— Ei bine, zice ea, micul Nick Eisner mi-a dat câteva indicii că o să se întâmple ceva important. Dar îmi pare rău c-am ratat piesa săptămâna trecută, bubu.

Nu-i nicio problemă. L-am cunoscut pe Theo, zic eu, coborând vocea. E tare tipul.

— Da, da, zice ea, zâmbind un pic timidă. Care-i al tău?

— Cel în hanoracul gri cu fermoar, lângă Nick.

— Mint. L-am căutat pe Facebook, zice ea, îmbrăţişându-mă. E adorabil!

— Ştiu.

Iar apoi, uşa laterală se deschide şi fetele din Emoji ies în atrium. Nora practic scânceşte când ne vede.

— Allie! exclamă ea, aruncându-se spre sora noastră. Ce faci aici? De ce nu eşti în Connecticut?

— Fiindcă tu eşti un rock star, zice Alice.

— Nu sunt un rock star, o contrazice Nora, radiind.

Părinţii mei au pentru ea un buchet de flori parcă desprins din Dr. Seuss şi petrec vreo cinci minute elogiindu-i abilităţile chitaristice. Iar apoi vor să le elogieze şi pe celelalte fete din trupă şi pe Abby, aşa că ne transformăm într-un grup mare. Nora vorbeşte cu Theo, părinţii mei dau mâna cu Bram, iar Taylor şi Abby se îmbrăţişează din senin. E o scenă ireală, minunată.

Pornesc spre Leah, iar ea rânjeşte şi ridică din umeri. Aşa că îi ofer o îmbrăţişare în care mai am puţin şi-i frâng oasele.

— Ai fost bestială pe scenă, îi zic. Habar nu ai ce impresie le-ai lăsat tuturor.

— M-au lăsat să împrumut o parte din tobele de la şcoală. Am învăţat singură.

— De când?

— Cam de doi ani.

Mă uit la ea. Îşi muşcă buza.

— Bănuiesc că sunt tare? întreabă ea.

— DA! răspund eu.

Şi îmi pare rău, dar pur şi simplu trebuie s-o îmbrăţişez din nou.

— Bine, zice ea, schimonosindu-se un pic.

Dar îmi dau seama că zâmbeşte.

Aşa c-o sărut pe frunte, iar ea se face extrem de roşie. Când Leah se îmbujorează, e de-a dreptul uluitor.

Iar apoi părinţii mei vin şi-mi propun să sărbătorim momentul la The Varsity.

— Ar trebui să recuperez temele pierdute, le spun eu.

— Eşti sigur, puştiule? mă întreabă tata. Vrei să-ţi aduc un sorbet de portocale?

— Sau două, zice Alice, după care rânjeşte.

Alice îmi spune să ţin telefonul deschis, astfel încât să-mi dea mesaj când se îndreaptă spre casă.

— Şi să nu uiţi de sorbeturile mele.

— Simon, e ca proverbul ăla: nu poţi fi şi cu pui, şi cu ouă şi cu cloşca grasă.

— Vreau pahare mari, zic eu. Din alea tip suvenir.

Probabil că mai sunt vreo sută de oameni îndreptându-se spre parcare. Eu merg cu Bram. E prea aglomerat ca să ne ţinem de mână. Mai ales că ne aflăm în Georgia. Aşadar, merg lângă el, lăsând ceva spaţiu între noi. Doi băieţi ieşind în oraş într-o seară de vineri. Doar că aerul din jurul nostru e încărcat de electricitate.

Bram a lăsat maşina la ultimul etaj al parcării. O deblochează de pe scări şi eu o ocolesc pentru a ajunge la locul din dreapta. Apoi, maşina de lângă mine porneşte brusc şi mă sperie. Aştept să iasă pentru a deschide portiera, dar şoferul nu face nicio mişcare. Iar apoi arunc o privire pe geam şi văd că e Martin.

Facem schimb de priviri. Sunt surprins că e aici, fiindcă azi n-a fost la şcoală. Ceea ce înseamnă că nu l-am mai văzut de când mi-a trimis acel e-mail.

A

îşi trece mâna prin păr şi schiţează un soi de zâmbet.

Iar eu îi arunc un soi de privire.

Nu i-am răspuns la e-mail. Nu încă.

Nu ştiu.

Dar afară e frig, aşa că mă strecor în maşină şi mă uit pe geam cum Martin iese în marşarier din parcare.

— E suficient de cald în maşină? întreabă Bram, iar eu încuviinţez. Aşadar, bănuiesc că mergem la tine acasă.

Pare agitat şi mă face şi pe mine să mă simt agitat.

— E în regulă? întreb eu.

— Da, răspunde el, uitându-se la mine. Vreau să zic, *da*!

— Bine. Da, zic eu.

Şi inima începe să-mi bubuie.

Să intru în casă cu Bram e ca şi când aş vedea-o pentru prima oară. Comoda din lemn de lângă perete, vopsită aleatoriu, care dă pe dinafară de cataloage şi reclame prin poştă. Un desen înfiorător şi înrămat cu Alvin şi Veveriţele, pe care Nora l-a făcut la grădiniţă. Se aude o bufnitură înăbuşită când Bieber sare de pe canapea, urmată de nişte ţăcănituri în timp ce aleargă spre noi.

— Salutare! zice Bram, lăsându-se pe vine. Ştiu dne eşti.

Bieber îl întâmpină cu pasiune, tot numai limbi, iar Bram râde surprins.

— Ai efectul ăsta asupra noastră, îi explic eu.

Îl sărută pe Bieber pe nas şi mă urmează în camera de zi.

— Ţi-e foame? îl întreb. Sau sete?

J

— Niciuna, răspunde el.

— Cred că avem cola.

Îmi doresc tare mult să-l sărut şi nu ştiu de ce trag de timp.

— Vrei să ne uităm la ceva?

— Sigur.

Mă uit la el.

— Eu nu vreau.

— Atunci, nu ne uităm, zice el râzând.

— Vrei să-mi vezi camera?

Iarăşi zâmbetul acela năstruşnic. Poate că e tipic lui. Poate că încă nu l-am descoperit pe de-a-ntregul.

Pe peretele de lângă scară sunt fotografii înrămate şi Bram se opreşte să se uite la fiecare în parte.

— Faimosul costum tomberon, zice el.

— Momentul de glorie al Norei, spun eu. Am uitat că ştii despre asta.

— Iar ăsta eşti tu cu peştele, nu-i aşa? încântat peste măsură.

În poză am şase sau şapte ani, scăldat în razele soarelui, cu braţul întins cât mai departe cu putinţă, ţinând un peşte prins de o bucată de sfoară. Arăt de parcă sunt pe cale să izbucnesc în lacrimi de groază.

— Mereu mi-a plăcut să pescuiesc, zic eu.

— Nu pot să cred că erai atât de blond!

Când ajungem în capul scărilor, mă apucă de mână şi mi-o strânge.

— Chiar eşti aici, zic eu, clătinând din cap. Aşadar, asta-i.

Deschid uşa şi încerc să împing cu piciorul câteva haine în timp ce intrăm.

— Scuze pentru… tot haosul ăsta.

Am un maldăr de haine murdare lângă coşul de rufe gol şi un maldăr de haine curate lângă dulapul gol. Cărţi şi hârtii peste tot. O pungă goală de chipsuri pe birou, lângă un ceas cu alarmă nefuncţional cu George Curiosul, un laptop şi un braţ robotic de plastic. Ghiozdanul pe scaunul biroului. Coperte de discuri înrămate atârnă pieziş pe toţi pereţii.

Însă patul meu e făcut. Aşa că ne aşezăm acolo, rezemându-ne de perete, cu picioarele întinse.

— Când îmi trimiţi e-mailuri, întreabă el, unde stai?

— De obicei aici. Uneori la birou.

— Aha, face el, încuviinţând.

Apoi mă aplec spre el şi îl sărut uşor pe gât, sub mandibulă. El se întoarce spre mine şi înghite.

— Salut, zic eu.

El zâmbeşte.

— Salut.

Iar apoi îl sărut cu adevărat, iar el îmi răspunde la sărut şi mâinile lui mă apucă de păr. Şi ne sărutăm de parcă nu putem trăi fără asta. Simt o mie de fluturi în stomac. Şi, cumva, ajungem pe orizontală, cu mâinile lui pe spatele meu.

— Îmi place asta, spun eu, şi vocea îmi iese şuierată. Ar trebui să facem asta. În fiecare zi.

— Bine.

— Hai să nu mai facem nimic. Fără şcoală. Fără mâncare. Fără teme.

— Mă gândeam să te invit la un film, zice el, zâmbind.

Când el zâmbeşte, mă face şi pe mine să zâmbesc.

— Fără filme. Urăsc filmele.

— A, da?

— Da, da. De ce mi-aş dori să văd alţi oameni sărutându-se, spun eu, când aş putea să te sărut pe tine?

Lucru la care n-are cum să mă contrazică, fiindcă mă trage mai aproape de el şi mă sărută cu nesaţ. Şi, brusc, am erecţie, şi ştiu că şi el are. E emoţionant, ciudat şi extrem de terifiant.

— La ce te gândeşti? întreabă Bram.

— La mama ta.

— Nuuuu, face el, râzând.

Dar chiar mă gândesc la ea. Mai exact, la regula ei cu De Fiecare Dată, Inclusiv Oral. Fiindcă e pentru prima dată când îmi dau seama că acea regulă s-ar putea să mi se aplice numai mie. La un moment dat. Cândva.

Îl sărut iute pe buze.

— Chiar vreau să te scot în oraş, zice el. Dacă nu ai fi urât toate filmele, ce ţi-ai fi dorit să vezi?

— Orice, spun eu.

— Dar presupun că o poveste de dragoste, nu-i aşa? Ceva simonesc, cu un sfârşit fericit?

— De ce nu mă crede nimeni că sunt un cinic?

— Hmm, râde el.

Îmi las corpul să mi se relaxeze peste al lui, cu capul vârât în curbura gâtului său.

— Nu-mi plac sfârşiturile, zic eu. Îmi plac lucrurile care nu se sfârşesc.

Mă strânge mai tare, mă sărută pe frunte şi o vreme nu mai spunem nimic.

Până ce telefonul îmi vibrează în buzunarul de la spate al jeanşilor. Alice. *Ieşim de pe autostradă*. *Pregăteşte-te*.

Primit. *Mersi*, *Paul Revere*[34]. Pun telefonul pe pieptul lui Bram în timp ce scriu.

Apoi îl sărut repede, după care ne ridicăm şi ne întindem. Iar apoi petrecem pe rând câteva minute bune în baie. Dar când ai mei sosesc acasă, ne aflăm pe canapeaua dragostei în camera de zi, cu un teanc de manuale între noi.

— O, salutare! îi întâmpin eu, ridicând ochii din caiet. Cum a fost? Apropo, Gram a venit să învăţăm împreună.

— Şi sunt sigură că aţi fost foarte productivi, zice mama.

Eu strâng din buze, iar Bram tuşeşte uşor.

Îmi dau seama după privirea ei că va urma o conversaţie. Un soi de discuţie stânjenitoare despre regulile de bază. Ceva de mare importanţă.

Dar poate că ăsta e un lucru important. Poate că e un lucru super extra mega important.

Poate că aşa vreau eu să fie.

---

[34] Paul Revere (1735-1818) a fost un argintar şi gravor american, luptător în Războiul de Independenţă al Statelor Unite ale Americii, cunoscut pentru contribuţia adusă la înfiinţarea unui sistem de informaţii şi alarmă în faţa posibilei intervenţii militare britanice în colonia Massachusetts.